57
MARX
94

NEMZETKÖZI KÉRDÉSEK

V. Z. FOSTER — G. HALL

AZ AMERIKAI KOMMUNISTA PÁRT HARCA A BÉKÉÉRT

SZIKRA

SZIKRA

BSR XXI

W. Z. FOSTER—G. HALL

AZ AMERIKAI KOMMUNISTA PÁRT HARCA A BÉKÉÉRT

Lo. 480

A XV. KONGRESSZUS ANYAGÁBÓL

(1950 DECEMBER 28—31.)

SZIKRA

BUDAPEST 1951

OSÁLGÉSZETI INTÉZET

EÖTVÖS EGYETEM
RÉGÉSZETI INTÉZET
Ösz. 94 charz

Felelős kiadó a Szikra Könyvkiadó vezérigazgatója

GUS HALL

BESZÁMOLÓ AZ AKP XV. KONGRESSZUSÁN

I. FOKOZÓDÓ ÜTEMŰ HALADÁS A HÁBORÚ ÉS A FASIZMUS FELÉ

Az Egyesült Államok Kommunista Pártjának XIV. kongresszusa óta eltelt két és fél esztendő történelmünk legviharosabb időszaka volt. A XX. század derekán dúló viharok már megrázkódtatták országunkat s most minden jel arra mutat, hogy népünknek és munkásosztályunknak még nehezebb időket kell majd átélnie. Pártunkat tüz alá vette a fasisztabarát reakció, de ezzel nem tudták a Pártot letéríteni útjáról.

A jövő történetírói joggal hangsúlyozzák majd az elmúlt időszak kettős jellegét. Ez a két és fél esztendő a profitőrültek és háborús tébolyba esett Wall Street-monopolisták kegyetlen és embertelen agressziójának időszaka volt. Ezek az évek ugyanakkor a béke, a demokrácia és a gazdasági jogok védelmében az amerikai nép harcának, elsősorban pedig a munkásosztály, a néger nép, a szegényfarmerek, az alkalmazottak és az értelmiség harcának évei voltak.

A Párt 1948-ban megtartott kongresszusa óta az Amerikai Egyesült Államok még gyorsabban rohan lefelé azon a lejtőn, amely az országon belül a fasiszta uralom megteremtéséhez és az atomvilágháború kirobbantásához vezet. A *Business Week*-nek, a Wall Street lapjának kijelentése szerint „a védelmi programmal végeztek. Az új tervek a háború kirobbantására készültek".

NYILT AGRESSZIÓ

Az amerikai imperializmus a háborús előkészületekről és a háború hangoztatásáról áttért a koreai, kínai, vietnami, indokínai és fülöpszigeti népek ellen irányuló nyilt, fegyveres agresszióra.

Nyugat-Európában jelenleg a háborús provokációk újabb és talán még komolyabb és veszélyesebb tüzfészkét készítik elő. A brüsszeli értekezlet haditanácskozás volt, amelyet közvetlenül a Szovjetunió ellen irányuló újabb háborús provokációk előkészítése céljából hívtak egybe. Ez az értekezlet meggyorsította a marshallizált országok újrafelfegyverzési terveinek valóraváltását, különösen pedig azokét a tervekét, amelyek — az újjáélesztendő nyugatnémetországi nácihadsereg segítségével — az Egyesült Államok által sugalmazott háborús agresszió megvalósítását célozzák. E terveket Eisenhower kinevezésével fejlesztették tovább. Eisenhowert a Wall Street olyan embernek tekinti, aki mindenki másnál alkalmasabb arra, hogy egyesítse a támadásra előkészítendő agresszív fegyveres erőket és azok fölött a főparancsnokságot gyakorolja. Mindez ismételten kihangsúlyozza annak szükségességét, hogy az amerikai nép előtt megvilágítsák azt a veszélyt, amely az imperialisták háborús előkészületeiből és háborús provokációiból következik.

A Wall Street diplomáciai fullajtárjai végigszáguldozzák a világot, sürgős konferenciákat hívnak egybe, hogy új háborús provokációkat, új Koreákat készítsenek elő. Truman MacArthurral tanácskozik; Attlee Trumannal tanácskozik; Acheson Brüsszelbe rohan. Az atommániákus republikánusok és demokraták egyik értekezletet a másik után rendezik azzal a céllal, hogy előkészítsék a történelem legszörnyűbb bűnét az emberiség ellen: az atomvilágháborút.

Csupán hat hónap telt el azóta, hogy az amerikai imperializmus a világ rabszolgaságba döntésére irá-

nyuló hajszájának új szakaszába lépett, és máris ezer meg ezer amerikai ifjú esett el, sírjukat egy fél világ választja el hazájuktól. Tízezrek lettek nyomorékká, bénává egész életükre. A Morgan, Rockefeller, DuPont és Ford cégeknek ingyen nyersanyagra, több olajra, vasércre, ónra — újabb „élettér"-re van szükségük külföldi befektetéseik számára, több rabszolgamunkára, hogy még több profitot facsarhassanak belőle. A könyörtelen agresszió tömeggyilkosságot, pusztulást, rablást, erőszakot és rombolást hozott a koreai otthonokra és családokra — gyászt és aggodalmat az amerikai otthonokra és családokra.

MacArthur egyenes parancsára bombázzák, földig perzselik a koreai városokat és falvakat. Számos falu Lidice sorsára jutott. Tízezrével, sőt százezrével pusztult férfi, asszony, gyermek. Ártatlan csecsemők, számtalan meg sem született gyermek életét oltotta ki a bomba, tank, rakétalövedék és amerikai készítményű gránát.

E bünös háború minden újabb napja tovább növeli az elesettek máris hatalmas listáját. Amíg az Egyesült Államok imperialistái folytatják bünös agressziójukat, Ázsia népei életüket áldozzák szabadságuk, nemzeti függetlenségük, otthonuk és a világbéke hösies védelmében.

A MILITARIZÁLÁS „DIVATJA"

A század derekán Amerika új divatnak hódol — a militarizálás divatjának. Ifjúságunkból egyenruhás nemzedék lett, hogy gyilkos nemzedékké képezzék ki. Az állandó hadsereget gyors ütemben töltik fel a teljes háborús létszámra. A korhatárt kitolják, hogy a második világháború hadviseltjei és az idősebb emberek is hadkötelessé váljanak. Iskoláinkban az óvodától az egyetemig katonás szellem lesz úrrá, kaszárnyaszellemet honosítanak meg. Kisgyermekeket kényszerítenek

katonás sorakozásra és arra, hogy katonásan „igen uram", „nem uram" válaszokat adjanak „feletteseiknek". A drill közéletünk fontos része lett. Parkjaink, utcáink háborús külsőt öltenek, mintha máris óvóhelyre kellene rohanni és szólna a légvédelmi sziréna.

Hidegvérű kegyetlenséggel fogtak össze a háborús gyujtogatók, hogy a közvéleményt hozzászoktassák ahhoz a gondolathoz, hogy atomháború veszélye fenyeget. Erősebb és pontosabb kifejezést kell találnunk a háborús uszító szónál, hogy leírhassuk az atombomba ledobására irányuló ördögi, gyilkos követelést, melyet Truman elnök inspirál felelőtlen atomfenyegetéssel. Nagy erőfeszítéssel igyekeznek az emberek figyelmét az atomfegyver használatának eltiltására irányuló javaslatokról másodrendü kérdésekre terelni. Olyan légkört igyekeznek teremteni, melyben a nép természetesnek veszi, hogy kormányunknak joga van az atombomba használatára. Ezért rendeznek nagyszabású vitákat olyan kérdések körül, hogy vajjon ki illetékes elrendelni az első atombomba ledobását; mikor és milyen körülmények között menjen végbe ez a tömegmészárlás; miféle védelmi intézkedéseket foganatosítsanak városaink az atompusztítás ellen és ehhez hasonló kérdések. Pártunk elsőrendü feladata, hogy ezt a vitát visszatérítse a sarkalatos kérdéshez: hogyan húzzanak kényszerzubbonyt a Wall Street háborús bünöseire és hogyan lehet őket *megakadályozni* abban, hogy hazánkat és a világot az atomháború borzalmaiba sülylyesszék. Meg kell akadályoznunk, hogy az amerikai nép fokozatosan odasüllyedjen, hogy hozzászokjék az atomháború gondolatához.

FOKOZOTT HÁBORÚS HAJSZA

Bár az események az elmúlt két és fél évben gyors ütemben követték egymást, az imperialisták még sincsenek megelégedve háborús készülődésük iramával. Na-

gyobb hadsereget, nagyobb tengeri haderöt, nagyobb légierőt követelnek. Az A-bomba (atombomba) gyorsabb felhalmozását és a H-bomba (hidrogénbomba) fokozott gyártását követelik. Elömozdítják a tömeghalált hozó fegyverek nagyarányú gyártását. Egyre több és több áldozatot követelnek a munkásosztálytól, a négerektől, a szegényfarmerektől. Ragaszkodnak a munkabércsökkentéshez, a bérrögzítéshez, az áremeléshez, a korlátlan profithoz. Kitartanak amellett, hogy az egyre súlyosodó adóterheket az alacsonyjövedelmü rétegekre hárítsák. Élesztik a háborús hisztéria tüzét, siettetik az Alkotmány és az abban foglalt emberi jogokról szóló törvény lerombolását, gyorsítják az ország fasizálását. Eltökélten igyekeznek elnémítani minden beszédet a békéről.

A háborús készülödés lázas iramának fokozására irányuló követelésnek felel meg Truman elnök nemzeti válságrendelete. Ennek a „nemzeti válság" elnevezésü csalásnak a proklamálása egyenlö annak a bevallásával, hogy a háborús tábor demagógia és becsapás révén képtelen megnyerni a tömegek támogatását imperialista törekvései számára. Ezért az elnök példa nélkül álló diktátori hatalmat ragadott magához. Ezért rendelt el nagyobb haditermelést, fokozottabb mozgósítást, nagyobb katonai készülödést a totális háborúra.

AZ EGYESÜLT ÁLLAMOK POLITIKÁJÁNAK VÁLSÁGA

Az Egyesült Államoknak újabb rendkívül jellegzetes vonása a XX. század derekán, hogy válságba jutott és csödöt mondott az a támadó külpolitika, amelyet a Wall Street kétpárt-koalíciós kormánya folytat. A béke, a demokrácia és a szocializmus hatalmas tábora erélyesen visszautasította azt a világuralomra törö támadó politikát, amelyet az amerikai imperialisták a második világháború befejezése óta folytatnak. A háborús

tábort az utóbbi időkben mind katonai, mind politikai téren egész sor komoly csapás és vereség érte. A koreai háborús események menetének megváltozása feltárta ennek az imperialista kalandnak politikai csődjét. A kalandot sugalmazó uralkodó osztály soraiban éppúgy, mint a Wall Street parancsait végrehajtó kormányon belül is, válság, fejvesztettség és borúlátás lett úrrá.

Az uralkodó osztály nehézségeit még inkább fokozza az ország széles néptömegeiben lábrakapott új hangulat. Soha eddig nem aggasztotta annyira az amerikaiak millióit az ország jövője, mint most. Népünk óriási többsége józanul ítéli meg az amerikai külpolitikát, revideálja azokat a nézeteket, amelyeket az elmúlt év nyarán vallott, másképpen értékeli azoknak a vezetőknek tevékenységét, akiket követett. Országunkban ma erős nyugtalanság észlelhető a néptömegek soraiban. Népünket gondolkodóba ejti az a súlyos helyzet, amelybe kerültünk, s kivezető utat keres ebből a helyzetből.

A feltételek egyre jobban megérnek arra, hogy a béke harcos eröi erőteljesen behatoljanak az amerikai nép nagy tömegei közé és így kialakuljon az amerikai békefront.

MILLIARDOK HÁBORÚS CÉLOKRA

Az Egyesült Államok gazdasága jelenleg gyors ütemben alakul át olyan gazdasággá, amely teljes mértékben a háborús előkészületeket szolgálja. A termelésben és a tőzsdén beálló dagályokat és apályokat a háborús hisztéria dagályai és apályai határozzák meg. Bárminemű békejavaslat árzuhanást idéz elő a Wall Street tőzsdéjén. Bármilyen háborús terv, vagy újabb katonai kiadások előirányzata nyomban élénkséget vált ki a tőzsdén.

Amerika urai, a milliárdos monopolisták, a há-

ború és a fasizmus útját választották, hogy megmentsék a világkapitalizmus roskadozó rendszerét és legyőzzék az otthon egyre növekvő gazdasági nehézségeket. Még Henry Wallace is feladta fantasztikus elképzeléseit a „haladó kapitalizmus"-ról. Most jobban üvölt, mint a Wall Street bármelyik farkasa, hogy bebizonyítsa — igaz vérbeli testvére ő a háborús bandának. Earl Browder* is azok közül való, akik ma is az Egyesült Államok kapitalizmusának dicshimnuszát és virágzó jövőjét zengik. Legutóbbi röpiratában Browder nem sokat beszél az atombombáról, de annál többet veri a dobot a „virágzó" elektronkorszakról, amelyet az amerikai trösztök bölcs vezérei készítenek elő.

Az egész gazdaság gyorsított mozgósítása a Wall Streetnek a világot rabszolgaságba döntő háborúja számára már benyujtja a hatalmas számlát. Amerika a század derekán 62 milliárd dollárt, a szövetségi költségvetés 80,6 százalékát fordítja katonai agressziók támogatására és az új világháború előkészítésére. Ez a nemzeti jövedelem 23 százaléka, és a nemzeti termelés 18,6 százaléka. Ezek a hatalmas előirányzatok, továbbá az emberanyag és az ipari erőforrások totális mozgósítására vonatkozó tervek elárulják, milyen jövőt szán a Wall Street Amerikának.

Amerikát felfegyverzik és előkészítik arra, hogy háborút viseljen az emberiség többsége ellen. Olyan háború lesz ez, amilyenre országunk történelme során még nem volt példa. Az amerikai népet arra fogják kényszeríteni, hogy fizessen ezért a háborúért, fegyvert gyártson és kiállítsa a szükséges hadsereg emberanyagának zömét. A koreai események megmutatták, hogy a csatlós országok uralkodó osztályai egyáltalán nem óhajtanak a Wall Streetnek emberanyagot és hadiföl-

* Earl Browder az Egyesült Államok Kommunista Pártjának volt titkára, akit 1945-ben likvidátori magatartása miatt kizártak a Pártból.

szerelést szállítani. Az amerikai agresszorokkal szemben kifejtett ellenállás Koreában csupán egy részecskéje annak az ellenállásnak, amellyel a földkerekség minden sarkában szembetalálhatják magukat az agresszorok, ha kirobbantják az új világháborút.

MEREDEKEN EMELKEDNEK A HÁBORÚS PROFITOK

A két háborús pártnak természetesen eszeágában sincs, hogy a gazdagokkal fizettesse meg valamennyi igazságtalan háború legigazságtalanabbjának költségeit. Nem a hatalmas monopóliumok vezetőinek csontjai hevernek a koreai csatatereken. A fokozott termelés iramában nem a wilsonok, fordok, dupontok roppannak össze a futószalag mellett. A futószalag az átkozottul gazdag „hatvan család" számára csak arra való, hogy óriási jövedelmeket hozzon. Míg a munkásosztály vérét ontja, az uralkodó osztály a véres pénzt harácsolja. Ha valaki nem értené, miért háborúpártiak a monopolisták, mutassák meg neki a társaságok hadinyereségeit, amelyek hónapról-hónapra új rekordot érnek el. Az 1950. évi jelentések azt mutatják, hogy a társaságok nyereségei adózás előtt 42 milliárd dollárt értek el. Ez minden idők legmagasabb profitja.

Mióta a háborús hajsza megindult, az évi nyereségek állandó emelkedést mutatnak. A nyereség 1939-ben 6,5 milliárd dollár volt, 1949-ben 27,6 milliárd. Egy évvel később, 1950-ben ez a szám 42 milliárd dollárra ugrott.

Ebben a nyereségben természetesen nincsenek benne a vezérigazgatók fizetései, „nyugdíjai", ami 25 000—100 000 dollárt tesz ki évente.

Az igazság egy szikrája csillan fel a Wall Street egyik napilapjának kommentárjában, amely szerint a részvénytulajdonosok megnyalták a szájukszélét, az után a csemege után, amit a busás osztalék jelentett.

Csakhogy míg a milliárdosok a szájukszélét nyaldossák, ifjúságunkat Koreában halomra ölik és családjaik életét betölti az értük való állandó rettegés.

A SZEGÉNYEK MÉG JOBBAN ELSZEGÉNYEDNEK

Ezt a bünös háborút már fizeti az amerikai munkásosztály, fizetik a négerek, a szegényfarmerek, az Egyesült Államok népe. A háború előkészítői azonban szorgosan tervezik, hogyan lehet a néppel még ennél is többet fizettetni. A már eddig 20 százalékos adóval csökkentett életszínvonalra lesujt a kétélü fejsze, a bérrögzítés és a további adóemelés. Az élelmiszerek, a ruházat, a lakás ára soha nem tapasztalt magasságra szökött, de az árak egyre tovább fognak emelkedni. New Yorkban egy gallon tej ára egy dollár. 1939-ben igen magasak voltak az árak. Ha az 1939. évet 100-nak vesszük, azt tapasztaljuk, hogy az inflációs időszak tetőfokán az árindex 174,5-en állt. Ma már 176,1 — és az emelkedés napról-napra tovább tart.

E bünös háború számlájának egyéb tételei: fokozott iram és hosszabb munkaidő, egyre nehezebbé váló munka és csökkenő darabbérek. Megnyirbálják az elemi szociális juttatásokat, a kormány oktatási és egészségügyi előirányzatát — így az életszínvonal egyre mélyebbre süllyed.

Ez az igazságtalan háború felemészti azt a megtakarítást, amelyet Hitler és a tengely ellen folyó igazságos háború során szerzett a nép. A százdolláros hadikötvények, amelyekért a dolgozó 75 dollárt fizetett, mai vásárlóereje 67 dollár — és mire lejár, valószínüleg majd ennél is kevesebbet ér.

Sohasem volt igazabb a régi közmondás, hogy a gazdag jobban meggazdagszik, a szegény még jobban elszegényedik, mint ma, a század derekán Amerikában.

HADIGAZDASÁG

A teljes hadigazdálkodás szervezése a legfőbb uralkodó irányzat és országunk gazdasági életében hihetetlen gyorsasággal terjeszkedik. Ezt döntően kell figyelembe venni minden gazdasági életünkre és gazdasági fejlődésünkre vonatkozó meggondolásunknál.

Az 1947-es és 1948-as éveket a béketermelés kiterjesztése mellett a hadigazdálkodás és a háborús infláció elemeinek állandó növekedése jellemezte. Ugyancsak ezekben az években érlelődött az új gazdasági válság, a világkapitalizmus egyre mélyülő általános válságán belül. Ennélfogva 1948 októberében gazdasági hanyatlás kezdődött, amely egy új gazdasági válság kezdetét jelezte. Kifejlését késleltette azonban a fegyverkezési program és igen különös módon az általános háborús készülődésből folyó inflációs erők. E fejlődés növekvő hatása, az autógyártás és építkezés 1949 végén bekövetkezett időleges fellendülésével együtt, megállította a hanyatlást és „boom"-ot, konjunktúrát idézett elő néhány iparágban (acél, gépjármü, repülőgép, építkezés), míg a többiben folytatódott a pangás.

A Wall Street keresve az imperialista kiutat az amerikai kapitalista gazdaság fokozódó válságából, hozzáfogott a hadigazdálkodás egyre növekvő iramban való kiépítéséhez. Az amerikai imperializmus, világuralomra törve, áttért a nyilt agressziós cselekményekre — Koreában, Kínában — és erőteljesen fokozta készülődését a Szovjetunió megtámadására. Ennek az lett a hatása, hogy a hadigazdaság felépítése vált uralkodó gazdasági irányzattá, s ez megváltoztatta, eltorzította az 1948. év őszén kezdődő gazdasági válság formáját és irányát.

A hadigazdálkodás kiterjesztése kiélezi a belső ellentmondásokat, meggyorsítja az általános gazdasági válság kifejlődését vagy a totális háború kirobbanását.

ZUHAN AZ ÉLETSZÍNVONAL

A fokozott iram a teljes hadigazdálkodás felé a tömegek fogyasztásának erőszakos megnyirbálását, a nép életszínvonalának csökkentését, illetve lerombolását jelenti. Ennek a gazdasági válság feltételeinek megérlelődéséhez kell vezetnie, amelyet az iparban, illetve a tömegfogyasztási cikkeket előállító iparágakban bekövetkező teljes pangás kísér. A hadicélokat szolgáló kiadások a szövetségi költségvetésben 75 százalékról legutóbb 80-ra, és a nemzeti jövedelem 25 százalékára emelkednek. Ezek az állandóan növekvő számok elkerülhetetlenül inflációs káoszhoz, pénzügyi csődhöz, gazdasági romláshoz vezetnek. A pénzforgalom máris rekordmagasságot ért el, ugyanígy a hitelnyujtás is. A dollár vásárlóereje ma kevesebb, mint az 1939. évinek a fele és egyre tovább süllyed. Az E jelzésü hadikötvények beváltása rendkívüli arányokban folyik, míg általában a piac az állami kötvények tekintetében igen kedvezőtlen jövőt mutat egy újabb, nagyobb kormánykölcsön számára. Az emberek egyre inkább igyekeznek megszabadulni a dollártól és pénzüket fogyasztási cikkekbe, értékpapírokba, ingatlanokba fektetik. A Wall Street fokozott erőfeszítéssel igyekszik gyorsítani a marshallizált országok remilitarizálását, amely csak rontja az illető országok gazdasági helyzetét és így ez is hozzájárul az amerikai kapitalista gazdaság válságtényezőinek súlyosbításához.

Mi a perspektívája a fokozódó hadigazdálkodás — mely a kapitalista rendszer alapvető ellentmondásainak alapján áll — ellentmondásainak? Megteremtik az új válság fejlődésének, az inflációs káosznak, a csődnek, a gazdasági romlásnak feltételeit. Le kell tehát lepleznünk azokat a régi, hitelétvesztett kapitalista elméleteknek új változatait, amelyek szerint az amerikai kapitalizmus olyan kivételes kapitalizmus, mely elháríthatja és kiküszöbölheti a gazdasági válságokat. Ilyen irány-

zatok ellen harcolnunk kell. Az új verzió szerint az amerikai kapitalizmus a végtelenségig válságmentessé teheti a gazdasági életet, ha a háború alapjára helyezi. El kell vetnünk azokat az opportunista állításokat is, melyek szerint Amerika kapitalista gazdaságának válságmentes fejlődését megoldották és a válságtényezőket kiküszöbölték.

NÖVEKVŐ HÁBORÚS KIADÁSOK

Íme, néhány adat, mely illusztrálja a háborús készülődések tempójának rohamos emelkedését. A koreai háború előtt az 1950—51. költségvetési év előirányzata hadifelszerelési célra 22 milliárd dollár volt. Ebben bennfoglaltatott a külföldi fegyverszállítás, az atombombafelhalmozás, a Marshall-terv és egyéb „külföldi támogatás". Közvetlenül Korea megrohanása után a katonai felszerelés költségelőirányzatát újabb 18,6 milliárd dollárral emelték — a hadiköltségvetés 85 százalékos emelésével pedig ez a szám évi 40 milliárd dollárt meghaladó összeget tesz ki. MacArthur csapatainak északkoreai vereségét követően, az elnök újabb 18 milliárdot kért. Ez a háborús felszerelésekre fordított összeget tekintélyesre, 58 milliárd dollárra növelte.

Természetesen az a körülmény, hogy az üzemeket és a berendezést át kell állítani haditermelésre, bizonyos időbeli eltolódást okoz a beruházás és az aktuális kiadások között. De a General Electric Wilsonjának, az ipari mozgósítás új császárának becslése szerint jövő évben a fegyverkezési kiadások elérik a 46 milliárdot. Ez még a „nemzeti válság" proklamálása előtt volt, amely új eszközöket nyujtott az átállás meggyorsításához.

Tegyük fel, hogy a fegyverekre fordított tényleges kiadások a jövő évben nem haladják meg a 46 milliárdot. Ez is 20 százalékát teszi ki a nemzeti jövedelemnek. De ez csak a kezdet, amelyet majd még hatalma-

sabb katonai kiadás követ, amint az átállás tovább halad előre.

Abszolút számokban a katonai kiadásokra fordítandó összeg máris közeleg az 50 milliárd felé, ennyit fordított az Egyesült Államok hadicélokra 1942-ben, a második világháborúba való belépése évében. Az alant következő kimutatás alapján világosabb képet nyerünk a hadigazdaság súlyáról.

Katonai költségelőirányzat
a nemzeti jövedelemhez viszonyítva
(milliárd dollárokban)

	Katonai kiadások:	Teljes nemzeti jövedelem:	A nemzeti jövedelem százaléka:
1939	1,3	72,5	2
1940	2,2	81,3	3
1941	14,0	104,0	13
1942	50,0	137,0	36
1943	80,0	170,0	42
1944	89,0	184,0	48
1949 (költségvetés) ...	22,0	217,0	10
1950 (költségvetés) ...	46,0	238,0	20

LOPVA ELŐRETÖRŐ FASIZMUS

Ilyenformán az elöirányzott katonai kiadások a jövő évben elérik az 1941—42-es hadigazdálkodás átlagát, vagy durván számítva, az 1942. első félévi összeget. Ha ismét a második világháború tapasztalataihoz fordulunk, látjuk, hogy abban az időszakban a gazdasági mozgósítás tetőpontját két év alatt értük el — a háborús kiadások a nemzeti jövedelemnek majdnem felét tették ki. Ez a tapasztalat megmutatja, hogy aránylag rövid idő alatt meg lehet valósítani azt, hogy a katonai kiadások a nemzeti jövedelem felét tegyék ki — mai számokban évi 100 milliárd dollárt — akár 1953-

ban vagy hamarabb, hiszen ma az átállás alapja jobban elő van készítve.

Az Egyesült Államokban a háborúhoz vezető úton megtett minden lépést olyan intézkedések kísérnek, amelyek a fasiszta uralom megteremtésére irányulnak. A fasiszta uralom felé vezető úton megtett minden egyes lépés megkönnyíti a monopolistáknak, hogy újabb intézkedéseket tegyenek a háborús előkészületek kiszélesítésére és a harmadik világháború kirobbantására. Az országon kívül a monopolisták a háborús előkészületekről áttértek a közvetlen háborús agresszióra. Az amerikai kapitalizmus az országon belül az elmúlt két és fél év alatt azt az irányzatot, hogy az országot a fasizmus útjára térítse, olyan konkrét intézkedésekkel cserélte fel, amelyek elősegítik a kegyetlen és nyílt fasiszta diktatúra megteremtését. A fasizmus fejlődése olyan komoly veszély elé állította népünket, amilyenre még nem volt példa országunk történetében. Az amerikai demokratikus intézményeket és az amerikai nép legelemibb jogait sohasem fenyegette még olyan halálos veszedelem, mint ma.

Alkotmányunkkal és annak az emberi jogokról szóló törvényével nyílt ellentétben, van nekünk Taft—Hartley-, McCarran-, Smith-törvényünk, van „lojalitás" rendeletünk.

Dennis, a Kommunista Párt főtitkára, már nyolc hónapja börtönben sínylődik.* A Kommunista Párt tíz más vezetőjével együtt további ötévi börtönbüntetés fenyegeti. Az Egyesült Államok több államában üldöznek, bebörtönöznek, bíróság elé állítják, fizikai megsemmisítéssel fenyegetik Pártunk vezetőit és tagjait. Nyugat-Pennsylvániában, Denverben, Los Angelesben és másutt, koholt vádak alapján pert indítanak ellenünk. A Kommunista Párt harcol a Smith-féle törvény alapján hozott ítélet ellen, amely most a legfelsőbb bíró-

* Dennis elvtárs 1951 március 12-én kiszabadult.

ság előtt fekszik jóváhagyás végett. De harcol ezenkívül az olyan próbálkozások ellen is, amelyek arra irányulnak, hogy a Pártot bíróság elé állítsa a politikai üzéreknek az a csoportja, akiknek a McCarran-féle törvény lehetőséget nyujt a hatalom bitorlására, feljogosítja őket a politikai pártok tevékenysége fölötti ítéletmondásra, olyan jogokat ruház reájuk, amelyek csak a választókat, a népet illetik meg.

Ezek a fasiszta jellegü támadások, melyek az amerikai munkásosztály és pártja, élcsapata ellen irányulnak, nem kímélték osztályunkat és népünket sem. Igen hosszú azoknak a névjegyzéke, akik áldozatul estek annak, hogy a fasizmus felé törtetés ellen szegültek. Így Carl Marzani, a Hollywoodi Tíz, az Antifasiszta Tizenhárom, George Marshall, Richard Morford, Harold Christoffel, Harry Bridges és száz meg száz más, akit letartóztattak, mert dolgoztak a béke érdekében, békenyilatkozatot terjesztettek, *Daily Worker*-t árusítottak. Több mint hatvan ember ellen emeltek vádat azon az alapon, hogy „megvetést" tanúsítottak az Amerikaellenes Tevékenységet Vizsgáló Bizottsággal szemben. A denveri ügyben hozott legfelsőbb bírósági ítélet nem akadályozta meg az Amerikaelleneseket abban, hogy egyre több embert hurcoljanak inkvizíciójuk elé.

NÉGERELLENES ERŐSZAK

A század derekán Amerika megérte, hogy gyülöletes titkosrendőrsége a nagytőke szolgálatában álló hatalmas szervezetté lett. A külföldön születettek tömeges üldözése, a koncentrációs tábor fenyegetése a nem állampolgárok számára, a tömegdeportálás kísérlete, párhuzamosan halad a néger nép ellen egyre fokozódó támadásokkal. Rosa Lee Ingram és fiai továbbra is börtönben sínylődnek. Ezenkívül ott van a Gilbert-ügy, a McGee-ügy, a Martinsville-i Hét ügye, a Trentoni Hat és William Paterson ügye. Ezen a téren e kongresz-

szus minden kiküldötte hasonló, a néger nép ellen elkövetett bünökről adhat számot.

A kibontakozó fasizmus fontos jellemvonása az egyre növekvő terror, amely a legkülönbözöbb módokon nyilvánul meg. Észak-Carolinában egy elismerten ártatlan néger ifjút küldött gázkamrába esküdtszék, bíró és kormányzó, egyszerüen mert „ez jó hatással lesz a közösségre". Harlemben, tizenkét órával a hadseregből való leszerelése után a rendörség megölte John Dericket — semmi másért — csupán mert néger volt.

Alig van védelem a letartóztatás és üldözés ellen, különösen a néger munkások és a szakszervezeti mozgalom harcos tagjai számára. Medina bírónak foleysquare-i megtorló akciója óta a joggyakorlat hazárd vállalkozás lett azon ügyvédek számára, akik az emberi jogok törvényének szellemében járnak el. Annál több okunk van, hogy elismeréssel adózzunk azoknak az ügyvédeknek, akiket nem tudtak megfélemlíteni, akik változatlanul védelmezik az amerikaiak demokratikus jogait, megvédik a kommunistákat és az antifasisztákat a bíróságok elött.

Hatalmas bürokratikus, fasisztajellegü apparátust fejlesztenek ki, hogy bevezessék a gondolatellenörzést és megrendszabályozzák a népet. Ez az apparátus magában foglalja, az FBI (amerikai Gestapo) feketelistáját, az ujjlenyomatokat, fényképeket, fizetett besúgóinak és provokátorainak hordáját. Magában foglalja a lojalitást vizsgáló bizottságokat, a rostáló bizottságokat és az úgynevezett Subversive Control Board-ot (felforgató tevékenységet ellenörző tanács). Az ország bíróságai ennek az apparátusnak szerveivé alakulnak át rohamosan. Néhány tiszteletreméltó kivétellel, a bírók olyan véleményeket adnak írásba, amelyek átírják az Alkotmányt és úgy értelmezik az emberi jogokról szóló törvényt, hogy legálissá tegyék a fasisztabarát reakció müködését.

Az elnyomás valamennyi közigazgatási rendsza-

bálya mellett a soviniszta nacionalizmus, a fehér sovinizmus és antiszemitizmus fokozódását is tapasztaljuk. Tervszerűséget látunk az amerikai ifjúság megrontásában és brutalizálásában.

Az elnyomás messze túlterjed a baloldaliakon, amint mi, kommunisták, megjósoltuk. Filmeket és könyveket cenzúráznak, liberális folyóiratokat, mint a *Nation*, a *New Republic* száműznek közkönyvtárakból, a haladó taneröket kidobják az állásukból — a fasizmus csontkeze igyekszik elfojtani a demokratikus amerikai kultúra minden megnyilvánulását.

Mit keres Amerika — Jefferson, Lincoln, Douglass, Sylvis, Debs és Ruthenberg Amerikája — Hitler útján? Bizonyára nem ez az út az, amelyet az amerikai nép választott.

AZ EGYESÜLT ÁLLAMOK A HÁBORÚS TÁBOR DIKTÁTORA

A század derekán Amerika félelemüzte ország, mert a Wall Street monopolistáit a világkapitalizmus egyre mélyülő általános válsága a fasizmus és a világháború felé hajtja. A Wall Street monopolistái remélik, hogy nekik sikerül megvalósítani azt, amire a német nagyiparosok hiába törekedtek a hitlerfasizmus idején. Korlátlan világuralmukat akarják megvalósítani. Kezükben akarják tartani a nyersanyagforrásokat és korbácsot pattogtatni a rabszolgamunkások milliói felett. Azt akarják, hogy egyesegyedül nekik legyen szavuk a munkabérek, árak, piacok tekintetében, itt nálunk és a világ minden részében egyformán.

A dollárdinasztia, hogy megvalósítsa a világuralom ez őrült álmát, eltökélte a világkapitalizmus roskadozó rendszerének megmentését. A Wall Street meg akarja menteni a világkapitalizmust. De ezenkívül meg akarja kaparintani azokat a gazdag nyersanyagforrásokat és

piacokat is, amelyeket gyengülő, vérszegény rokonai nem tudnak tovább tartani.

Az amerikai imperializmusnak sikerült vezetővé és uralkodó erővé válnia az imperialista táborban. A Wall Street elfoglalta a főhelyet. Irányít, diktál, uralkodik a gyengülő és összezsugorodó kapitalista világban. A Wall Streetről és Washingtonból indulnak ki a parancsok minden pénzügy lebonyolítására, így a hitelek, kölcsönök, devizaárfolyamok, export-import és vámügyekben. Itt döntik el a katonai stratégiát is, itt tervezik a taktikát, innen rendelkeznek a csapatokkal. Itt készül a haditermelés ütemezése, itt töltik be a legfőbb katonai parancsnokok posztjait, itt osztják szét a hadianyagot, innen irányítják az atomfegyver és atomerő felhasználását. Utoljára, de nem utolsó sorban, Truman kétpárti hívei teljes súllyal beavatkoznak más országok politikai életébe — és nagymértékben befolyásolják a kormány politikáját még olyan nagy országokban is, mint Anglia, Franciaország és Olaszország.

A Wall Streetnek ez az uralkodó helyzete távolról sem menti meg a kapitalizmust, csak sietteti bukását. Ez a helyzet, amelyet a kapitalizmus egyenlőtlen fejlődésének törvénye tett lehetővé, közvetlenül a kapitalista rendszer előrehaladott állapotban lévő általános válságából származik. Az általános válság ugyanis az amerikai kapitalizmust is pusztulásra kárhoztatja. Kiélezi a rendszer valamennyi ellentmondását, beleértve az imperialista erők közötti ellentmondásokat és versengéseket is. A Wall Street uralkodó szerepe az imperialista táborban a világkapitalizmus rendszerében nagy gyengeség forrása; ugyanúgy a Wall Street imperialista partnereinek alárendelt helyzete is a gyengeség, nem pedig az erő forrása az amerikai imperializmus számára.

Az amerikai imperializmus az imperialista támadó tábor diktátora és az új világháború legfőbb bujtoga-

tója, egyben a világreakció és a fasizmus sugalmazója is. Az amerikai imperializmus az egész világ haladó demokratikus és munkásmozgalmának legfőbb ellenségévé vált. A legveszedelmesebb ellensége valamennyi gyarmati és függő országnak, ellensége minden nemzeti felszabadító mozgalomnak, ellensége minden ország szabadságának és függetlenségének.

A Wall Street mindenütt a legfőbb és legveszedelmesebb ellensége a szocializmusnak és minden társadalmi haladást célzó mozgalomnak.

A Wall Street imperializmusának nem fog sikerülni, hogy megteremtse korlátlan uralmát a világ fölött. A világkapitalizmus általános válságát mutatja, hogy országok egész sora, 800 millió ember, kiszakadt az imperialista világból. Ez még jobban elmélyíti az ellentmondásokat az imperialista táboron belül. A diadalmas gyarmati felszabadító mozgalom erősödése az Egyesült Államok uralkodó helyzetének megdöntésével fenyeget és nehezíti a piacokért és befolyási övezetekért folyó harcot. A perspektíva az Egyesült Államok imperializmusának további gyengülésére, a haladás és szocializmus táborának további előretörésére mutat.

II. A MAI VILÁGHELYZET

Országunk uralkodó osztályának sikerült falat építenie, amellyel eltakarja a jelenlegi való helyzetet az amerikai nép elől.

Sikerült az amerikai nép jelentékeny részét becsapni, és elhitetni vele, hogy a háborús veszedelem, tehát a nép minden baja és rettegése az Atlanti- és a Csendes-óecán túlsó partjáról fenyeget. A monopóliumok ellenőrzése alatt álló rádió- és televízióállomások minden órában tömik őket az eltorzított beszámolókkal ar-

ról, mi történik a világ többi részében. Az újságok minden kiadása tele van beszámolókkal, a „hordákról", „bandákról", mindenféle hazugsággal arról, hogy Európa, Ázsia és Afrika népeinek milliói mennyire „elmaradottak", „félvadak". Ez a vad sovinizmus fényesen megmutatkozik egy amerikai üzletember kijelentésében, aki mikor végighallgatta az ENSz-ben Vu Sziu-csuan nagyszerű beszédét, dühösen így csattant fel: „Hogy mer ez a kuli velünk, amerikaiakkal, így beszélni? Hiszen, mikor én Kínában voltam, adtam-vettem az ilyen embereket!"

Ideológiai harcunk legfőbb feladata lett amerikai honfitársainkat segíteni abban, hogy a világot olyannak lássák, amilyen a valóságban. Úgy kell beszélnünk, hogy az amerikai munkások könnyen megérthessenek bennünket, és fel kell nyitnunk a szemüket, hogy lássák a felszabadulás, a szociális eredmények történelmi színjátékát, amely határainkon túl végbemegy.

Az erő és a lelkesedés milyen hatalmas forrása lesz az amerikai munkásosztály számára, ha ráébred, mit vittek véghez osztálytestvérei a Szovjetunióban, a népi demokratikus országokban, a népi Kínában! Milyen fontos következtetésekre juthatnak dolgozóink, ha megtudják, hogy valóban acélipari munkások, olyanok, mint a pittsburghiek, vagy a youngstowniak, valóban autógyári munkások, mint a toledóiak és detroitiak, valóban szénbányászok, fémmunkások és tengerészek irányítják a kormányt és az ipart „a vasfüggöny mögött". Ha valóban teljesítjük azt az első és legfontosabb feladatunkat, hogy tiszta, hű képet adunk az amerikai munkásosztálynak arról, hogyan élnek testvéreik, akkor a nemzetközi munkásszolidaritás szellemének élesztése nem lesz nehéz feladat.

A BÉKETÁBOR ERŐI

Nem szükséges többé vitázni afölött, ami ma már közismert tény — hogy a világ két táborra szakadt: egyik oldalon áll a béke, a demokrácia és a szocializmus hatalmas, szervezett tábora, a másikon pedig az imperialista háborús tábor. A világon azonban semmi sem áll egyhelyben, s így ez a két tábor sem. Mind a két tábor a maga irányába fejlödik. A háborús tábor a Wall Street uralma és vezetése alatt egyre agresszívabbá válik, a fegyveres agresszió pedig a legfőbb tevékenységévé változik. A béke tábora viszont megszilárdította sorait, kiterjesztette befolyását. A béketábor erői meghaladják a háborús tábor erejét, s a béketábor helyzete ma szilárdabb, mint valaha.

A legutóbbi hetek fejleményei feleslegessé teszik e nyilvánvaló tény bizonyítását. Mégis, nem árt, ha felsoroljuk mindazokat a forrásokat, amelyekből a béketábor az erejét meríti.

Ez a tábor elsősorban azért erősebb, mert igaz ügyért küzd. Ma nincs az emberiségnek hatalmasabb törekvése, mint a békére való törekvés. A béketábor ereje onnan ered, hogy az imperialista agresszorok igazságtalan háborújának elhárítására irányuló mozgalom: világmozgalom.

Másodszor, a béketábor onnan meríti erejét, hogy a békeharc egybefonódik a szociális haladásért, a szocializmusért indított minden harccal és mozgalommal; a békeharc elszakíthatatlanul egybeforr a nemzeti felszabadító mozgalom diadalmas fellendülésével és a gyarmati leigázás ellen való küzdelemmel; a békeharc egybefonódik a nemzeti függetlenségi harccal, a demokráciáért, a fasizmus ellen vívott általános küzdelemmel.

Harmadszor, a béketábor azért erősebb a háború táboránál, mert nemcsak az emberiség túlnyomó több-

ségének támogatását élvezi, hanem a kormányaikkal az élen, 800 millió ember szervezett támogatását is.

Negyedszer, a béketábor erős, mert a Szovjetunió, a hatalmas szocialista állam áll az élén, a világbéke és a nemzetek egymásközötti jóviszonyának legkövetkezetesebb harcosa, a két rendszer békés együttlétének, versengésének bajnoka.

A NAGY SZOCIALISTA ÁLLAM

A béketábor erejét és legyőzhetetlenségét mindennél jobban példázza a Szovjetunió. A Szovjetunió nemrég ünnepelte a Nagy Októberi Szocialista Forradalom 33. évfordulóját. A szocializmus országa büszkén áll a világ összes népei között. Napról-napra ragyogó és megdönthetetlen bizonyítékát szolgáltatja az egész világ előtt annak, hogy a munkásosztály hatalma — a szocialista állam — új, magasabb fokra emeli a civilizációt.

A világnak e legdemokratikusabb országa befejezte első háborúutáni ötéves tervét, amelynek az volt a feladata, hogy helyreállítsa a háború idején károkat szenvedett országrészeket, hogy ismét elérje az ipari és mezőgazdasági termelés háborúelőtti színvonalát, és jelentős mértékben túlszárnyalja azt. A szovjet nép büszkén adja tudtunkra, hogy e feladatot végrehajtotta, sőt messzebbre jutott a kitűzött célnál.

A cél a termelés fokozása volt — az 1940. évi színvonal 48 százalékos emelése. 1948-ban a Szovjetunió termelése 53 százalékkal haladta meg az 1940. évit, 1950-ben már 70 százalékkal. A mezőgazdasági és élelmiszeripari termelés 30—60 százalékkal magasabb, mint a háború előtt. Még öt év sem telt bele, s a szovjet ipar és mezőgazdaság mindazt helyreállította, amit a hitlerista háború borzalmas pusztítása tönkretett. De ennél többet is elért, felülmúlta a háborúelőtti színvonalat annyira, hogy meghaladja a háborúelőtti legmaga-

sabb 1940. évi fogyasztást, a szovjet nép 35 százalékkal több húst, 53 százalékkal több halat, 30 százalékkal több cukrot fogyasztott, 38 százalékkal emelkedett a gyapot, selyem, vászon és gyapjúkészítmények, 38 százalékkal a lábbeli fogyasztása.

Lengyelország, Csehszlovákia, Románia, Magyarország, Bulgária és Albánia népei visszaverték az imperialista tábor minden olyan próbálkozását, amely ez országok haladásának elgáncsolására irányult. Ezek a népek most biztosan haladnak a szocializmus felépítésének útján. És ezek az országok most a béke, a demokrácia és a szocializmus táborának szilárd támaszai.

A népi demokratikus országok föllendülése és fejlődése, a szocialista társadalom építése terén elért vívmányaik teljes mértékben igazolják Lenin szavait, amelyek szerint a kapitalizmusból a szocializmusba való átmenet időszaka különböző államformák megjelenését idézi ugyan elő, de az államformák tartalma mindenütt és elkerülhetetlenül a proletárdiktatúra lesz. Azok közül az óriási akadályok közül, amelyek gátolják a Wall Street tervének megvalósítását, azt, hogy Európában és Nyugat-Németországban létrehozza a harmadik világháború megindításához szükséges fő felvonulási területet, rá kell mutatni az erősödő Német Demokratikus Köztársaságra, valamint Franciaország és Olaszország hatalmas kommunista pártjaira.

AZ ÚJ KÍNA

A kínai nép több mint egy esztendővel ezelőtt vívta ki történelmi győzelmét. A tőkés világ azonban egészen a legutóbbi időkig nem érezte a saját bőrén az ebből a győzelemből származó összes következményeket. Ennek a győzelemnek óriási jelentőségét teljes mértékben megvilágította az ENSz előtt Vu Sziu-csuan tábornok beszéde, aki a 475 milliós kínai nép nevében szólalt fel, annak a népnek a nevében, melyet testvéri kötelékek

fűznek a Szovjetunióhoz és a népi demokratikus országokhoz. A tőkés világ számára csak akkor vált szemmelláthatóvá, hogy Vu Sziu-csuan tábornok nem csupán a kínai nép nevében beszélt, hanem az egész béketábornak, főképpen pedig az ázsiai népek millióinak nevében, akik fegyverrel a kézben felkeltek a gyarmati és nemzeti elnyomatás ellen. Az ezután bekövetkezett koreai események semmi kétséget nem hagytak afelől, hogy mi a jelentősége Vu Sziu-csuan beszédének. Ez a beszéd új fejezetet nyitott a békepolitika és a nemzetközi kapcsolatok történetében. Ez a beszéd egyenes bizonyítéka volt annak, hogy a béketábor erősebb a háború táboránál.

A Kínai Népi Demokratikus Köztársaság is a béketábor szilárd támasza. A Népi Demokratikus Köztársaság népe átalakítja hazája gazdaságát, lerakja a szocializmus építésének szilárd alapját.

Rendkívüli jelentőségű számunkra a fülöpszigeti nép harca, amely anélkül, hogy az Egyesült Államok dolgozói részéről bárminemű kézzelfogható támogatásban részesülne, már évek óta fáradozik azon, hogy lerázza magáról az Egyesült Államok igáját. A sikertelen nemzeti felkelés Puerto Ricóban, amelyet a hös nép embertelen szenvedései és szörnyü nyomora váltott ki, friss elöszele volt a Latin-Amerika valamennyi országában közelgö viharnak. A nyugati féltekén növekszik és szélesedik a békéért, a kenyérért, a demokráciáért és a nemzeti függetlenségért megindult mozgalom. A Wall Streetnek arra a törekvésére, hogy a nyugati féltekét gyarmatává és világuralmának kivívását szolgáló katonai támaszponttá változtassa, Latin-Amerika valamennyi országának népei azzal feleltek, hogy hatalmas, napról-napra növekvö mozgalmat indítottak el a békéért és a nemzeti függetlenségért.

A HÁBORÚS TÁBOR GYENGÜL

A világ béketábora, mind viszonylag, mind abszolút értelemben véve erősebb a háború táboránál. Az utóbbi meggyöngült s már megmutatkoznak benne az egyre növekvő ellentétek tünetei. A háború tábora meggyöngült, mert igazságtalan ügyért száll síkra. Az előkészületben lévő imperialista háború jellege arra készteti a háborús tábor élén álló Wall Street monopolistáit, hogy összefogjanak az összes reakciós középkori és fasiszta erőkkel, amelyeknek célja a nemzeti és osztályelnyomás, a tudomány és a kultúra barbár megsemmisítése.

Minél többet harácsol magának az Egyesült Államok az összerabolt zsákmányból s minél elszántabb ellenállást váltanak ki a népek körében az Egyesült Államok agresszív cselekedetei, annál jobban recseg-ropog minden eresztékében az imperializmus tábora. Az imperialista táborban nem azért merülnek föl az ellentétek, mert egyesek a békét, mások viszont a háborút akarják. Tolvajok közt fölmerülő ellentétek ezek, olyan ellentétek, amelyek abból erednek, hogy a kalózkodásra és gaztettekre szövetkezett partnerek helyzete nem egyforma: ezek az ellentétek a kapitalizmus egyenlőtlen fejlődésének törvényéből következnek. A kalózok földrajzi helyzetében megmutatkozó különbség is az ellentéteket szülő tényezők közül való. Az ellentéteket méginkább fokozzák a Franciaországban, Olaszországban, Angliában kibontakozó hatalmas békemozgalmak.

Fontos annak tisztázása is, hogy mi okozza az ellenfél táborában lejátszódó, egészen jól látható súrlódásokat és ellentmondásokat, mert az imperializmus táborában mutatkozó gyöngeségek újabb, még nagyobb győzelmi lehetőségeket tárnak fel abban a harcban, amelyet az agresszió ellen és az új világháború elhárításáért vívunk.

Az amerikai imperializmus vérmes reményeket füz a Tito-klikkhez. Ezért sietett oly gyorsan a fasisztagengszter uralom segítségére. Ez a háborús tábor növekvő nehézségeinek újabb jele. Truman beszédéből is kitünik, hogy az amerikai imperializmus milyen szerepet szán háborús terveiben a titóistáknak. Az elnök, miközben arra kérte a kongresszust, nyujtson hitelt Titónak, hogy utóbbit megmenthessék saját árulásának következményeitől, kijelentette, hogy az ilyesfajta segítség teljes mértékben megfelel az amerikaiak „stratégiai és politikai érdekeinek ebben a körzetben".

Az utóbbi időben, különösen pedig az imperialisták koreai veresége után, mind a béke táborában, mind pedig a háború táborában mélyreható belső és külső változások mentek végbe. A háború táborában mindinkább a borúlátás hangulata kezd túlsúlyba kerülni, s a pesszimizmussal együtt nö az elkeseredettség is. Ugyanakkor a demokratikus táborban napról-napra nö és erösödik az a meggyözödés, hogy a béke eröi meg tudják menteni az emberiséget az atomháború borzalmaitól.

III. A BÉKEHARC

Határozati javaslatunk helyesen állapítja meg: „nincs nagyobb hazafias kötelesség, mint megakadályozni a harmadik világháborút". Ehhez még hozzá kell tennünk: kommunisták vagy kommunista szervezetek számára nincs fontosabb feladat, mint küzdeni a háború kiterjesztése ellen. Valamennyiünknek különkülön és együttvéve minden erönket latba kell vetnünk a harmadik világháború kirobbantása ellen folytatott küzdelemben.

Népünk, munkásosztályunk, hazánk jelene és jövője általában a békeharcainktól, de különösen a Wall Street háborús céljainak és háborús politikájának le-

győzésétől függ. Ez Pártunk központi feladata s annak kell maradnia.

Aki nem vesz aktív részt a békeharcban valamilyen módon, annak nincs joga, hogy magát kommunistának vallja. Pártunk valamennyi szervezetének kötelessége együttműködni, segíteni, irányítani a szervezett békemozgalmat az üzemekben, szakszervezeti alapszervekben, egyházban, háztömbökben, lakóházakban vagy tömegszervezetekben. Pártunk minden alapszerve, mely nem működik együtt egységfrontban a békemozgalommal, nem végez kommunista munkát, elhanyagolja központi feladatát. Ezért helyénvaló feltenni a kérdést, vajjon fennmaradhat-e az ilyen alapszerv?

NÖVEKVŐ BÉKEVAGY

A háborús veszély növekedésének arányában növekedett az amerikai népnek a béke fenntartására irányuló törekvése is. A békemozgalom erősödni kezdett, amikor több mint egy évvel ezelőtt Truman elnök bejelentette, hogy a Szovjetunió ismeri az atomenergia felhasználásának módját és egy idő óta birtokában van az atombombának. Ez a bejelentés az amerikai nép széles rétegeit zökkentette ki az önelégültségből és rendkívüli módon hatott gondolkodásukra. Felrázta őket és elindította a békemozgalmat, amelyet erősen hátráltatott ugyan a sok ideológiai zavar, de kifejezte a nép óhaját, hogy tegyen valamit a háborús veszély ellen. Mint ismeretes, a békevédelmi mozgalom az Egyesült Államokban különböző formákat öltött. Sok helyen keletkeztek elszigetelt, egymással semilyen kapcsolatban nem álló békevédelmi csoportok. Egy évvel ezelőtt tartották meg a béke híveinek országos munkáskonferenciáját, amelyen megválasztottak egy állandó országos békevédelmi szervezetet.

A stockholmi békefelhívást támogató aláírásgyüjtő mozgalom kezdete új lépést jelentett előre a békemoz-

galom fejlődésében. Ez a mozgalom olyan hatásosnak bizonyult, hogy áttörte az elhallgatás sáncgyürüjét, amellyel a béke ellenségei ezt a mozgalmat körülvették. Az aláírásgyüjtő mozgalom céltáblája lett a sajtó, a rádió, a külügyminisztérium, az FBI, a rendőrség, az államok kormányzói és a különböző újkeletü kommunistafaló elemek elkeseredett támadásainak.

Ez a mozgalom a békéért vívott küzdelmet új, magasabb fokra emelte. A háborús gyujtogatók annyira megrémültek, hogy nemcsak támadni kezdték a béke híveinek mozgalmát, hanem rengeteg pénzt is költöttek arra, hogy egy állítólag a „szabadságért indított kereszteshadjárat" segítségével semlegesítsék e mozgalom hatását. Ennek az úgynevezett „szabadságért vívott kereszteshadjáratnak" csúfos összeomlását hatalmas győzelmének tekintheti a béketábor.

Ugyanebben az időszakban számos elszórt békeharc-csoport keletkezett, amelyek a lakosság különböző rétegeit és különböző programokat képviselnek. A béke megóvása érdekében javaslatokat tettek a quakerek, felhívást bocsátott ki a nemzetközi vöröskereszt, de felhívásokat tett közzé sok más egyesület is, beleértve a békevédelmi nőszervezeteket, valamint sok száz helyi békebizottságot és csoportot. Mindezek a szervezetek együttvéve a legkülönbözőbb rétegeket felölelő békemozgalmat képviselnek. Ezenkívül a békeharc szempontjából nagy jelentőségüek voltak a szakszervezeti vezetőknek, a néger nép képviselőinek, a papságnak és a különböző társadalmi tényezőknek a nyilatkozatai és békefelhívásai.

Ugyanakkor a Wall Street által felbujtott és felfegyverzett reakciós Li Szin Man csapatok MacArthur vezetésével megtámadták Észak-Koreát. A reakció élt az alkalommal: féktelen hadjáratot indított, hogy felszítsa a háborús örületet az országban és fokozza támadásait a béke erői, a munkásmozgalom és a Kommunista Párt ellen. A növekvő békemozgalom első-

ízben állott ki komoly próbát. Mint ahogy várni lehetett, ez a próba feltárta a békemozgalomnak mind az erös, mind pedig a gyönge oldalait. Általában elmondhatjuk: annak ellenére, hogy a békemozgalmat az Egyesült Államokban csapások érték, mégsem sikerült felbomlasztani és szétzúzni.

Melyek voltak a nyilvánvaló fogyatékosságok? Az általános ideológiai zavar folytán a tekintélyes békeerök nem készültek fel, hogy tisztázzák a felelösség kérdését, hogy megnevezzék a támadót. Így azután befolyásolta öket a soviniszta propaganda. Az állandó és gyakran ismételt szovjetellenes szólamok hatására sokan hitelt adtak annak a falrengetö hazugságnak, hogy a Szovjetunió a támadó fél. Sokan elhitték azt a mesét, hogy az Egyesült Államok nem imperialista hatalom, sohasem követett el agressziós cselekményt. Ez megkönnyítette a Wall Street kufárai számára annak a maszlagnak a terjesztését, hogy az Egyesült Államok az Egyesült Nemzetek megbízásából jár el és „igazságos" háborút vezet az „északkoreai agresszorok" ellen. A tények természetesen bebizonyították, hogy ennek éppen az ellenkezöje igaz. A sajtó és a rádió azonban önmagát is túlszárnyalva titkolta el a való tényeket az amerikai nép elöl.

A szervezett békeközpont hiánya jelentös fogyatékosságnak bizonyult. A tekintélyes békeerök nem tudtak hova fordulni központi irányításért. Mindenekfelett kirívó fogyatékosságnak bizonyult a szervezett békemozgalom hiánya a munkásosztály soraiban. A legfontosabb feladat az amerikai munkásosztály felsorakoztatása a békemozgalom mellé. A munkásosztálynak kell a mozgalom gerincévé és hajtóerejévé válnia. Ezt úgy lehet megvalósítani, hogy felszabadítjuk ezeket a tömegeket a reakciós szakszervezeti bürokrácia befolyása alól, elszakítjuk öket a jobboldali szocialista vezetöktöl, akik eladták magukat a Wall Street háborús gyujtogatóinak. Még a baloldali és kommunista ve-

zetés alatt álló szakszervezetek is elmulasztották a hatalmas békeerők irányítását és gyakran még a saját tagságukat sem mozgatták meg. Ez a multban a béke ügyében folytatott rendszertelen, nem megfelelő munka elkerülhetetlen következménye volt.

A koreai háború első napjaitól kezdve Pártunk helyes és világos álláspontot foglalt el, de mégsem tudott szoros kapcsolatot teremteni a tömegekkel. Ebben a kritikus pillanatban a szektaszellemű irányzatok és az opportunizmus vált legfőbb akadályává a békeharc kibontakozásának a tömegek körében. Sok elvtárs azzal tetézte ezeket a hibákat, hogy az összes fogyatékosságokat egyszerre akarta megszüntetni. Ennek következtében elvtársaink munkája a koreai háború első heteiben a gyárakban és a szakszervezetekben sokhelyütt nem járt sikerrel.

ÚJ LEHETŐSÉGEK

A helyzet most megváltozott. A MacArthurt Koreában ért katonai vereségek és az atombomba alkalmazásával fenyegető Truman nyilatkozatának visszahatása a nép körében, új lehetőségeket nyujtott számunkra. A mozgalomhoz új néprétegek csatlakoztak, a régi nézetek eltünnek. Százezrek, sőt milliók készek harcolni a békéért.

Ezt az új helyzetet az Egyesült Államok politikájának válsága idézte elő. Még jobban elmélyítette ezt a válságot a koreai eseményekben bekövetkezett fordulat, amely erjedést, zürzavart és borúlátást váltott ki a háborús gyujtogatók táborának vezető köreiből. Hoover, Kennedy, Byrd szenátor beszéde, valamint a Hearst-lapok vezércikkei szemléltető bizonyítékai a háborús gyujtogatók táborában uralkodó bizonytalanságnak és csüggedésnek. Ezekben a körökben mind jobban és jobban nő az aggodalom, hogy az amerikai imperializmus nagyobbat harapott, mint amennyit az adott pillanatban le tud nyelni. Ezeknek az imperia-

listáknak tehát az az álláspontjuk, hogy ebből a falatból egy keveset köpjenek ki, aztán a megmaradt falatot gyürjék le, még mielőtt egy újba harapnának. Miután szemtől-szembe állnak azzal a ténnyel, hogy külpolitikájuk végkép csődöt mondott és „hősük", MacArthur, Koreában vereséget szenvedett, most érdekeiknek megfelelően Achesont választották ki bünbaknak. Talán bizony a hooverek, kennedyk és byrdek, ezek a megátalkodott háborús gyujtogatók, most a béke mellett törtek lándzsát? Talán hirtelen elhatározták, hogy lemondanak imperialista háborús céljaikról? Talán most belenyugszanak a való élet tényeibe és a két társadalmi rendszer békés együttélése és versenye mellett kardoskodnak?

Dehogyis! Még azt sem mondhatjuk, hogy a nemzetközi monopoltőkének ezek a képviselői az úgynevezett „elszigetelődési" politika védőügyvédjének csaptak volna fel, mert hiszen ilyesmi ma nincs. Az Egyesült Államok uralkodó osztályának minden rétege az imperialista beavatkozás és az agresszió híve. Véleményük csak abban a tekintetben különbözik egymástól, hogy hol lehet a legkönnyebben rabolni és kinek jusson a zsákmány oroszlánrésze. Egyikük sem híve annak a politikának, hogy „el a kezet a világ más országaitól".

NEM ELSZIGETELŐDÉS, HANEM BÉKE

Az elszigetelődés politikájának híveit az amerikai nép körében sem találhatjuk meg. Népünk nem elszigetelődést akar, hanem békét és a többi népekkel együtt síkraszáll a béke megóvásáért. A mi népünk nem akar hátat fordítani a világ többi népének. Népünk a kultúra és a tudomány vívmányainak kicserélését kívánja, békés kereskedelmet akar, szabad közlekedést, a munka nemzetközi szolidaritását és lehetőségét arra, hogy a világ többi országának népeivel kicserélje eszméit és tapasztalatait.

Az „elszigetelődés" szó igen rossz emlékü. Érzik rajta az 1930-as évek vége felé a köztársasági Spanyolország ellen elrendelt gyalázatos zárlat és München büze. Nem türhetjük, hogy a béke ellenségei ezzel a hamis cimkével lássák el az amerikai nép békevágyát, amely állandóan kifejezésre jut, mindenekelőtt abban a sürgető követelésben, hogy hozzák haza fiainkat Koreából és a világ különböző tájairól.

A másik fontos fejlemény, amely elősegítette az új helyzet megteremtését, a Kínai Népköztársaság küldötteinek megérkezése és részvétele a Biztonsági Tanács tanácskozásaiban. Ez a körülmény erősen megnehezítette az amerikai imperialisták helyzetét.

Ugyancsak fontos tényező az új helyzet bekövetkezésében, hogy ellentétek, nézeteltérések kerültek felszínre az imperialista hatalmak között a háború táborában, amit Attlee utazása juttatott kifejezésre és igyekezett áthidalni. Nagyban hozzájárult végül az új helyzet kialakulásához Truman legutóbbi atomfenyegetése nyomán támadt világvisszhang.

Ezek a fejlemények kettős eredménnyel jártak. Erősen növelték a harmadik világháború veszélyét. Az új veszélyt jelzi az is, hogy olyanok csatlakoztak a „preventív háború" kórusához, mint Henry Wallace és Claude Pepper. Ez az eszeveszett elvetemültség nyilvánul meg magának Trumannak abban a bejelentésében, hogy az atombomba alkalmazását „megfontolás tárgyává tették".

SZERVEZKEDJÜNK A BÉKE ÉRDEKÉBEN

Csakhogy ezek a fejlemények soha nem látott lehetőségeket nyitottak meg, hogy megállítsuk a háború előkészítőit útjukon és megakadályozzuk a harmadik világháború kirobbanását.

Semmi ellentmondás nincs abban, hogy ugyanazokból a fejleményekből két annyira ellentétes eredmény

következett be. Minél nyilvánvalóbb lesz a háborús veszedelem, annál erősebben mozdul meg a nép a béke megvédésére.

Ez az új amerikai mozgalom a háborús veszély új értékelésén alapul, azon a felismerésen, hogy Trumanék jelenlegi politikája zsákutcába jutott. Azon a fokozódó reménységen alapul, hogy megnyerhetjük a békét. A koreai eseményekben beállott fordulat csak megerősítette ezt a reményt, mert az amerikai nép milliói amúgy sem lelkesedtek ezért a kíméletlen kalandért és sohasem hitték el, hogy ez olyan háború, amelyért szívesen vállalnak áldozatokat.

A mi legnagyobb gyöngeségünk a multban és a jelenben is az, hogy nem tudtuk felismerni és kihasználni az új lehetőségeket a békemozgalom kiterjesztésére és elmélyítésére az Egyesült Államokban. Az utolsó három hét folyamán Pártunk elmaradt a tömegek mögött. Elmaradtunk az eseményektől; képtelenek vagyunk lépést tartani a néptömegek ösztönös békeakaratának megnyilatkozásaival.

Bármiként is, de új módon kell hozzálátni a munkához. Egész Pártunknak és minden tagjának különkülön le kell gyöznie a fogyatékosságokat. Helyezzék a munkát szélesebb alapokra és lássanak hozzá a békemozgalom megszervezéséhez azzal a szilárd hittel, hogy a világbékét meg lehet menteni.

A békeharc szervezése terén semmiesetre sem szabad abból kiindulni, hogy az amerikaiak betokosodtak, nem fog az eszük. Azok, akik tegnap még a békefelhívásokkal szemben süketek voltak, ma már nem közömbösek. Azok a tömegek, amelyek júniusban még passzivitást tanúsítottak, most már készek a cselekvésre. Biztosra vehetjük, hogy meg tudjuk nyerni a munkásosztályt, mint osztályt, az amerikai nép széles köreit, a néger népet, mint népet és hogy a szegény farmerek, a vallási csoportok és a középosztályok széles rétegei hajlandók résztvenni az Amerikában szervezett

békemozgalomban. Jelenleg hatalmas amerikai békefront van kikristályosodóban. Ez a békefront a munkásosztályra, a néger lakosságra, a szegény- és középfarmerekre és kétségkívül a tőkés osztály bizonyos rétegeire fog épülni.

A PÁRT FELELŐSSÉGE

Milyen követelményt állít ez az új helyzet Pártunk elé?

Megköveteli, hogy megtanuljuk, milyen új jelentősége van a békeharcnak ebben a történelmi időszakban. Megköveteli, hogy tegyünk félre minden olyan régi felfogást, amely a békeharcot mellékes feladatnak vagy hivatásos pacifisták ügyének tekinti. Be kell látnunk, hogy központi feladatunk: mérlegelni és ismerni az erőviszonyokat, és látni annak a reményünknek objektív alapját, hogy az amerikai nép többségét meg lehet nyerni a békeharc számára.

Több bátorságot, kezdeményezést és kitartást kíván ez meg tőlünk. E tulajdonságok nélkül nem vehetjük hasznát azoknak a fejleményeknek és momentumoknak, amelyek segítségével újabb ezreket és százezreket, sőt milliókat vonhatunk be a békeharcba. Értékes alkalmakat szalasztunk el, ha nem ragadjuk meg ezeket erőteljesen és nem használjuk fel ügyesen.

Mi vagyunk hivatottak a hatalmas, sokoldalú békemozgalom vezetésére, amely sokféle formában, különböző határozott kérdések és események kapcsán fejlődik ki. Nekünk különösen azokat a gyakorlati kapcsolatokat kell kikeresnünk és felépítenünk, amelyek összekötik az öntudatosabb és harcosabb békeerőket a széles tömegekkel, melyek még Hooverben és Taftban látják békeérzelmeik kifejezőit. Az egyesített békefront napi küzdelmei során pillanatnyilag az a legégetőbb feladatunk, hogy ezeket a politikai és szervezeti kapcsolatokat megtaláljuk. Amint megvalósítottuk ezt a fel-

adatot, már szembe is tudunk szállni azzal a komoly veszedelemmel, ami a hooverek és taftok próbálkozásából ered, hogy a tömegek béketörekvését imperialista és reakciós utakra tereljék. Ugyanakkor a legvilágosabban, legélesebben és könyörtelenül le kell lepleznünk a Wall Street kétpárti politikájának és tevékenységének igazságtalan, imperialista jellegét.

Helyesen vetettük fel egyetlen nagy békeközpont tervét. Azt reméltük, hogy Kongresszusunk időpontjáig a béke erői is ebbe az irányba fejlődnek. Ma még nem ez a helyzet. Az, hogy néhány csoport idő előtt egy országos békeközpontot állítson fel, e pillanatban nem szolgálná a béke ügyét. Ennélfogva az a kilátás, hogy a békemozgalom számos különböző úton-módon fog nőni és fejlődni.

Természetesen továbbra is valamennyi létező nemzeti és helyi mozgalommal éppúgy együtt fogunk működni, mint a majd kialakuló új országos központtal. Ezenfelül együtt kell működni az új, kezdő stádiumban levő különálló békebizottságokkal. Ezek még csak most gyüjtik azokat a tapasztalatokat, amelyek rövidesen rávezetik őket arra, hogy szükséges csatlakozniok egyik vagy másik szervezett központhoz.

Ezzel kapcsolatban nem nézhetjük el a számos kerületben jelenleg mutatkozó hiányosságot, ahol a vezetőség egyszerüen várja, hogy milyen szervezeti formát fog ölteni a nagy békebizottság országos és helyi viszonylatban. Így várakozás közben nyugodtan, zavartalanul tanácskoznak órákon át arról, mi lenne az ő kerületükben a békemozgalom legmegfelelőbb formája. A mai időszakban az ilyen magatartásra csak egy szó illik: csöd.

FELADATUNK: A BÉKE MEGVÉDÉSE

Hasznos tanulságot nyujtanak számunkra a béke világmozgalmának gazdag tapasztalatai, amelyek a

Béke Hívei II. Világkongresszusának határozataiban fejeződtek ki. Ennek a történelmi jelentőségű kongresszusnak a programját és egyéb okmányait egész Pártunknak a legalaposabban kell tanulmányoznia.

Ez a mozgalom, amelyet a világon a béke ügyének a leglelkesebb, legkiválóbb harcosai vezetnek, mint a békemozgalom szakasza vált jellegzetessé. Visszavert minden olyan kísérletet, amely a békemozgalomra a kommunistabarát mozgalom bélyegét akarta ragasztani, vagy antifasiszta, antiimperialista — vagy osztályharcos mozgalomnak akarta beállítani. Ez a mozgalom magán a mindenek felett álló és általános békevágyon alapszik. E nagyarányú mozgalommal együttműködő kommunisták, mint marxisták megértik, hogy a béke ma a legjobb szövetségese a társadalmi haladásnak, a szocializmusnak.

Azt hiszem, ha kellőképpen felhasználjuk ennek a hatalmas és növekvő békevilágmozgalomnak a tapasztalatait, meg fogjuk találni azokat az eszközöket, amelyek lehetővé teszik, hogy végetvessünk mindenféle szektaszellemnek és minden egyéb olyan opportunista irányzatnak, amely Pártunkat arra kárhoztatná, hogy a békéért harcoló tömegek mögött kullogjon.

Az amerikai tömegek készeknek mutatkoznak arra, hogy felsorakozzanak a következő jelszavak mögött:

1. Akadályozzuk meg a harmadik világháborút. Hozzák vissza fiainkat Koreából.

2. Tüzet szüntess. Vonjanak vissza minden amerikai csapatot Koreából.

3. Ki Formozából — helyet Kínának az ENSz-ben.

4. Egységes, demokratikus Németországot. Beszüntetni a fasiszta német hadsereg felállítását.

5. Eltiltani az atombombát.

6. Tárgyalni és megegyezni a Szovjetunióval a béke fenntartásáért.

IV. A MUNKÁSOSZTÁLY, A NÉGER NÉP, A SZEGÉNYFARMEREK, AZ IFJÚSÁG, A NŐK

Hogy megkönnyítsem az országunkban kialakult helyzet és feladataink behatóbb vizsgálatát, egyenként foglalkozom a lakosság öt főcsoportján belül folytatott munkákkal. Ezek a csoportok: a munkásosztály, a néger nép, a szegényfarmerek és mezőgazdasági munkások, az ifjúság és a nők. Amint Önök is látják, a beosztás nem minden esetben történt osztálytagozódás szerint, hanem itt inkább meghatározott csoportokról van szó, amelyek különös figyelmet igényelnek. Miután e csoportok legtöbbjével a részletreferátumok is foglalkoznak majd, én itt csupán néhány általános irányzatot és központi kérdést említek meg.

1. A MUNKÁSOSZTÁLY

A munkásosztály gazdasági szükségleteit és követeléseit a kialakuló hadigazdaság — amely ma központi irányzat — viszonylatában kell megvizsgálnunk. Ha bármilyen más szempontból foglalkoznánk a kérdéssel, ez oda vezetne, hogy teljesen eltávolodnánk a valóságtól.

Mit jelent ma az Egyesült Államokban a hadigazdaság? Azt, hogy a gazdasági életnek egyoldalú, katonai irányzatot adnak. A lehető legnagyobb mértékben fokozzák a háborús felszerelés — fegyverek és lőszerek — termelését, ugyanakkor a legnagyobb mértékben csökkentik a tömegfogyasztási cikkek termelését, különösen pedig azok elosztását. Ez azt jelenti, hogy a háborús iparok és iparágak a „háborús fellendülés" állapotába kerülnek, míg a többi iparok és iparágak lemaradnak, vagy éppen hanyatlásnak indulnak. Ez a hadigazdaság egyik ellentmondása, amely a tömegek számára a válság körülményeit teremti meg — a fogyasz-

tás drasztikus csökkentését és bizonyos iparokban a munkanélküliség növekedését.

A reakciós szakszervezeti bürokrácia igyekszik a dolgozókkal elhitetni, hogy a hadigazdaság a jólét új korszakát nyitja meg, a teljes foglalkoztatottság, magas bérek korszakát, hosszú időre kiküszöböli a gazdasági válságokat és a munkanélküliséget. Ez bünös csalás, amit teljes mértékben le kell leplezni a tömegek előtt. A reakciós szakszervezeti bürokrácia így próbálja a munkásokat a Wall Streethez és annak háborús szekeréhez láncolni.

A szakszervezeti bürokraták hosszúlejáratú, mozgó bérskála-záradékkal ellátott szerződésekről tárgyalnak a munkáltatókkal. Ilymódon kétszeresen is elárulják a munkásokat. Egyrészt hozzákötik őket a háborús programhoz, másrészt az árindexhez — méghozzá olyan feltételek mellett, amelyek állandóan hátrányos helyzetbe juttatják a munkásokat.

Miért támogatják mégis a munkások ezt a politikát a legkisebb mértékben is? Mert próbálják elhitetni velük, hogy a hadigazdaság következtében emelkedik az általános gazdasági színvonal, hogy a pénzben kifizetett bérek csekély emelése kiegyenlíti a háborús infláció árait.

Harc az illuziók ellen

Egyik legfontosabb feladatunk, hogy harcoljunk azon általánosságban elterjedt illuzió ellen, mely szerint a hadigazdaság növekedése jólétet biztosít a munkások részére, vagy legalábbis a foglalkoztatottság állandó lesz, magas túlórabérek lesznek és az életszínvonalat nem fogják jelentős mértékben csökkenteni. A munkások nagyrésze még mindig a második világháború idején fennállott helyzet megismétlődésére számít, amikor a gazdaság képes volt általában mind ágyút, mind vajat termelni és a munkásság nagy töme-

gei az azt megelőző válságos tíz évvel összehasonlítva, viszonylag jólétben élt. Ennek az illuziónak köszönhető, hogy a szakszervezeti felső vezetőségnek sikerült büntetlenül folytatnia ezt a politikát.

Elég néhány általános szempont megvizsgálása ahhoz, hogy leleplezzük ennek a perspektívának hazug voltát.

Először is, a jelenleg kialakuló hadigazdaság politikai és gazdasági háttere különbözik a második világháború hadigazdaságától. Abban az időben a munkások legnagyobb részének reálbérei bizonyos mértékig emelkedtek, de a „fellendülés" érzetét nem annyira a béremelések, mint inkább a tömeges munkanélküliség megszüntetése keltette. Pearl Harbor előestéjén körülbelül tízmillió munkás volt munkanélküli. Ráadásul a túlórázás, és az, hogy a nők, idősebb munkások, farmerek és a középrétegekhez tartozók nagy tömegeit alkalmazták a hadiiparban, a család összjövedelmének növekedéséhez vezetett.

Mindez azért volt lehetséges, mert a hadigazdaság kialakulása, az egész gazdasági életben beállott fordulat egy tízéves gazdasági válság után következett be.

A helyzet ma egészen más. Ahhoz, hogy az ipari termelésben a második világháború folyamán elért legmagasabb pontot visszaállítsuk, a jelenlegi indexnek mindössze 215-ről 247-re kellene emelkednie — azaz 32 ponttal 147 helyett. A termelésnek ezt a viszonylag kisméretű emelkedését főleg a meglévő felszerelések haditermelésre való átállításával fogják elérni és nem az ipar olyan mérvű kiterjesztésével, mint az a legutolsó háború folyamán történt. Ez részben annak tulajdonítható, hogy sok olyan üzem áll rendelkezésre, amely a második világháború idején létesült. De ennél sokkal fontosabb az a tény, hogy a hadigazdaság jelenlegi fejlesztése az ipari felkészültség sokkal magasabb színvonaláról indul. A második világháború befejezése óta eltelt öt évben 70 milliárd dollárt fektettek be üzemekbe

és felszerelésbe. Rendbehozták a gépeket és modernizálták az ipart. Ami nem csekélység, ha tekintetbe vesszük, hogy a háború öt éve alatt 25 milliárd dollárt költöttek hasonló célokra.

Világos, hogy az átállás a haditermelésre nem egyszerű kérdés. Az ipari termelésnek a második világháború idején elért csúcsteljesítményét bizonyára túlszárnyalják, mielőtt még a gazdaság felét átállítanák hadigazdaságra. De mivel a gazdaság máris általánosan magas szinten mozog, nagyon kétséges, hogy a második világháború idején folytatott terjeszkedés üteme akárcsak meg is közelíthető. Kétségtelen, lesz egy bizonyosmérvü terjeszkedés, de ez sokkal lassabban alakul majd ki. Így tehát az úgynevezett fellendülésnek és magas életszínvonalnak nincs meg a gazdasági alapja.

Mindezen felül az új háborús előkészületek egy olyan politika keretében történnek, amelyek mérhetetlenül megnövelik mind a terheket, amelyeket az amerikai népnek kell viselnie, mind pedig a munkáltatók lehetőségeit, hogy ezeket a terheket a munkásokra hárítsák.

A jelenlegi világpolitikai helyzetben az Egyesült Államoknak valamennyi katonai kaland és háború terhét viselnie kell, akár történt hadüzenet, akár nem. A legutolsó háborúban országunk főleg más nemzetek fegyverraktára volt, katonai szerepe szinte jelentéktelen. Ma olyan szövetségeseket kell felfegyvereznie és támogatnia, amelyek jelentős mértékben meggyengültek és ezért az együttműködés során hozzájárulásuk jelentéktelen. Ezen túlmenően, az Egyesült Államoknak elsősorban a saját katonai erejére kell támaszkodnia. És mint a koreai tapasztalat mutatja, még a másodrendü csatatereken is nagy és gyorsan kiterjeszthető hadsereg szükséges. A néppel és az országgal szemben támasztott fokozott követelmények mellett az uralkodó osztálynak számolnia kell azzal, hogy a nép nem lelkesedik a Wall Street háborújáért. Nem úgy mint a tengelyhatalmak ellen folytatott háborúban, melyet annak-

idején egységesen támogatott. Következésképpen olyan rendkívül szigorú ellenőrző és elnyomó rendszabályokra lehet számítani, amilyenekre eddig még nem volt példa nálunk. Máris, a részleges mozgósítás jelenlegi szakaszában életbe léptették ezeket. Amilyen mértékben fokozzák majd a mozgósítás ütemét, olyan mértékben válnak ezek a rendszabályok fokozottan elnyomó jellegűvé.

A második világháború folyamán a háborús ellenőrzés sohasem volt annyira központosítva, mint ahogyan azt most tervezik. Ma már a háborús ellenőrzés valamennyi szerve rendkívüli módon központosítva van és ezeket az államszerveket a leghatalmasabb monopolista csoportok emberei vezetik. A monopóliumoknak az államhatalommal való összefonódása — ez fémjelzi a monopolkapitalizmust — ma sokkal fejlettebb, mint a második világháború idején. Ezért van az, hogy a monopóliumok sokkal kiterjedtebben és szilárdabban uralják az amerikai kapitalizmus államhatalmának minden szervét, ezért van az, hogy erősek és növekedőben vannak a fasiszta irányzatok. Mindez azt célozza, hogy a háborús előkészületek terhét a népre hárítsák; ez egyben a munkások életszínvonalát drasztikus csökkentéssel fenyegeti.

A hadigazdaság hatása

Ma, amikor a totális hadigazdaság előzetes szakaszában vagyunk csak, máris érezhető ennek a hatása, elsősorban a háborús infláció formájában. Ezt csak részben ellensúlyozzák a jelenlegi béremelések, melyek csupán a munkásság egy részét érintik. A szakszervezetek által kötött szerződések mozgó bérskálára vonatkozó pontjait általában a BLS (a munkásságra vonatkozó statisztikákat készítő hivatal) index alapján fektették fel, amely nem veszi tekin-

tetbe az adókat és nagymértékben aláértékeli a munkások által vásárolt cikkek árának tényleges emelkedését.

A BLS index egy városi, közepes jövedelmű család költségvetésén alapszik. A munkáscsaládok többsége jövedelmének sokkal nagyobb részét költi az alapvető szükségleti cikkekre, mint azok a családok, melyek a közepesjövedelmű csoporthoz tartoznak, ugyanakkor éppen ezeknél az árucikkeknél tapasztalható a legkomolyabb áremelkedés.

Ezenkívül az az összeg, amit a munkások hazavisznek, sokkal alacsonyabb, mint a kollektív szerződésben megállapított alapbérösszeg. Truman decemberben követelte az új háborús kiadások megszavazását. De már ezelőtt az adókat átlagosan a berek 15 százalékáról 18 százalékára emelték — és ezek továbbra is állandóan emelkednek. Mindezen felül még ott van az új kollektív szerződések alapján felemelt többi levonás is biztosításra és egyéb jóléti célokra.

A jövő évi háborús költségvetés további közvetett és közvetlen adóemeléseket eredményez. Bármekkora lesz is a jövedelemtöbbletadó, ezt a trösztök által elvárt, hatalmasan megnövekedett haszon nemcsak ellensúlyozza majd, hanem hatalmasan túl is tesz rajta. Semmi sem fogja azonban azt a közvetett bércsökkentést ellensúlyozni, amelyet a kormány a költségvetési hiány fedezésére fogyasztási adó formájában tervez végrehajtani. A tervbevett bérrögzítések pedig még jobban súlyosbítják a helyzetet, hisz mindenki tudja tapasztalatból, hogy az elmúlt háború folyamán miként szökkentek fel a magasba az árak, miközben a bérek szigorúan rögzítve voltak.

A fixfizetéseseket és hivatalnokokat különös erővel sujtja az infláció. A kiskereskedelemben például az átlagosan hetente hazavitt fizetés az utolsó tíz évben mindössze 2,50 dollárral növekedett — és

ezt a növekedést 1939-es dollárban számolják. Egy hivatalnokcsalád költségvetését hivatalosan heti 98 dollárra becsülik — de ebben a kategóriában a legtöbb dolgozó csak körülbelül 25 dollárt visz haza.

A háborús kiadások növekedése során egyéb nehézségek is károsan befolyásolják majd a munkások életkörülményeit. Mivel magas gazdasági színvonal a kiindulópont és nincs kilátás a kapacitás széleskörű kiterjesztésére, az átállítás rövidesen csökkenteni fogja a hadigazdaság szempontjából nem lényeges iparok — így a házépítőipar és számos egyéb, fogyasztási cikket termelő iparág működését. Igen sok munkásra vár tehát munkanélküliség, vagy olyan hirtelen áthelyezés, amely rosszabb munka- és életkörülményeket, egyes esetekben pedig bércsökkentést jelent. A munkáltatók és a kormány meg fogja kísérelni, hogy a gazdaságból kipréseljen minden lehetőt, ami a nagyméretű háborús termeléshez szükséges. Mindez természetesen a nép terhére történik majd és rendkívül súlyos kihatással lesz a munkások életkörülményeire. A kormány néhány hivatalos közgazdásza szerint az életszínvonalat az 1933-as szintre — a válság legsúlyosabb évének szintjére kell csökkenteni. Az ő véleményük szerint bebizonyosodott, hogy az amerikai nép megél akkor is, ha a jelenlegi életszínvonala felére csökken.

Kemény harcok állnak előttünk

A jelenlegi sztrájkok még egyáltalán nem tükrözik a meglévő komoly feszültséget sem a gazdaságban, sem a szakszervezeti mozgalomban. Természetesen a dolgozók harcolnak az infláció okozta közvetett bércsökkentés ellen, a szakszervezetek pedig igyekeznek a bérrögzítést nyélbeütni a rendelet megjelenése előtt. A jelenlegi sztrájkok és bérmozgalmak csak előfutárai az eljövendő sokkal súlyo-

sabb harcoknak, amikor majd a munkások az életszínvonaluk ellen intézett támadás teljes súlyát kezdik érezni. Amint a hadigazdaság alapja elkészült és a totális hadigazdaság felépül ezen az alapon, ezek a támadások tényleg komollyá válnak.

Mit jelent a totális hadigazdaság a jelen körülmények között? Tekintetbevéve az amerikai imperializmus törekvéseit nemzetközi viszonylatban és az ezzel kapcsolatos nehézségeit külföldön, megállapíthatjuk, hogy ami a második világháború idején megfelelt, az ma már nem elég. A munkaerő, anyag és ipar mozgósítása jóval túlhaladja majd a nemzeti jövedelem felét. Ez az erőforrások és a munkaerő sokkal nagyobb kihasználását követeli meg, mint az elmúlt világháborúban. Azzal, hogy az Egyesült Államok elvállalta a világ népeit rémítgető csendőr szerepét, sokkal nagyobb terhet vett magára, mint amilyet Németország és Japán együttesen viseltek a második világháborúban. A teljes háborús mozgósítás ennélfogva a munkásság legkegyetlenebb és az erőforrások legszigorúbb ellenőrzését jelenti, amelyet fokozott keménységgel és fasiszta intézkedésekkel hajtanak végre, párhuzamosan a nép életszínvonalának brutális csökkentésével.

Így tehát mind a jelenlegi szakaszban, mind a későbbi idők során az életszínvonal komoly süllyedésére van kilátás, valamint éles harcokra, amint a dolgozók megértik, hogy a háborús „fellendülés" csak délibáb volt.

Sikerül-e a szakszervezeti bürokráciának fékentartani a munkásokat? Nem sikerül, ha a vezetés álnok voltát, gazdasági és politikai árulásukat egyaránt leleplezzük. Ez csak akkor fog sikerülni, ha harcunkat a növekvő hadigazdaság perspektíváira, valamint azokra a különleges kérdésekre alapozzuk, amelyeket a hadigazdaság teremt a munkások számára.

Az amerikai munkásosztály a világ bármely más

munkásosztályánál jobban szenved a munkahajsza következményeitől. Ennek eredményeképpen a mi munkásaink élete jónéhány alapiparban évekkel rövidebb mint az átlag amerikai élete. Nyugtalanító és állandó emelkedés mutatkozik az ipari balesetek, az ipari betegségekből eredő halál, az ipari mérgezések számarányában. A mentőkocsik, a hordágyak, a temetési alap, és a szakszervezetek tulajdonában levő temetők a mi ipari berendezkedésünk tartozékai. A hadigazdaság növekedése csak fokozza majd a munkahajszát. Az ipari balesetek aránya elképzelhetetlenül magasra szökken majd. A Wall Streetnek a világ leigázásáért folytatott hajszája során a hátországi áldozatok száma megnövekszik és megsokszorozódik. Ennek eredményeképpen az eljövendő időszakban új, halasztást nem tűrő harci kérdések merülnek fel és ezeknek komoly figyelmet kell majd szentelni.

Hogy a háborús hajszából származó új és közvetlen problémák megoldásához segítséget tudjunk nyujtani, világosan kell látnunk, miért nem fejt ki a munkásosztály több tevékenységet alapvető érdekei megvédésére. Eddig miért nem vett részt *mint osztály* a békéért, a négerek jogaiért folytatott harcban a politikai küzdőtéren? Miért ébredt oly lassan osztályöntudatra? Miért nem fejlődött még ki tömeg méretekben a szocializmus szükségességének felismerése?

Természetesen ezeket a kérdéseket elvontan sem feltenni, sem megválaszolni nem lehet. Ezek alapvetően összefüggnek az amerikai kapitalizmus sajátos helyzetéből fakadó osztályharc hátterével és színvonalával. Ezenkívül különös figyelmet kell szentelni néhány olyan tényezőnek, amely késlelteti ezt a folyamatot. A kapitalista osztály el tudta szigetelni az amerikai munkásosztályt. A mi munkásainkra nagyfizetésű szakszervezeti bürokraták ügyelnek csendőrként. Ezek a bürokraták a szak-

szervezeti mozgalmat hasznothajtó üzletnek tekintik, és mind politikailag, mind gazdaságilag érdekeltek a kapitalizmus és a kapitalista kizsákmányolás fennmaradásában.

Ráadásul felcseperedett a szociáldemokrata munkásvezérek gárdája, akiket elsősorban arra képeztek ki, hogy ellensúlyozzák és mellékvágányra tereljék az osztályöntudat bármilyen formában való jelentkezését a munkásosztályon belül. Ezenkívül itt van a Katolikus Szakszervezeti Munkások Szövetsége, egy különleges szervezet, amely a katolikus egyház irányítása alatt áll és az a feladata, hogy sorompóba állítsa a katolikus munkásokat.

Ezt a rendszert — a Wall Street *gauleitereit* a munkásosztály soraiban elhelyezni — segíti és megerősíti a kapitalizmus munkásarisztokráciát kiépítő politikája. Az amerikai munkásosztály egy részét különleges gazdasági engedmények segítségével vesztegetik meg. Ez nem új dolog. Bizonyos szakmákat már régen a munkásarisztokrácia ural. A kapitalizmus mostanában újólag alkalmazza ezt a politikát és kiterjesztette a nehéziparra is. Az acéliparban például az elmúlt néhány évben minden bérfelemelés növelte a távolságot a legalacsonyabb és a legmagasabb fizetésű munkás között.

Hasonló bérkülönbözeteket találunk azokban az iparokban is, ahol a szakszervezeteket baloldaliak vezetik. A General Electric schenectady-i üzemében a legmagasabb órabér kétszerese a legalacsonyabbnak.

A legtöbb esetben a szakszervezeti alapszervek vezetői és az országos kongresszuson részvevő küldöttek a munkások legjobban fizetett rétegéből kerülnek ki. Ezek az elemek igen közelállnak a szakszervezeti bürokráciához. Ők képezik a fő kapcsolatot a kapitalistákkal együttműködő felső vezetőség és az üzemi munkások között, ők a fő ideológiai hajtószíj az üzemen belül. Ezek a jólfizetett munká-

sok rendszerint az üzemek és a szakszervezeti alapszervek „politikusai". Szoros kapcsolatok fűzik őket a két régi politikai párt helyi szervezetéhez. Az üzemben ők jelentik a legnagyobb akadályt a független politikai akció kibontakozásának útjában.

A munkásosztály fejlődésének akadályozása

Mindeddig jónéhány fogást tudott alkalmazni a tőkésosztály az amerikai munkásosztály politikai fejlődésének késleltetésére. Így „politikai szempont" is közrejátszott a legutóbbi béremelések megadásánál. Ezeket a béremeléseket azért adták meg, mert a munkásság soraiban nyugtalanság és harci kedv mutatkozott. Így például a munkáltatók általában úgy értelmezték a munkásság soraiból kiinduló autóipari sztrájkokat, mint egy vészjelzést. És az is igaz, hogy a nagytőke azért járult hozzá a béremelésekhez, hogy ezzel a munkásokat a bérrögzítés elfogadására készítse elő és hozzáláncolja őket háborús szekeréhez.

Ugyanakkor azonban tény az is, hogy az uralkodó osztály ezeket a béremeléseket komoly harc nélkül adta meg. Az osztályegyüttműködés ideológiájának fejlesztése érdekében tudatosan alkalmazták ezt a taktikát. Súlyos hibát követnénk el, ha úgy vélnénk, hogy az uralkodó osztály ezzel a mesterkedéssel semmit sem ért el. Ennek volt bizonyos hatása. Ideiglenesen eltompítja az osztályviszonyok élességét, ellankasztja a munkások harcos beállítottságát.

Ilyen mesterkedésekkel igyekszik az amerikai kapitalizmus visszatartani az amerikai munkásosztály politikai fejlődését. Nem kétséges azonban az sem, hogy hasonló mesterkedések alkalmazásának lehetősége ma már nagyrészt megszűnőben van. Ez még a Wall Street milliárdosai számára is fényűzés-

számba megy és le kell majd mondaniok erről, amikor az igazi „spártai életmód" programjuk valóban életbe lép. Az osztályviszonyok új kiéleződése nagyon gyorsan bontakozik ki. Jónéhány ipari vállalatnál, ahol az igazgatóság a munkásság panaszaival és kívánságaival szemben viszonylagos megértést tanúsított, most azt válaszolják a munkásoknak, hogy „elmúltak azok az idők". Az olyan kijelentések, mint „vége a mézesheteknek", az amerikai osztályviszonyok új szakaszát nyitják meg.

A frontáttörés megvalósítható

Amikor a munkásosztály fogyatékosságait vizsgáljuk, nem szabad megfeledkeznünk Pártunk fogyatékosságairól sem. Ezek: a pártmunkának a nagyüzemekre való koncentrálásának hiánya, az üzemi pártszervezetek gyengesége, a kevés üzemi ujság Nem lehet és nem szabad alábecsülnünk munkánk fogyatékosságainak kihatását az amerikai munkásosztály — mint osztály — igen lassú fejlődésére. Az a jobboldali opportunista irányzat, amely a munkásosztály vezetőszerepét és Pártunk élcsapat-szerepét lebecsüli, valamint azok a baloldali szektáns irányzatok, amelyek elszigetelik a Pártot a tömegektől — ezek az irányzatok gyengítik Pártunknak az amerikai munkásosztály osztályöntudatának és politikai függetlenségének fokozására irányuló erőfeszítéseit.

Gyakran felmerül a kérdés: vajjon megszüntethető-e az amerikai munkások világnézeti elszigeteltsége? Képes-e áttörni ezt az amerikai munkásosztály és képes-e vezetni a békéért, demokráciáért, szocializmusért folyó harcot, melynek vezetésére történelmileg hivatott? Nem hiszem, hogy ezekre a kérdé-

sekre egyáltalán válaszolnom kell. Efféle kétségeknek nincs helye Pártunkban.

De ha nem azt kérdezzük, hogy megvalósítható-e, hanem azt, hogy *mikor* fog ez az áttörés bekövetkezni, sajnos a legkülönbözőbb válaszokat kapjuk. Bár valamennyi elvtárs egyetért azzal, hogy ez az áttörés a jövőben fog lezajlani, egyesek nem látják egészen világosan, hogy ez már folyamatban van *most, ma.* Nekünk fel kell ismernünk ezt a meglévő folyamatot és meg kell tennünk a szükséges lépéseket fejlődésének meggyorsítására.

Az uralkodó osztály célul tűzte ki azt, hogy megsemmisítse a baloldali vezetés alatt álló szakszervezeteket és minden harci szellemet kiöljön az egész szakszervezeti mozgalomból. De kísérlete kudarcba fulladt. Csak annyit ért el, hogy sikerült kettészakítania a CIÓ-t. Nem sikerült azonban megsemmisítenie sem a baloldali vezetés alatt álló szakszervezeteket, sem a baloldali erőket és befolyásukat a jobboldaliak által vezetett szakszervezetekben. Már maga ez a tény is azt bizonyítja, hogy megkezdődött a munkások kiszabadítása az uralkodó osztály befolyása és ellenőrzése alól.

A jobboldali vezetés alatt álló szakszervezetekben egy alulról jövő szervezett mozgalom van kialakulóban. És ez a mozgalom rohamosan fejlődik majd tovább, hiszen a munkások kénytelenek a hadigazdaságból eredő kérdésekkel foglalkozni.

Egy másik igen fontos jele ennek a kibontakozó áttörésnek a néger munkások számbeli növekedése és új státusza az alapiparágakban, amint azt a Néger Szakszervezeti Konferencia és a Néger Munkásbizottságok sikere jelzi.

Ugyancsak erre mutat az a független politikai akció létrehozására irányuló hangulat, ami különösen a novemberi választások óta nyilvánul meg.

Végül bizonyítja a végbemenő változást Kom-

munista Pártunk állandóan növekvő befolyása — annak ellenére, hogy fokozódnak a támadások és azok a kísérletek, amelyekkel Pártunk tagjainak az iparban való alkalmaztatását meg akarják gátolni.

Munka a jobboldaliak vezette szakszervezetekben

Milyen utakon fog haladni a munkásosztály, milyen formákat ölt majd tevékenysége, miközben fokozatosan átveszi a nemzet élenjáró osztályának szerepét? Világos, hogy nem egy, de sok ilyen út és forma lesz. A munkásosztály előre fog törni és elfoglalja a békefront legfontosabb szakaszát. A munkásosztály az új politikai átcsoportosulás élenjáró osztagává, egy tömegjellegü harmadik párt építésének legfontosabb elemévé válik. Ihletője, gerince és irányító ereje lesz egy széles népi koalíciónak, a békéért, demokráciáért, a szocializmus ügyének előbbreviteléért.

A legnehezebb feladatok azokra a munkásokra hárulnak, akik a jobboldali vezetés alatt álló szakszervezetekben dolgoznak. Mi nem tudunk és nem akarunk semilyen következtetésekbe bocsátkozni azokra a harci formákra és módszerekre vonatkozóan, amelyek legjobban szolgálják a tagság érdekeit ezekben a szakszervezetekben. Szeretnénk azonban néhány olyan tényezőt felemlíteni, amelyek máris világosak:

1. A jobboldali vezetés alatt álló szakszervezetekben a munkások szervezett erővé válnak, a meglévő szakszervezetek, alapszervek, körzeti és kerületi szervezeteken belül. A hatékonyabb, eredményesebb munkájuk felé vezető út semmiesetre sem új szakszervezetek létesítésében rejlik.

2. Ezek a munkások soraiból kiinduló mozgalmak kommunisták és nem kommunisták koalíciójából jönnek létre.

3. A szakszervezeti bürokrácia uralkodó politikája, amely vagy mindent rombadönt, vagy felrúgja az alapszabályokat és kizárásokra vetemedik, világossá teszi, hogy a munkásság soraiból kiinduló harcos, haladó mozgalmaknak küzdeniök kell azért, hogy a szakszervezeteken belül maradhassanak.

4. Az a történelmi feladat, hogy megnyerjük a munkásosztályt, nagy felelősséget hárít a baloldaliak által vezetett szakszervezetek vezetőire és tagjaira. A munkásosztály egységének az egységes munkásakcióknak, a munkásosztály és a néger nép egységének legkövetkezetesebb harcosaivá kell válniok.

A nehéziparban végzendő pártmunkára való koncentrálást és szakszervezeti politikánkat úgy kell alkalmazni, hogy segítse a munkásosztályt az útjába helyezett akadályok leküzdésében, s hogy gyorsabban, kevésbbé bizonytalanul vezethessük azon az úton, amelyen máris halad. A mi kommunista sajtónkat és üzemi ujságainkat ennek a célnak a szolgálatába kell állítani.

A reánk háruló feladatnak a következőképpen tehetünk a legjobban eleget:

1. Legyünk minden téren vezetői a munkások harcainak, bárhol is jöjjenek ezek létre a hadigazdaság hatásának következményeképpen.

2. Irányítsuk és segítsük a jobboldaliak által vezetett szakszervezeteken belül a munkások soraiból kiinduló mozgalmakat kialakulásuk és kikristályosodásuk folyamán.

3. Segítsük a baloldali vezetés alatt álló szakszervezeteket úgy, hogy minden téren sikeresebben hangolják össze működésüket.

4. Nyujtsunk segítséget a szervezett békemozgalom felépítésében az üzemekben, a körzetekben, a munkásnegyedekben stb. A Munkás Békekonferencia fontos eszközzé válhat, ha nem szabunk rá kény-

szerzubbonyt, hanem programjában és formájában egy hajlékony, széleskörű mozgalommá válik.

5. Segítsük a munkásosztályt, hogy teljes mértékben megértse azt a felelősséget, amely a négerek jogaiért vívott harcban és a fekete övezetben folyó nemzeti felszabadító harcban hárul reá.

6. Ébresszük a munkásosztályt az alattomosan belopózkodó fasizmus veszélyének tudatára és vigyük öt harcba a fasiszta veszedelem konkrét megnyilvánulásai ellen.

7. Emeljük a munkások osztályöntudatát egy olyan rendszeres nevelési kampány segítségével, amely nem elvont általánosságokkal, hanem a mindennapi harc közvetlen kérdéseivel foglalkozik. Szilárdítsuk meg a harcot a munkásmozgalmon belül mindenfajta opportunizmus ellen, a pusztán csak „ökonomista" szakszervezeti mozgalom minden megnyilvánulása ellen.

8. Végül vigyük ki az amerikai munkások közé az igazságot a kialakuló új világról s magyarázzuk meg nekik a munkásosztály szerepét ezekben az országokban, az új, szocialista világ építésében.

2. A NÉGER NÉP

A néger népnek a „mély délen" folyó nemzeti felszabadító mozgalmában bekövetkezett újabb fejlemények, továbbá a néger nép harca a szabadságért és egyenlőségért az Egyesült Államok életének egyik döntő politikai tényezőjévé vált. Ez a tény igen jelentős és hatalmas lehetőségeket rejt magában az amerikai munkásosztály és az amerikai nép haladása szempontjából. A békéért vívott harcban, amely ennek a korszaknak központi kérdése, a néger nép az élen jár. Ugyanezt elmondhatjuk a néger munkások, a néger nép tevékeny és haladó szerepéről, abban a harcban, amely a fasiszta veszedelem

ellen az egyenlő jogokért és demokráciáért, rendes megélhetést nyujtó életszínvonalért és gazdasági biztonságért folyik. A néger népnek ez a harcos és élvonalbeli szerepe a haladó küzdelmekben, elsősorban abból a tényből fakad, hogy a néger népet, miközben a nemzeti elnyomás alóli felszabadulás ügyéért, a nemzeti szabadságért és egyenlőségért harcol, teljes erővel éri az imperialista reakció támadása.

A néger munkások alkalmaztatása terén fennálló megkülönböztetés elleni harcban elért eredmények következtében, valamint a második világháború ipari szükségleteinek folytán állandóan növekedett a néger munkások száma, különösen az alapiparokban. Ma sok üzemben és szakszervezetben a néger munkások a munkásosztály legharcosabb osztagaiban vannak. Ezek a munkások egyre nagyobb szerepet játszanak az egész munkásosztály harcaiban, valamint a néger nép mozgalmában.

Új nemzeti fellendülés

A néger nép nemzeti felszabadulásért vívott harca olyan irányban halad, hogy összeolvadjon a gyarmatokon új fellendülésnek indult diadalmas nemzetiségi harcokkal és ihletet merítsen ebből. Az elnyomott néger nép délen bekapcsolódik a nemzeti felszabadító mozgalmak világméretekben mutatkozó fellendülésébe. Ezt csak aláhúzza a brutális terrorista támadások ellenére folytatott tömegharc a választójogért; tömegmozgalmak a burzsoá demokratikus jogok gyakorlásáért, nevezetesen a föld birtoklásának és elfoglalásának joga délen, azokon a déli területeken, ahol a négerek nem birtokolhatnak földet; tömegharc a teljes egyenlőségért az oktatás terén; a winston-salemi dohánymunkások harcának haladó jellege. A felszabadító mozgalom kihatása kiviláglik azokból a történelmi dokumentumok-

ból is, amelyeket az NAACP (a néger nép egyenjogúságáért küzdő szervezet) terjesztett az ENSz elé, amelyben a néger nép elnyomását délen a néger kérdés lényegének ismerték el.

Ezt a fejleményt úgy ellensúlyozták, hogy az ENSz sürgősen elsüllyesztette a fenti dokumentumokat, az imperialista burzsoázia pedig ezekután igyekezett megnyerni az NAACP vezetőségét. Ugyanakkor Truman komoly erőfeszítéseket tett, hogy a külügyminisztérium által fizetett néger csoportokat hozzon létre, amelyek az imperializmus szószólóinak szerepét látják el. Ezek a kísérletek, melyek arra irányultak, hogy a néger nép növekvő nemzeti öntudatát a kozmopolitizmus burzsoá fegyverével gyöngítsék, azt mutatják, hogy az imperialista burzsoázia felismerte azt, ami új és fejlődő. Az ő feladata: meggátolni az elnyomott néger népet — a világméretű fellendülés szerves tartozékát — abban, hogy öntudatos erőként törjön előre.

A néger burzsoázia egy részének az imperializmus táborához való nyilt átpártolása, valamint egy maroknyi néger reformista áruló működése ellenére a néger munkások szerepe jellemzi az új fejleményeket. A néger munkások országos méretű szervezkedése a Néger Munkásbizottságokban jelzi azt az új szerepet, amit az egész munkásosztályon belül visznek; a néger nép mozgalmán belül pedig még harcosabb, szervezettebb és tudatosabb működést fejtenek ki és ezzel a nemzeti felszabadítás ügyét viszik előre.

Ezek a harcok összekapcsolódnak a jelenlegi központi harccal — a békeharccal. A néger nép szabadságharcának egybefonódása a békéért való harccal egy döntő, antiimperialista erőt von be a békeharcba és az egész békemozgalom harci szellemét nagymértékben fokozza. Ez a tény új lehetőségeket nyujt a munkásosztály és a békemozgalomban részvevő

egyéb elemek számára a néger néppel való egységük kiterjesztésére.

Ezek az új vonások jellemzik a néger népnek az egyenlőségért és nemzeti felszabadulásért folytatott küzdelmét és annak harcos fellendülését. Így tehát a néger nép szabadságmozgalmának új szakaszához érkeztünk, egy olyan szakaszhoz, amelyben kiélezett antiimperialista harcokra van kilátás, melyek fokozni fogják a néger nép harci egységét és nemzeti öntudatát. Három forradalmi áramlat egyesül az elnyomott néger nép szabadságharcaiban: 1. a nemzeti felszabadulásért folytatott harc, 2. a még megvalósításra váró agrárforradalom a „mély délen", 3. a proletariátus osztályharca, amelyben a néger munkások vezető szerepet visznek a nemzeti felszabadító mozgalom és a munkásosztály harcainak egyesítése terén.

A Wall Street és ügynökei tisztán látják ezt az antiimperialista fellendülést és három főirányban támadnak. Fokozták a néger tömegek kizsákmányolását és növelték az erőszak és terrormódszerek alkalmazását, hogy ezáltal megfélemlítsék a néger népet és visszavessék annak emelkedőben lévő szabadságharcát. A néger tömegek ellen alkalmazott fokozódó imperialista terror nemcsak délen, de országszerte nyilvánvaló fasiszta jelleget öltött.

A Wall Street támadásának másik iránya a néger szabadságmozgalom kettészakítását célozza, igyekszik annak növekedését és megszilárdulását meggátolni a megvesztegetés és korrumpálás eszközével. Ezt a politikát a néger burzsoázia és kispolgárság köréből való egyéneknél és kisebb csoportoknál alkalmazza.

Ennek a második támadási iránynak egyik fontos tényezője a Truman-kormányzat és a köztársaságpárti vezetők szemérmetlen demagógiája és fokozódó politikai mesterkedései a néger népet érintő

kérdésekben, különösen pedig a döntő kérdésekben, mint az egyenlő polgári jogok, a megkülönböztetés megszüntetése stb. Ez elsősorban azzal magyarázható, hogy az Egyesült Államok politikai életében megnövekedett a néger nép jelentősége, másodsorban pedig azzal, hogy a Wall Street aggódva igyekszik elleplezni a faji megkülönböztetésnek azt a fokát, amelyben a néger nép él, hogy ilymódon félrevezesse a világ közvéleményét. Ez a wallstreeti demagógia és mesterkedés az új világháborúra való készülődésnek nyilvánvaló jellegzetessége. Ezzel igyekeznek semlegesíteni a világ közvéleményét általában, különösen pedig a gyarmati népeket igyekeznek félrevezetni, amelyeknek meghódítására törekszik a Wall Street.

A Wall Street támadásának harmadik iránya megakadályozni minden eszközzel a néger-fehér egységet, amely máris jelentékeny szerepet játszik az amerikai nép haladó mozgalmában és döntő fontosságú az amerikai munkásosztály egységének megvalósításában.

A négerek egyenjogúságáért

Következésképpen az egész munkásosztály és az összes haladó erő egyik legfontosabb, legdöntőbb feladata a nemzeti felszabadító mozgalom, a négerek egyenjogúságáért folyó harc legtevékenyebb támogatása. Lehetetlen hatékony és következetes harcot folytatni a békéért, demokráciáért, egyenlő jogokért és gazdasági biztonságért anélkül, hogy egyidejűleg ne nyujtanánk a leghathatósabb támogatást a néger nép nemzeti felszabadító mozgalmának.

E feladat teljesítése érdekében a munkásmozgalomnak és a haladó erőknek állandó harcot kell folytatniok azért, hogy a néger munkások egyenlő alkalmaztatáshoz és fizetéshez jussanak, hogy a néger

nép minden területen egyenlő jogokat élvezhessen, harcolni az elkülönítés, megkülönböztetés valamennyi formája ellen, továbbá azért, hogy a négerek ellen alkalmazott mindenfajta rendőri brutalitás esetében megindítsák a bűnügyi eljárást, s a lincselést halálbüntetéssel sujtsák, a négerellenes koholt vádak egész rendszerének leleplezéséért és megsemmisítéséért, a néger nép délen folytatott nemzeti felszabadítási harca követeléseinek tevékeny támogatásáért. Döntő fontosságú a fehér sovinizmus minden formájának leleplezése és az ellene folytatott rendszeres harc, valamint a munkásosztály szolidaritásának és a proletár internacionalizmus elveinek elmélyítése.

Az utolsó két és félév alatt Pártunk hatalmas lépéseket tett a néger kérdés megértése és a fehér sovinizmus elleni harc terén. Számos bizonyíték van azonban arra nézve, hogy mihelyt az ebben az irányban folytatott harcunk lanyhult, az ellenséges ideológia befolyása elkezdett beszivárogni. Jelenleg az a feladat, hogy a fehér sovinizmus elleni harcot magasabb szintre emeljük. Meg kell tanulnunk leküzdeni a fehér sovinizmus befolyását nemcsak akkor, amikor nyiltan, leplezetlenül jelentkezik, hanem akkor is, amikor rejtett, körmönfont formákat ölt.

Magasabb szintre kell emelnünk most az egyenlő jogokért folytatott harcot. Nem elégedhetünk meg azzal, hogy általánosságban beszélünk a szabadságról. Konkrétan meg kell szerveznünk a harcot a megkülönböztetések ellen mindenütt, ahol ezt gyakorolják. Elsősorban az alkalmaztatásért és az előléptetésért való harcban, továbbá azért, hogy végetvessenek a néger gettónak és azon módozatok százainak, melyeknek segítségével az amerikai uralkodó osztály a megkülönböztetés politikáját alkalmazza.

Az utóbbi időben a szociáldemokraták és a reformista vezetők nagyban erősítgetik, hogy az

egyenlőségért vívott harcot „majdnem megnyertük". Hadd idézzek néhány, alkalmaztatással kapcsolatos adatot, ami ennek az állításnak hamis voltát országvilág előtt leleplezi. Michiganban az Állami Kompenzációs Bizottság jelentése szerint 1945-ben a nyolc legnagyobb városban a munkáltatók 35 százaléka csak fehéreket alkalmazott. 1947 áprilisában már a munkáltatók 44,5 százaléka tette ezt. 1949-ben 49,8 százalékra emelkedett ezeknek a munkáltatóknak a száma, míg 1950-ben már a munkáltatók 80 százaléka csak fehér embert alkalmazott. És mindez állítólag törvénytelen Michigan állam törvényeinek értelmében. Ezek a tények a legszemléltetőbb módon ábrázolják a hadigazdaság alatt felmerülő új problémákat. A kialakuló hadigazdaság fokozza a néger néppel szemben alkalmazott megkülönböztetés és elkülönítés valamennyi formáját. Ez harcra szólítja fel nemcsak a néger népet, de a munkásosztályt, Pártunkat és Kongresszusunkat.

Nem beszélhetünk a néger nép mozgalmának új vonásairól, anélkül, hogy fel ne ismernénk, milyen hatalmas felelősséget jelent ez Pártunk számára mind az elméleti, mind a gyakorlati munka terén. Szükségünk van arra, hogy fokozzuk elméleti felkészültségünket a nemzeti kérdés vonalán több vonatkozásban is. Tisztábban kell látnunk azt a tényt, hogy a néger nép felszabadító harcának délen van a súlypontja. Az elnyomott nemzeten belül és kívül, a nagy ipari centrumokban lévő proletariátusnak hathatós segítséget kell nyujtania az egész munkásosztálynak, hogy vezetőszerepét a felszabadító mozgalomban nagyobb mértékben érvényesíthesse. Az élesedő osztályharc és imperialistaellenes harc elérte azt a fokát, ahol a néger burzsoázia egy része átment az imperialista táborba és ez a tény új kérdéseket vet fel a néger felszabadítási mozgalom előtt.

A néger nép harca az elnyomott nemzeten kívül

és a nemzeti felszabadító mozgalom, ezen belül a néger nép elnyomása ellen folytatott közös harccá egyesül. Az egész munkásosztály kötelessége ennek a növekvő imperialistaellenes mozgalomnak segítséget és irányítást adni.

Pártunk harca a fehér sovinizmus ellen tényleges segítséget nyujtott a munkásosztály egységéért — a néger és fehér munkások egységéért — folytatott harcnak. A fehér sovinizmus mérge ellen folytatott küzdelem szükséges tartozéka az osztályöntudatos proletariátusnak. Meg kell értenünk azt is, hogy ez a harc mindaddig folyik majd, amíg az imperializmus fennáll és óráról-órára igyekszik bomlasztani a munkásosztályt, kettészakítani és elválasztani szövetségeseitől.

3. A SZEGÉNYFARMEREK ÉS A MEZŐGAZDASÁGI MUNKÁSOK

Kongresszusunk egy éles fordulattal megkezdheti hagyományos fogyatékosságunk leküzdését a farmokon dolgozó tömegek viszonylatában. Ezt úgy hajthatjuk végre, ha a marxizmus segítségével helyesen vetjük fel a farmkérdést. Itt az a döntő szempont, hogy a szegényfarmereket — a munkásosztály természetes és legfontosabb szövetségesét — megnyerjük. Ez nem elszigetelt kérdés, hanem szerves része a békéért, demokráciáért és szocializmusért folytatott harcnak és ezért a munkásosztály és a Párt előtt álló, halasztást nem tűrő feladatok keretén belül kell foglalkoznunk ezzel.

Számos fontos tényező nemcsak szükségessé, de lehetővé is teszi a döntő változást ezen a téren.

1. A farmokon élő tömegek, különösen a szegényfarmerek között széleskörű ellenállás tapasztalható az amerikai imperializmus háborús hajszájával szemben. Ez az ellenállás részben a falusi töme-

gek hagyományos békevágyán alapszik, különösen a középnyugati területek farmjain. Ezt megerősítette a sorozás közvetlen kihatása, megfosztva a munkaerőtől a vidéket. Ugyanakkor a szegényfarmerek újabb nehézségeknek néztek elébe, mert a kormány drasztikusan csökkentette az ártámogatást, a farmereknek nyujtott segélyt, a termény- és agrárprogramot.

2. A mezőgazdasági válság elemei kezdenek kibontakozni, miközben a monopóliumok fokozzák a farmerekre gyakorolt nyomást általában és a szegényfarmerekre különösen. A kisfarmerek nehéz gazdasági helyzetét arra használják fel, hogy földjéről kiszorítsák és így kiterjesszék a monopóliumok által ellenőrzött nagyüzemi gazdálkodást.

3. Annak ellenére, hogy a farmerszervezetek bürokráciájának felső rétege általában a kétpárti háborús politikát követte, nem sikerült sem a farmerek tömegeinek, sem a farmszervezetek helyi szerveinek megkötni a kezét. Ezt bizonyítja a farmokon dolgozó szervezett és szervezetlen tömegek számos békeakciója és egyéb megnyilatkozása.

Farmerek a békéért

A mezőgazdasági válság állandó terhei mellett most a hadigazdaság kiadásainak következményei is ránehezednek a szegényfarmerekre. Amikor a Truman-kormányzat napirendre tűzte a nem katonai kiadások csökkentését, a legnagyobbmérvű csökkentést azoknál a pontoknál alkalmazta, amelyek közvetlenül érintik a farmereket. A vidéki villamosítást 66 millió dollárral, a falusi kórházépítést felére, talajjavítási, talajmegóvási, erőmű- és telefontervezeteket tízmilliókkal, az ártámogatást pedig rendkívüli mértékben csökkentették. A *Wall Street Journal* így ír erről: „A háború a társadalmi haladás ellen-

sége. Amíg ez tart, bele kell egyeznünk abba, hogy a társadalmi vívmányok ennek legyenek alávetve." Nos, a farmerek előtt világos, hogy a Wall Street háborús politikájának gyümölcse valóban keserű.

Még a kormány és a burzsoá statisztikák sem tudják elkendőzni azt a tényt, hogy az amerikai családoknak legalább egyharmada a legszörnyűbb nyomorban él. Ezeknek a nyomorsujtotta családoknak körülbelül egyharmada a szegényfarmerek közül kerül ki. A néger farmercsaládok 80 százaléka ehhez a csoporthoz tartozik. Természetesen ezek a statisztikák „elfelejtik" megemlíteni az egyre növekvő különbséget a farmer által vett és eladott cikkek árai között és azt a tényt, hogy a második világháború dollárja ma mindössze 45 centet ér.

A koreai háború közepette egy farmújság szavazást rendezett. Ez a szavazás megmutatta a farmerek egyöntetű békevágyát. A szavazás eredményeképpen 40 százalék annak a kívánságának adott kifejezést, hogy az ENSz dolgozzon ki békés megoldást, további 50 százaléka a Szovjetunióval való közvetlen megegyezést kívánta és mindössze csak 10 százalék nyilatkozott a Szovjetunió elleni „preventív háború" mellett.

Figyelembe kell azonban venni azt is, hogy mielőtt az Egyesült Államok megtámadta Koreát, a fentemlített farmerújság által megrendezett korábbi szavazásnál 55 százalék egy ENSz béketerv mellett szavazott és csak 3 százalék a háború megüzenése oldalán. A háborús propaganda tehát, ha kis mértékben is, de behatolt a farmerek közé. És ez igen fontos. Nem kétséges, hogy a közép- és gazdagfarmerek a legbefolyásolhatóbb alanyai ennek a háborús propagandaözönnek. Ami azonban szembeötlik, az a meglévő erőteljes békevágy. Mi mindnyájan tudatában vagyunk annak, hogy farmerek közötti munkánk egyáltalán nem kielégítő. Már régen esedékes,

hogy változtassunk ezen. Helyes, ha megkülönböztetjük azt, amit szeretnénk tenni attól, amit módunkban van végrehajtani. Szükséges megjelölni azokat a fő láncszemeket, amelyek összekötik Pártunkat a farmterületekkel és lehetővé teszik számunkra, hogy befolyásunkat a falusi tömegekre is kiterjesszük. Íme, néhány fő láncszem:

1. Merész kezdeményezéssel terjesszük ki a békemozgalmat a farmterületekre, beleértve a kisvárosokat is. A nagyobb városokból kell kiindulnunk, ahol a békemozgalom fejlettebb és szervezettebb és innen kell aztán a falvak és községek irányába haladnunk.

2. Bátran nyúliunk olyan szervezési formákhoz, amelyeken keresztül kifejezésre juthatnak a farmokon dolgozó tömegek érzelmei a már meglévő legfontosabb tömegszervezeteinek keretein belül. Nekünk ösztönöznünk kell mindenfajta független, helyi, országos és nemzeti békebizottságot, mozgalmat és tevékenységet.

3. Ki kell dolgoznunk egy gyakorlati tervet a mezőgazdasági munkások, feles-harmados és más bérlők megszervezésére, különös tekintettel a néger feles-harmadosokra és bérlőkre, valamint a mexikói farmmunkásokra és a mezőgazdasági vándormunkásokra. Általában szükséges a súlypontot áthelyeznünk a középfarmerekről és szervezeteikről a kis- és szegényfarmerek követeléseire, szükségleteire és szervezeteire.

4. Segíteni kell a szakszervezeti mozgalomnak, különösen a baloldali vezetés alatt álló szekcióknak, hogy megértsék olyan gyakorlati intézkedések szükségességét, amelyek létrehozzák a farmer-munkás egységet az aktuális kérdésekben.

Csak akkor érünk el haladást ezen a téren, ha a helyes egységfront-taktikára alapítjuk munkán-

kat. El kell kerülnünk mind a jobboldali, mind a „baloldali" hibákat, amelyek még a multban végzett korlátozott mértékű munkánkban is jelentkeztek.

Egységfront-taktika

Megemlítek néhányat a hibák közül:

Farmerek között végzett munkánkban elmulasztottuk kifejleszteni az alulról építendő egységfrontért folytatott éles harcot, ugyanakkor egy olyan irányzat érvényesült, amely a vezetésben működő erőkkel való kapcsolatokra támaszkodott. Farmkádereink gyakran nem a Párt vonalának és politikájának alapján végzik munkájukat. Így előfordul, hogy az általános „radikális" vagy haladó irányzatok uszályába kerülnek és nem nyujtanak megfelelő vezetést a farmerek széles rétegeinek a szervezett farmmozgalomban. Pedig ezek követnék irányításunkat és kezdeményezésünket. Ezt az a tény is visszatükrözi, hogy Pártunk falusi bázisa nem elsősorban a szegényfarmerek és mezőgazdasági munkások között található, hanem a középfarmerek között. A gyakorlatban ez az opportunizmushoz és a Párt szerepének lebecsüléséhez vezet.

Felszínre került néhány szektáns „baloldali" hiba is. Például amikor Wisconsin államban egyes kommunista farmerek, amikor a Farmerszövetség állami vezetősége kommunistaellenes hajszát indított és követelte, hogy lépjenek ki a szövetségből, vagy belenyugodtak a Farmerszövetségből való kizárásukba, anélkül hogy komoly erőfeszítéseket tettek volna a környékbeli farmerek mozgósítására ez ellen a gazság ellen, vagy feladva a harcot, saját magukat zárták ki azzal, hogy megundorodva az ügytől, lemondtak tagságukról.

Vagy vegyük például Iowa államot. Itt a haladó erők egy túlságosan szektáns vonalat követtek és

annak a veszélynek tették ki magukat, hogy elszigetelődnek a tagság nagy részétől. Nagyon keveset törődtek azzal, hogy egységfrontot építsenek ki az összes becsületes erők bevonásával.

Nem értékeltük helyesen a farmerek szövetkezeti mozgalmát és elégtelen munkát végeztünk ott. Ennek eredményeképpen nincs világos politikai vonalvezetésünk, amelyet megfelelően alkalmazhatnánk a különböző szövetkezeti mozgalmakban, ahol a reakciós politika és a belső demokrácia hiánya következtében a tagság körében növekvő lázongás tapasztalható. Ezt fokozza a bankok növekvő beavatkozása és a szövetkezeti bürokráciának az a törekvése, hogy a nagytőkével egyesüljön. Nekünk harcolnunk kell azért, hogy a szövetkezeti mozgalmat olyan tömegmozgalmakká változtassuk, amelyek megvédik a farmerek gazdasági és társadalmi érdekeit. Célul kell kitűznünk azt, hogy harcoljunk a Wall Street minden kísérlete ellen, mely arra irányul, hogy rátegye a kezét a szövetkezetekre és ezeket, mint a farmerek érdekeit kifejező tömegszervezeteket, megsemmisítse.

A farmerek között végzett munka vonalán vitt egységfrontpolitikánkat elsősorban a béke kérdése körül kell kifejleszteni, de ugyanúgy gazdasági kérdések körül is. Ennek az alapja a tömegek közt folyó munka, független álláspontunk és kezdeményezésünk alapján. Nekünk alulról kell megmozgatnunk a tömegeket és meg kell keresnünk azt a közös alapot, amire az egységfront-kapcsolatokat a farmmozgalom és vezetés legszélesebb rétegeihez kiépíthetjük.

Minden jel arra mutat, hogy az Országos Farmerszövetség tagjainak többségét meg lehet nyerni egy általában helyes békeharc-irányzat és egészséges farmprogram számára. A helyi szervezetekben a farmerek között dolgozó kommunistáknak meg kell

találniok azokat a sajátos kérdéseket, amelyek vonalán megegyezésre lehet jutni és úgy dolgozni, hogy megerősítsük a Farmerszövetség alapját a szegényfarmerek között. Én azt hiszem, hogy megvan a lehetőség egy olyan tömb létesítésére, amely egyesíti a baloldali és haladó erőket számos olyan „közép" elemmel, akik együttéreznek a tömegekkel. Ez persze csak úgy lehetséges, ha valóban konkrét munkát végzünk ezen a téren.

Nekünk határozottan vissza kell utasítanunk az olyan nézeteket, melyek szerint a mezőgazdasági területeken és a távoleső vidékeken lévő pártszervezeteinket feladhatjuk. Ez nem igaz. A való élet tapasztalatai ellentmondanak annak a hamis felfogásnak, hogy Pártunk csak az ipari központokban bírja ki és éli túl az éles támadásokat. Ennélfogva biztosítanunk kell vidéki pártszervezeteink működését és állandó fejlődését.

El kell vetnünk minden „farmer általánosságban" jellegű meghatározást, ami egyébként kétségkívüli fogyatékossága a javasolt határozatnak. Az amerikai farmerlakosság különböző rétegeit világosan meg lehet különböztetni. Először is itt van a nagyszámú, fokozott mértékben kizsákmányolt, rosszul fizetett mezőgazdasági munkás, akik közül igen sokan kényszerülnek évről-évre vándorolni. Azután jönnek a szegényfarmerek, a bérlő-farmerek és a feles-harmadosok. A farmerlakosság ezen rétegei különösen jelentősek délen, de megtalálhatók az ország többi részében is. Ezek azok a kategóriák, amelyek között a legnagyobb nyomor, szegénység és szenvedés uralkodik. A falvak és községek lakosságának jelentékeny részét képezik azok a félproletárok, akik felváltva dolgoznak az iparban és a mezőgazdaságban. Itt vannak még a jelentős számú középfarmerek és természetesen az a számra csekély kisebbség, amely a gazdag, városban élő farmerek-

ből és a bankárfarmerekből áll. Nekünk a legnagyobb erőfeszítéseket a mezőgazdasági munkások, feles-harmadosok, bérlő- és szegényfarmerekkel létesítendő kapcsolatok irányában kell kifejteni.

Programunk és taktikánk kidolgozása közben szem előtt kell tartanunk azt, hogy ami a farmerek egyes rétegeinek előnyös, az rendszerint nem jó a többi réteg számára.

Ezen a kongresszuson mind az Országos Bizottságnak, mind a kerületi vezetőségeknek véget kell vetniök a farmkérdésben folytatott, minden általános jellegű vitának. Ideje már, hogy a cselekvés terére lépjünk, megszervezzük erőinket, kikovácsoljuk politikánkat, egy konkrét programban egyezzünk meg, módszeres marxista nevelést adjunk farmkádereinknek és egyszersmindenkorra végetvessünk a munkánk ezen hagyományos fogyatékosságainak.

4. A NŐK

Az amerikai imperializmus vad, háborús hajszájának megvannak a maga különleges célkitűzései a nők tömegeivel kapcsolatban. Úgylátszik, azt a tételt vallják, hogy a nőknek békében nincs joguk az alapiparágakban dolgozni, de kötelességük ott dolgozni, amikor háború készül kitörni.

Jelenleg 18 millió nő dolgozik az iparban. Ez 4 milliós növekedés a háborút megelőző 1940-es évvel szemben és megközelíti a háború idején elért csúcspontot — a 19 milliót. De a jelenleg dolgozó nőmunkások zömét eltávolították az alapiparágakból és a szakszervezetek keveset vagy semmit sem segítettek nekik abban, hogy megmaradhassanak az antifasiszta háború folyamán elfoglalt munkahelyeiken. Csak 3 millió nőmunkás tagja a szakszervezeteknek és legtöbbjük a jobboldal által vezetett szakszervezetekben van.

Fokozottan szükségessé válik, hogy a haladó erők vegyék kezükbe a nők követeléseiért folyó harc kezdeményezését és irányítását: a szakszervezetekbe való bevonásuk biztosítását, az időtlenidők óta fennálló bérkülönbözetek megszüntetését, az egyenlő munkáért egyenlő bér biztosítását. A háromszorosan kizsákmányolt néger munkásnők jogainak megvédésére tegyük meg a megfelelő lépéseket. Ezen túlmenően következetes harcot kell folytatni a nőmunkásoknak járó különleges társadalmi szolgáltatások megadásáért, mint például napközi otthonok a dolgozó anyák gyermekei részére. Egyidejűleg harcolni kell azért is, hogy a női szakszervezeti aktívákat a szakszervezeti vezetőfunkciókba léptessék elő.

A haladó szakszervezetek tagjainak hanyagságát bizonyítja az, hogy elmulasztják felhasználni a munkásosztály ezen harcos és nagy szervezőkészséggel rendelkező részének támogatását és potenciális vezetőerejét. A munkásosztály felé való orientálódás azt jelenti, hogy leküzdjük a nőmunkások elhanyagolása terén elkövetett multbeli hibáinkat. A néger női munkás szerepe pedig döntő tényezője a néger felszabadítási mozgalom jelenlegi új, magas színvonalának.

Sokkal többet kell törődnünk a nők tömegeivel, az anyákkal, munkásfeleségekkel, tömegszervezetek tagjaival, a farmon élő nőkkel és középosztálybeli háziasszonyokkal. Ezek a nők a lakosság felét teszik ki és vagy megnyerjük őket a kialakuló fasisztaellenes, háborúellenes szövetség számára, vagy az imperialista reakció táborába kerülnek.

A nők hatalmas békeerőt képviselnek

Példátlan mozgolódás tapasztalható jelenleg az amerikai nők tömegeiben. Az amerikai nők igazi

képviselőjét nem Perle Mesta jelképezi, hanem azoknak a nőknek az ezrei, akik a békealáírásgyüjtés folyamán lakásról-lakásra jártak és hírt adtak a világnak arról, hogy az amerikai nők is békét akarnak. Az igazi hősnők a Koreába küldött néger katonák anyja, nővérei és felesége, akik férjükkel vállvetve harcolnak a hadseregbeli bűnös megkülönböztetési praktikák ellen. Ezek azok az anyák és feleségek, akik az atomháború elleni tiltakozásukból erőt merítenek ahhoz, hogy szervezeteikben kiálljanak a béke ügye mellett, csatlakoznak a békezarándoklatokhoz és küldöttségekhez és így hátatfordítanak a kétpárti Truman-kormányzat által elkövetett és tervezett háborús büntetteknek.

Az amerikai nők lángoló békevágya nyilvánvalóvá vált különösen Truman decemberi atombomba-fenyegetőzései óta és azóta, hogy a Koreába küldött amerikai csapatok hatalmas veszteségéről szóló hír megdöbbentette a nemzetet. A nők vetették fel az olyan haladójellegű jelszavakat, mint: „Vonják ki csapatainkat Koreából. Vonuljanak ki Koreából és Formoza szigetéről. Hozzák haza fiainkat." Ezek a követelések kis- és nagyvárosokból indultak el és egybefonódtak az olyan országos szervezetek nyilatkozataival, mint a Nők Nemzetközi Szövetsége a Békéért és Szabadságért, a Vallásos Nők Egyesült Bizottsága stb. Biztos vagyok abban, hogy az ország minden részéből itt összegyült küldöttek az amerikai nők békeharcának számos konkrét példáját hozzák majd fel. Itt csak azt a jelentős akciót említem meg, amely több mint kétezer nőt mozgósított az ENSz elé vonuló tüntetésre, még azon a napon, amikor Truman azzal fenyegetődzött, hogy használni fogja az atombombát Koreában. Ennek az akciónak fontos kihatása volt az országon belül és az egész világon. Ez csak egyike annak a sok esetnek, amikor a nők megmutatták, hogy gyorsan válaszolnak

az eseményekre, ellentétben a lakosság többi részénél tapasztalható habozással és lassúsággal.

A nők békemozgalma félreérthetetlen kibontakozásának vagyunk tanúi és ezt bátorítani, erősíteni és építeni kell. Ezt a mozgalmat erősíti a nők harca a hadigazdaságnak családi költségvetésükre gyakorolt hatása ellen, valamint a gyermekek társadalmi szükségleteiért. A nők az élvonalban harcolnak mindenütt, minden helységben, a háborús kiadások ellen, több iskoláért, játszótérért, orvosi gondozásért és napköziotthonokért. Az anyák a tanítókkal és a gyermekvédő egyesületekkel karöltve ellenállnak annak a rendszeres kísérletnek, mellyel az amerikai gyermekeket a háborús propaganda és hisztéria szellemében igyekeznek nevelni. A Fehér Házban megtartott nagy hűhóval beharangozott Századderéki Konferencián, mely az ifjúság kérdésével foglalkozott, a nők és az ifjúság a legnagyobb zavarba hozták a kormányzatot, következetesen kitartva azon álláspontjuk mellett, hogy a gyermekek leghatásosabb védelme a harmadik világháború megakadályozásával érhető el.

A nők tevékenyek voltak még a demokratikus jogok megvédésében, a lakáskérdésben folytatott harcban és ha kisebb mértékben is, de résztvettek a háborús infláció árai elleni küzdelemben.

A döntő gyöngeség a frontnak ezen a szakaszán az, hogy a kialakuló mozgalmak nem vertek elég szilárd gyökeret a dolgozó nők — fehérek és feketék — között. Ez munkánk hiányosságát tükrözi vissza. Le kell küzdenünk ezen fogyatékosságokat.

Jogosan követelik női káderein azt, hogy fordulat következzék be Pártunk magatartásában a nők között végzett munka terén. A békeszerető nők tömegeiben tapasztalható megmozdulások kihatnak a Pártunkban dolgozó nőkre is. A mi kommunista asszonyaink új büszkeséget éreznek szerepük miatt

és az amerikai nőkkel szembeni felelősségük új értelmet nyer. Ennek, elvtársak, semmi köze a kispolgári feminista mozgalomhoz. Ez az igazi leninista felfogás a kommunista nők szerepéről, akiknek „szerves részét kell alkotniok a nők tömegmozgalmának". Ugyanakkor ez visszatükrözi a nők Országos Bizottságának ragyogó kezdeményezését és munkáját.

Sorainkban tapasztalhatók bizonyos — a férfiak felsőbbrendűségére vonatkozó irányzatok. Ennek legsúlyosabb bizonyítéka az a sietség volt, amivel a második világháború után felmentették funkcióik alól vezető elvtársnőink zömét — valamint az a lassúság, ami ennek a hibának kijavítása terén tapasztalható. Az elvtársnőink munkájában mutatkozó fejlődésnek és a nők tömegei között tapasztalható új áramlatoknak kifejezést kell nyerniök Pártunknak a nőkérdésben tanúsított megváltozott és helyesebb felfogásában. Ez vonatkozik mind a vezetőségre, mind pedig a tagságra.

5. AZ IFJÚSÁG

Az események drámai módon bizonyítják, hogy az emberanyag döntő fontosságú a modern háborúban. Így az amerikai fiatalság militarizálását célzó hajsza fontos szerepet kapott a Wall Street háborús előkészületeiben. Ez nem jelenti azt, hogy nem tesznek meg továbbra is mindent zsoldosok és ágyútöltelék toborzására Nyugat-Európában és Japánban, de nagy nyomást gyakorolnak most az Egyesült Államok fiatalságára.

A sorozási program a fegyverben álló amerikaiak számát 1951 júniusi határidővel három és fél millióra emelte — ez pedig bevallottan csak a kezdet. A kétpárti álláspont az egész világra kiterjesztett gigantikus amerikai hadsereg létesítése. Ezt az

álláspontot vallják mindazok, akik egy közeli harmadik világháború eshetőségére építenek, sőt azok is, akik nem így látják a helyzetet. A Wall Street az ilyen hatalmas hadsereget zsaroló és megfélemlítő politikájának végrehajtásához szükséges fegyvernek tartja. Nemrégiben jelentették, hogy amerikai csapatokat szállásoltak el egyes francia kikötővárosokban az esetleges sztrájkok elhárítására. Az amerikai csapatok jelenléte mindenütt elkerülhetetlenül növeli a nemzetközi feszültséget és azt a veszélyt teremti meg, hogy valamilyen új „incidens" kapcsán kirobbanhat a világháború. És éppen ez az a légkör, amit az amerikai militarizmus létre akar hozni.

Ezen túlmenően, egy hatalmas hadsereg létrehozása fatalista hangulatok kialakulását táplálja. A békeidőben teljesített katonai szolgálat új jelenség nemzetünk történetében. Egy hatalmas, állandó hadsereg sokmillió ember számára bizonyságul szolgál arra, hogy a háború „elkerülhetetlen", hogy a háború rövidesen ki fog törni.

Az ifjúság militarizálása

A sorozás és a sorozás veszélye ma már rányomja bélyegét a fiatalok döntő többségének életére és terveire, legalábbis a harmincon aluliak esetében. Ez ma a legfontosabb témája a fiatal munkások és diákok között folyó beszélgetéseknek, ez aggasztja őket a legjobban. Ellentétben az 1940—41-ben alkalmazott sorozási gyakorlattal, megszüntettek majdnem minden, foglalkozás alapján történő felmentést. Az *US News and World Report* december 22-i száma szerint: „Az állításköteles korban lévő és katonai szolgálatra alkalmas minden 20 férfi között csak egy volt, akit foglalkozásánál fogva felmentettek. A jövőben még kevesebb lesz ezeknek a

száma. Az UMS (általános hadkötelezettség) alapján pedig valószínűleg egyáltalán nem lesz foglalkozás alapján történő halasztás." Van egy olyan fokozódó követelés is, hogy a 4F-es* kategóriát is behívják.

Kilátás van arra, hogy a sorozási korhatárt 18 évre szállítják le és 1951 folyamán megkísérlik az általános katonai szolgálat bevezetését. A serdülőkorú fiatalok milliói nem látnak sok lehetőséget elhelyezkedésre vagy a tanulás folytatására az iskola befejeztével. A jövővel kapcsolatos bizonytalanság máris jelentősen csökkentette a főiskolára beiratkozók számát, ami az oktatók jóslata szerint 1951 szeptemberére a háborúutáni legmagasabb színvonal 40 százalékára eshet vissza.

Házasság, otthon, életpálya? A mai fiatal nemzedék egész jövője kétséges. A háború sűrűsödő viharfelhői vetik rá árnyékukat. Az uralkodóosztály nem mer többé igéreteket tenni. Vinson, Eisenhower, Hoover, Dewey és Truman hangoztatják, hogy milyen áldozatokat kell hozni és „bizonytalan ideig" egyenruhát kell viselni. A fiatalok úgy tekintenek a sorozásra, mint a végső állomásra — amíg a háború tart, szerencsés esetben még azután is.

Közben a sorozás még élesebben veti fel a fiatal munkások előtt álló gazdasági kérdéseket. Ők azok, akiknek a munkahelyre való felvételét „nem érdemes kockáztatni". A legnagyobb mértékben ki vannak téve a munkafeltételek ellen indított támadás következményeinek, különösen súlyosan érinti őket a fokozott munkahajsza, a bérrögzítés stb. Az adóemelés a fiatal, nőtlen, alacsonyfizetésű munkást sujtja a legkeményebben.

A fiatal munkanélküliek száma a legmagasabb szintet 1949 végén érte el. A sorozásnak azonban

* A háború idején a katonai szolgálatra alkalmatlan személyeket 4F rövidítéssel jelölték. — *Szerk.*

nem sikerült teljes mértékben felszívnia a munkanélküli fiatalságot. Néger fiatalok és különösen azok, akiket a nagy munkáselbocsátások érintettek mostanában, belekóstolnak a munkanélküliségbe. Az alkalmazás terén az 1-A (katonai szolgálatra alkalmas) kategóriával szemben gyakorolt megkülönböztetés az egész országban elterjedt. Elmúltak azok az idők, amikor a besorozott munkások végkielégítést, juttatást, vagy akár üres igéreteket kaptak a munkahely fenntartására. A szakszervezetek az ujjukat sem mozdítják meg ezekben a kérdésekben, ezeket a tényeket még demagógiájuk céljaira sem használják fel.

A militarizálási és mozgósítási program nagyban növeli az ifjúságra gyakorolt fasiszta befolyás és irányítás veszélyét. A Wall Street tömegbázist akar teremteni a fasizmus részére a besorozottak csapattesthez való beosztásával, valamint az iskolák és az élet minden területének fasizálásával.

A kiterjesztett katonai program meggyorsítja az amerikai ifjúság brutális szellemben való nevelését. Milliókat helyeznek a megcsontosodott militaristák ellenőrzése alá, az agresszió, az atomháború, a soviniszta és munkásellenes erőszak legféktelenebb szószólóinak irányítása alá.

A koreai csataterek természetesen a próbaterepei ennek az egész brutális szellemű nevelési programnak. Itt kapják az amerikai fiatalok az első „leckéket" az emberiség ellen elkövetendő mindenfajta bestiális fasiszta gaztettből.

A militarizálást a négerüldözés egész rendszerének fő támasztékául használják fel. A néger nép elleni terrort és brutalitást új, eddig nem látott szélsőségekig fokozzák, a katonai törvényszék új linceselési rendszert alkalmaz a néger katonák ellen, akik tiltakoznak az ő „felszámolhatóságukat" hirdető fehérsoviniszta eszme ellen.

Békehangulat a fiatalság körében

Az ifjúság egyrészében fellelhető a Wall Street által táplált fatalista és kétségbeeséssel teli hangulat, noha nagy változások mennek végbe az amerikai fiatalok gondolkodásmódjában — különösen mióta a gombnyomásos háború illuziója Koreában szertefoszlott. A koreai vereségek óta az imperialisták igyekeztek tőkét kovácsolni fiataljaink mély nemzeti büszkeségéből. Megkísérlik ezt dühödt nacionalizmussá és fehér sovinizmussá ferdíteni, felkorbácsolni a fajhisztériát, a „ne türjük, hogy a keleti csőcselék kikezdhessen velünk" típusú uszítás segítségével.

Még soha nem volt olyan nagy lehetőség egy békevédelmi ifjúsági mozgalom kiépítésére, mint ma. Adva vannak a feltételek az ifjúság védelmében és a militarizálási program elleni komoly harc kibontakozásához. Ez különösképpen áll az általános katonai szolgálat bevezetése elleni harcra, valamint a sorozás kiterjesztésének bizonyos vonatkozásaira.*

A méltatlankodás a militarizálási program miatt igen elterjedt. Például egy clevelandi autóüzemben Truman egyik háborús beszédével kapcsolatban néhány munkás úgy fejezte ki véleményét, hogy 4F jeleket írt krétával kabátja hajtókájára. Ez futótűzként terjedt el és rövidesen az üzemben dolgozó munkások nagy többsége követte példájukat. Detroitban, miután Stellato, a Ford-gyárban lévő szakszervezet elnöke a sorozás alól való felmentés ellen nyilatkozott, 60 fiatal leszerelt katona írta alá azt a röpiratot, amelyben élesen elítélik őt. Ez a lépésük igen lelkes visszhangra talált.

---

* Azóta a kongresszus megszavazta az általános hadkötelezettségre vonatkozó törvényt — *Szerk.*

Az ifjúság körében tapasztalható békevágyon tú'menően, néhány tényező fokozott lehetőségeket nyujt arra, hogy növeljük a militarizálás elleni harcot a munkásmozgalomban, a néger nép körében, vallásos és oktatási körökben. Amilyen mértékben a militarizálási program megvalósítása ténylegesen megindul, mind jobban belegázol elsősorban ezeknek a csoportoknak az érdekeibe.

Az amerikai fiatalság előtt álló új problémák és új harci lehetőségek szempontjából az Ifjúmunkás Szövetség megalakítását valóban nagyhorderejű eredményként értékelhetjük. Az Ifjúmunkás Szövetség országos kongresszusa végre felszámolta azt a hét éve fennálló mulasztást, amit a marxista elvekre épülő ifjúsági szervezet hiánya jelentett. Ez valóban történelmi esemény volt. Csak most látjuk tisztán, amikor az Ifjúmunkás Szövetség tényleg létrejött és működik, hogy milyen nagy hiba volt ennyi éven át egyszerűen belenyugodni abba, hogy nincs ilyen ifjúsági szervezetünk.

Ha tekintetbe vesszük, hogy az Ifjúmunkás Szövetség a megalakulása óta eltelt rövid idő alatt milyen eredményeket ért el, akkor nem szükséges továbbfolytatni a vitát az ifjúsági munka fontosságáról, vagy arról, hogy az Ifjúmunkás Szövetségnek minden támogatást meg kell adni.

Pártunknak olyan pártprogramot kell kidolgoznia az ifjúság részére, amely az amerikai ifjúság előtt álló legfőbb kérdésekkel foglalkozik. Az egész pártnak, valamennyi pártszervezetnek megfelelő vezetést és irányítást kell nyujtania az ifjúságnak. Ehhez meg kell találnia a megfelelő eszközöket. Nem hagyhatjuk magára az ifjúságot problémái megoldásánál. Ők abban a helyzetben vannak, hogy az események egész menetét befolyásolhatják és segíthetnek összekovácsolni a békéért és demokráciáért küzdő legszélesebb ifjúsági mozgalmat.

Következésképpen Pártunknak még behatóbban kell ezekkel a kérdésekkel foglalkoznia, hogy ebben az új helyzetben helyt tudjon állni és kihasználhassa ezt az új lehetőséget.

V. A FÜGGETLEN POLITIKAI AKCIÓ

Az 1948-as Kongresszusunk határozatai megjelölték többek között az elnökválasztással kapcsolatos feladatainkat is. Így azt, hogy „egyszersmindenkorra megtörjük a monopóliumok reakciós kétpártrendszerét". A határozat továbbment és megállapította: „ennek az új pártnak (a Haladó Pártnak) a megalakítása döntő történelmi jelentőségű. A kétpártrendszer megszüntetésének kezdetét jelzi."

Nem azért említem fel ezeket az idézeteket az 1948-as határozatunkból, hogy magától értetődő dolgokat hangsúlyozzak. E feladatot nem teljesítettük. Kötelességünk megvizsgálni ennek az okát. Milyen változások történtek? Mi az az új és fejlődő, amire ma politikánkat építhetjük?

Mielőtt belemélyednénk ebbe a kérdésbe, úgy vélem, válaszolni kell ismét arra a kérdésre, vajjon helyes volt-e a Haladó Párt megalapítását támogató politikánk? S ami ennél is fontosabb — vajjon a fejlemények igazolták-e a két régi párt keretén kívüli elnökjelölt támogatását?

Az utólagos észrevételek nem indokolják, hogy megváltoztassuk az álláspontunk helyességére vonatkozó kiértékelést. Biztos, hogy a jelenlevők közül senki sem állítaná, hogy Dewey-t vagy akár Trumant támogathattuk volna a legcsekélyebb mértékben is. Bőséges bizonyíték volt arranézve, hogy a tömegek eltávolodnak a két régi párttól, hogy a Roosevelt körül kialakult koalició a két párton kívül rendezi újra sorait.

Az utólagos észrevételek alapján leszögezhet-

jük, hogy okosabb lett volna a harmadik párt kiterjedt erői számára egy politikai pártnál kevésbbé merev, kevésbbé kikristályosodott formát találni, mint például elnöki jelölő listát hozni azon a bizonyos választáson. De politikánk alapjábanvéve helyes volt.

NINCS TÖMEGES ELSZAKADÁS

Ma már azonban tudjuk, hogy a két párttól eltávolodó tömegek és azok a széles rétegek, amelyek támogatták a Haladó Párt programját, nem adták fel olyan mértékben az illúzióikat, hogy amikor színt kellett vallani, egy harmadik pártra szavaztak volna. Ez elsősorban azért történt így, mert széles rétegeket befolyásolt továbbra is a „kisebbik rossz" mitosza, amit a Truman-kampány példátlan demagógiája táplált.

A tömegek még nem tanulták meg, hogy saját tapasztalataik alapján felismerjék a kétpárti komédiát és belássák a munkásosztályra épülő független politikai mozgalom szükségességét. A tömegek még nem látták a Haladó Pártban a gyakorlati alternatívát, és nem úgy tekintettek választási listájára, mint amelyiknek esélyei vannak a győzelemre. Az amerikai választók nem látják értelmét a „tiltakozó szavazásnak" és nem is gyakorolják azt. A legtöbb amerikai nem szereti „elpazarolni" szavazatát. Amikor szavazni megy, ő a „nyerőre tesz".

Így a tömeges elszakadás a két régi párttól nem történt meg 1948-ban, sem 1949-ben vagy 1950-ben. Jelenleg tanúi vagyunk annak, miként árulja el ez a két párt az őket követő tömegeket, miközben mind nehezebbé válik az elszakadás a szociáldemokraták és szakszervezeti bürokraták még dühödtebb erőfeszítései miatt, mivel ezek még mindig házalnak a „kisebbik rossz" meséjével.

A munkásosztály, a néger nép és az amerikai nép 1948 óta általában minden fontos területen haladást mutat. De ez az előrehaladás még nem mutatkozott meg a választás területén a két régi párttól való elszakadás formájában.

A békevágy megnőtt és a békemozgalmak kiszélesedtek, de mindez mostanáig nem eredményezte a politikai erők átcsoportosulását.

A néger nép nemzeti felszabadító mozgalma megérett és új, harcos szakaszába lépett, de mindezideig nem szerezte meg a maga számára a teljesmérvű szavazati jogokat és nem szakadt még el a két régi párttól. Ha lenne az Egyesült Államokban egy tekintélyes harmadik párt, nem kétséges, hogy a néger nép tevékenyen támogatná ezt.

A munkások fokozták az életszínvonaluk és munkafeltételeik megvédéséért folytatott bátor harcukat, de a szociáldemokratáknak és a reformistáknak még mindig sikerül a munkások tömegeit a kétpártrendszer korlátai közé szorítani.

A farmerek részéről is bátor és lelkesítő harcok bontakoztak ki, de még nem ismerték fel a két régi párt szerepét és nem léptek a független politikai akció útjára szövetségben a munkásosztállyal és a néger néppel.

Megnövekedett a politikai tisztánlátás a munkásosztályon belül. De mindezideig nem találta meg a munkásosztály azokat az eszközöket, melyek segítségével egy háborúellenes, monopoiellenes népi koalició, valamint a nagytőke kétpártrendszerétől független politikai mozgalom létrehozását irányíthatná.

Hadd hozzak fel egy nagyon jó példát ennek a helyzetnek a megvilágítására. Az 1950-es választások folyamán egyik nagyvárosunkban egy igen népszerű szakszervezeti vezető szerepelt a Haladó Párt

jelöltjei között. Ez a jelölt nemcsak közkedveltségnek örvendő szakszervezeti vezető volt, hanem ugyanakkor elismert vezetője a helyi nagyszámú néger lakosságnak. Tízezer munkás tartozik ebben a városban ahhoz az iparághoz, melyben ő mint szakszervezeti vezető működik és ezenkívül autómunkások, acélipari munkások stb. ezrei. A munkások többízben jelét adták irányában érzett bizalmuknak, amikor vezette és irányította a gazdasági érdekeikért folytatott harcokat, a négerek jogaiért folyó küzdelmet és sok más természetű tevékenységüket. Ennek ellenére a szavazatszámlálásnál kiderült, hogy ez a jelölt mindössze ezer szavazatot kapott. Lehet, hogy egy jobban megszervezett kampány segítségével megháromszorozhatta volna szavazatainak számát, a helyzet azonban alapjában semmit sem változott volna.

AZ 1950-ES VÁLASZTÁSOK EREDMÉNYEI

Fentiek figyelembevételével vizsgáljuk meg az 1950-es választások eredményeit. Milyen általános következtetéseket lehet levonni többek között?

1. Általábanvéve a választásokon győzött a reakció. Ezek az eredmények visszatükrözik a háborús előkészületek és Wall Street háborús hajszájának előrehaladott állapotát. Ugyanakkor visszatükrözik a békéért és demokráciáért harcoló népi koalíció még mindig lassú kialakulását.

2. Visszatükrözik azt a lassúságot, ami a munkásosztály történelmi felelősségérzetének kialakulása terén mutatkozik, valamint annak a felismerésében, hogy csak akkor tehet eleget történelmi felelősségéből reá háruló kötelezettségének, ha kitör a szociáldemokraták és egyéb, munkásokat félrevezető vezérek által őrzött kétpártrendszer táborából.

3. A választások továbbá beigazolták. hogy a Haladó Párt képes ugyan nagy harcot. méghozzá igen fontos és szükséges harcot vívni. de nem az a tömegpárt, amelynek létre kell jönnie. Ez kiviláglik a következő választási eredményekből:

A Haladó Párt New Yorkban 1948-ban 540 000 szavazatot kapott, 1950-ben 215 000-t.

Pennsylvaniában 1948-ban 55 000 szavazatot kapott, 1950-ben 6000-t.

Washingtonban 1948-ban 31 000 szavazatot, 1950-ben 2000-t.

Az egyetlen kivétel ezzel az irányzattal kapcsolatban Kalifornia, ahol 1948-ban 190 000 volt a szavazatok száma, míg az 1950-es eredmény becslés szerint 325 000.

Hibás volna ezekből a számokból azt a következtetést levonni, hogy azok a tömegek, amelyek 1948-ban a harmadik párt mozgalmát követték, visszatértek a két régi párt berkeibe. Ehelyett fel kell ismernünk azt a tényt, hogy még azok a tömegek is, amelyek akarnak egy harmadik pártot, ezúttal nem a Haladó Pártban látják ennek a célnak bármilyen szempontból való gyakorlati megoldását.

Az az általános vélemény. hogy az 1950-es választás a reakció győzelmét jelentette. De ha megvizsgáljuk e kiértékelés alapjául szolgáló tényleges érveket, zavar keletkezik. Ugyanis azt a zavaros választ kapjuk, hogy a reakció győzött. mivel a köztársaságpártiak győztek, lévén ők a leginkább háborúspártiak, a legreakciósabbak. Hasonlóképpen zavaros az a felfogás, hogy a Demokratikus Párt győzelme a reakció veresége és a haladás győzelme lett volna. Hogy mindezt még jobban összezavarják, olyan vélemények is elhangzanak, hogy nincs különbség a két lista jelöltjei között, — mindnyájan egyformák. nem is érdemes törődni velük.

MIÉRT GYŐZÖTT A REAKCIÓ A VÁLASZTÁSON?

Hogy ebben a kérdésben tisztán láthassunk, vizsgáljunk meg két alapvető tényezőt.

1. Mindkét régi párt a reakció pártja. Ezek háborús pártok, melyek uraikat, az uralkodó osztályt szolgálják ki. Ennek ellenére, még ebben a pillanatban is, noha igen ritka esetben, meg lehet különböztetni egyes fontosabb pártjelölteket a többiektől. Van egynéhány, aki gyakran enged a tömegnyomásnak és még van bennük bizonyos tisztelet az Egyesült Államok alkotmánya iránt. Ezek állást foglalnak a lincseléssel szemben, támogatják a választási adó eltörlését és egy FEPC (a foglalkoztatási megkülönböztetések megszüntetésére irányuló törvényjavaslat) létrejöttét. Ők követik Truman háborús politikáját és ennélfogva a béke erői nem támogathatják őket. De a békemozgalmak fokozódó erejének nyomása előnyösen változtathatja meg magatartásukat. Ezek a jelöltek rendszerint ellenzik a Taft—Hartley-, a McCarran- és a Smith-törvényt.

Az 1950-es választás elsősorban azért volt a reakció győzelme, mert a fenti típusú jelöltek csaknem kivétel nélkül vereséget szenvedtek. Alapvetően azonban ezek a választások azért jelentették a reakció győzelmét, mert nem eredményezték a két régi párttól való elszakadást. A reakció már a választási kampány megindulásakor győzött, mert a munkásosztálynak nem sikerült megtalálnia azokat az eszközöket, melyeknek segítségével kifejezésre juttathatta volna önálló álláspontját, valamint azért, mert elmulasztotta biztosítani a választók számára a megfelelő ellenjelölteket a reakció jelöltjeivel szemben.

2. A reakció győzött a választásokon, mert a választási kampány folyamán nem jött létre a munkás-

osztály és a néger nép koalíciója és ennek következtében különösen a néger nép nagy tömegei tartózkodtak a szavazástól.

3. A reakció győzött, mert az uralkodó osztálynak sikerült olyan fortélyokat alkalmaznia, melyeknek segítségével tőkét kovácsolt a maga számára a tömegek becsületes és őszinte békevágyából, elterelve ezt a békevágyat a helyes irányból, a köztársaságpárti jelöltek szavazatainak felduzzasztására használta fel.

4. A reakció győzött, mert sikerült minden erejét tömöríteni Marcantonio kongresszusi képviselő ellen, akinek a veresége így elkerülhetetlen volt.

5. Végül a reakció győzelmét jelenti az a tény is, hogy mivel a választások folyamán nem jött létre egy kikristályosodott, széles népi koalíció a békéért és a demokráciáért, ez fokozottan megnehezíti a megválasztott reakciósok demagógiájának hatékony leleplezését.

A TÖMEGEK NEM ÁLLTAK ÁT

A zavar második forrása az a nézet, mely szerint a szavazásban való nagyszámú részvétel azt jelenti, hogy a népi tömegek komoly fordulatot tettek a reakció, a háborús hajsza támogatásának irányában. Természetesen ez ostobaság a javából.

Az, hogy a tömegek a demagógia hatása alá kerülnek, súlyos hiba, de ezek közül a tömegek közül milliók hitték azt, hogy a lehetőségekhez képest szavazataikkal a legjobban segítették a béke ügyét. A tömegek Koreában látták a világháború és a Kínával való háború legnagyobb veszélyét. A köztársaságpártiaknak ravasz fogások segítségével sikerült azonosítani a Truman-kormányt a koreai csúfos kudarccal és így tőkét kovácsolhattak a maguk számára a tömegek békevágyából.

El kell ismerni, hogy a nagy tömegeket sikerült félrevezetni, de ezek a tömegek a békét óhajtják és ha megfelelő vezetést kapnak, a helyes utat fogják követni a békéért folytatott harcban. Nekünk olyan gyakorlati alternatívát kell nyujtani a tömegeknek, melyben a két régi párton kívül is valóságos lehetőséget látnak a választási győzelemre. Ennek az alternatívának meg kell felelnie a politikai akciók terén való tájékozottságuk jelenlegi színvonalának.

Egyesek azt mondják, hogy a szakszervezeti bürokrácia, a szociáldemokrácia vereséget szenvedett ezeken a választásokon. Az egyik kerületi bizottságunknak a választások eredményeivel kapcsolatos határozata így hangzott: „A munkások mindenütt élesen és keményen elítélték a jobboldali munkásvezetőket. Az Egyesült Munkásbizottság valamennyi jelöltjét megbuktatták azokban a választási körzetekben, ahol a munkásosztály szavazott. A munkások a választás napján megmondták a véleményüket."

Sok bűnös hiba származik ebből a zavaros felfogásból — ideértve az egységfront-munkánk néhany alapvető fogyatékosságát is. Amikor megállapítjuk, hogy a választásokon győzött a reakció, hogyan egyeztethettük ezt össze olyan kijelentésekkel, hogy „a munkások a választás napján megmondták a véleményüket"? Mi nem örülhetünk annak, hogy a munkásosztály, mivel félrevezették, hibásan cselekedett. Mi nem ujjonghatunk, amiért a munkások a reakció jelöltjeire szavaztak, miután a szakszervezeti vezetők erre az útra terelték őket. Ellenkezőleg, meg kell értetnünk a munkásokkal, hogy a murray-k, reutherek és greenek útját követve, nem számíthatnak győzelemre,

A NÉPNEK VEZETÉSRE VAN SZÜKSÉGE

A munkásosztály széles rétegei nagyon komoly tanulságokat kezdenek levonni a legutolsó választási kampányból. A legkomolyabb tanulság azonban nem az, hogy a szakszervezeti vezetők vereséget szenvedtek. A tanulság ebből az, hogy olyan utat kell találni, amely nem abba a zsákutcába vezet, amibe a hivatalos munkásvezetők a munkásokat berántották. Erre a felfogásra kell támaszkodnunk, ezt kell terjesztenünk.

A munkásosztály nem volt önálló és tevékeny részvevője az 1950-es választásoknak. Nem volt olyan vezetés, amely megmozgathatta és sorompóba állíthatta volna a munkásságot a választási kampány folyamán. A munkásvezérek felső rétege teljesen azonosította magát az amerikai imperializmus háborús céljaival és a munkásosztály legádázabb ellenségeinek zsoldjába szegődött. Ezek után nem lehetett arra számítani, hogy ezek a vezetők a munkásosztályt a reakció elleni politikai harc útjára viszik.

A baloldaliak által vezetett szakszervezetek, régóta meglévő hagyományos fogyatékosságok következtében, nem tudtak hatékony vezetést biztosítani a munkásosztály számára, még azokban a városokban sem, ahol a reakciós jelöltekkel szemben megvolt a megfelelő ellenjelölt. A bürokrata munkásvezetők megelégedtek a nagyhangú frázisokkal, miközben háborús, kommunistaellenes uszításban versenyre keltek a reakcióval.

Jelenleg a munkásmozgalmon belüli reakciós erők és olyan munkásellenes politikus, mint Taft, igyekeznek kihasználni a választási eredményeket. Olyan államokban, mint Ohio és Michigan, azt hangoztatják, hogy ez a választás bebizonyította, hogy az amerikai munkások nem mint osztály szavaznak, és a munkásság nem egy hatékony politikai erő és nem is lesz az soha.

A választási eredmények azonban egy dolgot tény-

leg bebizonyítottak, azt, hogy a munkásosztály nem válhat hatékony politikai erővé mindaddig, amíg nem a saját fejével gondolkodik és nem a saját akaratával cselekszik, amíg politikailag meg nem szervezi sorait és ki nem alakítja a munkásosztály becsületes vezetőségét.

A PÁRT VÁLASZTÁSI MUNKÁJA

Most vessünk egy pillantást Pártunk választási politikájára és tevékenységére. Nehéz korszakon mentünk keresztül. Míg a széleskörű szövetkezés a béke érdekében létrejön, míg be nem következik a tömeges elszakadás a két régi párttól, míg az új politikai átcsoportosulás és egy népi tömegpárt ki nem alakul — addig nekünk igen bonyolult választási problémákkal kell megküzdenünk.

Azt hiszem nem fér kétség ahhoz, hogy a mi 1950-es választási vonalunk és politikánk általában helyes volt. Ugyanakkor el kell ismernünk, hogy bizonyos mértékig mereven alkalmaztuk politikánkat, sőt egyes helyeken szektarianizmus és jobboldali opportunizmus is felütötte fejét. Ahol nem tudtunk ellenjelöltről gondoskodni a két régi párt jelöltjeivel szemben, Pártunk egyes esetekben nem talált módot arra, hogy befolyásolja a tömegeket és tisztázza a kérdéseket. Ennek következtében egyes államokban a tehetetlenség tünetei mutatkoztak meg munkánkban.

A gyakorlatban nem mindig tudtuk áthidalni az ürt a tömegek haladottabb rétegei és azok között, akiknek a két régi párt egyik-másik jelöltjével kapcsolatban mélyen gyökerező illuzióik vannak. Azt hiszem, ez történt New Yorkban a Lehman-, Kaliforniában a Douglas-kampány során. Mindkét államban két helytelen irányzat alakult ki. Egyesek azt mondták, hogy csak úgy tudjuk áthidalni ezt az ürt, ha bizonyosfajta támogatásban részesítjük a „Fair Deal" jelöltjeit, má-

sok azt mondták — fordítsunk hátat ennek a komédiának és járjuk a magunk útját.

A jelölő választások előtt és alatt nem volt elég bátorságunk, hogy független, haladó és kommunista-párti jelölteket javasoljunk.

KILÁTÁSOK

Mi a teendő most, hogy legyőzzük ezeket a fogyatékosságokat és a tömegeket hatásosabban vezessük a független politikai akciók terén a nép széles egységfrontjáért és egy nagy harmadik pártért, egy tömegpártért folytatott harcban.

Most új kezdeményezésre van szükség, merész, nagyarányú munkára, szervezett, tervszerű harc megindítására egy olyan harmadik pártért, amely igazi tömegpárt lesz. El kell vetni minden régi korlátolt elképzelést arról, hogy miképpen fog ez a párt létrejönni. A dolgozók milliói, a néger nép, a szegényfarmerek alapvető tanulságot vonnak le most az 1950-es választásokkal kapcsolatos tapasztalataikból. Lángoló lelkesedést kell bennük kelteni egy harmadik párt iránt.

Egyúttal számúzni kell minden olyan elképzelést, hogy Amerikának csak azért van szüksége három pártra, mert három párt mégis csak jobb, mint kettő. Amerikának olyan harmadik pártra van szüksége, melynek legfőbb bázisa a munkásosztály, a szegényfarmerek és a néger nép. Szüksége van egy harmadik pártra, mely kiáll ezeknek a csoportoknak a jogaiért, a legtágabb értelemben küzd a békéért, demokráciáért és a gazdasági biztonságért. Ilyen pártot nem lehet íróasztal mellett és értekezleteken megteremteni. A kezdeményezésnek a dolgozók tömegeiből kell kiindulnia — a jobboldali vezetés alatt álló szakszervezetekből, az olyan szervezetekből, mint a NAACP, a Farmerszövetségből és más, hasonló szervezetekből.

Olyan koalícióval kell dolgoznunk, mely széleskörü, független jelöltekkel rendelkező választási listákat indít. Elsősorban a békeharc és a demokratikus jogok kérdései köré építsék ezeket a választási listákat. Az elmúlt három hét eseményei nyilvánvalóvá tették, hogy a békemozgalom erősödésével a széleskörü választási listák összeállításának kilátásai is rendkívül megnőnek. A békeprogramok és békejelöltek igen fontos eszközzé válhatnak politikai életünk új átcsoportosításában.

De a béke — habár központi és döntő kérdés — nem feltétlenül az egyedüli kiindulópont a koalíció számára, melyek független választási listát és jelölteket indítanak. Egyes városokban ez a tisztakezü közigazgatás, a lakáskérdés vagy az iskolakérdés körül alakulhat ki. A lakosság széleskörü felháborodása a bünczselekményekkel és a korrupcióval kapcsolatban, alapul szolgálhat a koalíció felépítésére.

Segítenünk kell az ilyen és hasonló kérdésekre felépülő egységes választási frontot ott is, ahol még nem készek arra, hogy támogassák a békepolitikát. Egyidejüleg igyekeznünk kell ezeket a mozgalmakat a békéért vívott harc felé irányítani és harcolnunk kell azok ellen a kísérletek ellen, melyekkel ezeket az egységfrontokat a háborús politika, vagy a háborúpárti jelöltek, vagy mindkettő támogatására akarják felhasználni.

Ebben a helyzetben a munkásjelöltek állításának gondolata új értelmet kell hogy nyerjen. Erjedés indult meg napjainkban a munkásosztály soraiban; a munkások mind hevesebben kívánják előtérbe helyezni egy széles alapokon nyugvó munkáskoalíció jelöltjeit. El kell vetni azt az elképzelést, hogy csak értelmiségi jelöltek kaphatnak széleskörü támogatást.

Néger jelöltek jelölésénél és megválasztásánál már mutatkozott némi haladás, azonban ez még korántsem elégséges. A néger jelöltek megválasztását, a néger nép

felszabadítási harcának megfelelően, fokozott mértékben kell megvalósítanunk. Országunk legtöbb jelentős ipari városában a munkások, a néger nép és a nemzetiségi csoportok f ggetlen listájának komoly győzelmi kilátásai vannak.

Ugyanebből a szempontból sokkal merészebben kell felvetnünk a fiatalok és nők jelöltségének gondolatát is.

A határozati javaslat munkára hív mindkét szakszervezeti szövetség (CIO és AFL) politikai bizottságaiba. Segítenünk kell ezeket a szerveket, hogy küzdjenek a gyárakban az ottani sajátos kérdések kapcsán a békéért és a hadigazdaság kihatásai ellen. Segítenünk kell őket, hogy a munkások politikai szószólóivá váljanak és rátérjenek a független politikai akcióknak arra az útjára, mely a harmadik párt felépítéséhez vezet.

VÁLASZTÁSI KOALÍCIÓ

Változtatnunk kell azon a helyzeten, hogy mindaddig, míg politikai harcokra nem kerül sor, minden jól megy az egységfront-mozgalmakban és koalíciókban. De jön a választás ideje — és ekkor rendszerint elválnak útjaink. Meg kell találnunk azokat a választási programokat, jelölteket, a választási harcnak megfelelő különféle utakat és módokat, amelyek képessé teszik ezt az egységfront-koalíciót és egyéb mozgalmakat arra, hogy fennmaradjanak és fejlődjenek a választási kampány folyamán. Ezt tartsuk szem előtt a két nagy párt listáin szereplő egyes jelöltekkel kapcsolatos politikánk kialakításánál. Bármilyen is legyen a választók fejlettsége abban a koalícióban, amelyben résztveszünk, nem szabad elszakadnunk a tömegektől egyszerűen csak azért, mert azok még nem tudják a választásokon törekvéseiket haladó módon kifejezésre juttatni. Semilyen körülmények között nem engedhetjük meg magunknak, hogy berántsanak bennünket abba, hogy a

háborús politikát és a háborús gyujtogatókat közvetlen vagy közvetett támogatásban részesítsük. Arra kell törekednünk, hogy ezeket a mozgalmakat és szervezeteket a békéért vívott harc felé irányítsuk. Ne feledjük el, hogy a békéért vívott harc lett az a fő erő, amely politikai és választási átcsoportosulást hajt végre az Egyesült Államokban a béketábor és a demokrácia javára.

A Haladó Párt nem fejlődött tömegméretű harmadik párttá. De ebből a nyilvánvaló tényből nem szabad olyan következtetéseket levonni, hogy ez a párt túlélte magát, nem hasznos már és nem kell többé segítenünk fejlesztésében. Ellenkezőleg, még a legutóbbi választásoknál is a Haladó Párt sok helyen áttört, ahol minden más lehetőség el volt zárva. A Haladó Párt fejlődőképes és kell is fejlődnie. Kis taglétszáma ellenére igen fontos szerepet kell játszania országunk politikai életében. Ez különösképpen New York és Kalifornia államokra vonatkozik, mert a Haladó Pártnak itt jelentős tömegbázisa van.

Ilyen körülmények között csak akkor tudjuk majd kevesebb habozással és több jártassággal alkalmazni politikánkat, ha megtanuljuk, hogy a választási tevékenység nem különleges és különálló dolog, hanem ellenkezőleg, ez egyik megjelenési formája az egységfrontnak a békéért, demokratikus jogokért és a munkások életszínvonalának megvédéséért folytatott koalíciós harcban. A jelöltlistáknak és a választási programoknak vissza kell tükrözniök ezeket a szakadatlan harcokat és a jelölteknek a tömegmegmozdulásokban való részvételük eredményeként kell előtérbe jutniok. E harcok és az a színvonal, melyen ezek a harcok folynak, határozzák meg a választási tevékenység formáit.

Igen, elvtársak, sok súlyos problémát kell megoldanunk. De nem lennénk marxisták, ha csak a nehézségeket látnánk. Azt is látni kell, hogy növekvőben van

egy széles alapokon nyugvó háború- és monopolellenes tömegmozgalom felépítésének lehetősége és ez hamarosan vissza fog tükröződni a választási mezőnyben. A független békelista sikerére 1952-ben minden kilátás megvan.

VI. A HELYES TAKTIKA FONTOSSÁGA

Gyakran kijelentettük, és most megerősíthetjük, hogy általános politikai vonalunk és célkitűzéseink alapjábanvéve helyesek voltak és ma is azok. Ez különösen így van az 1945-ös rendkívüli kongresszus óta. A taktika kérdésében azonban más a helyzet. Sajnos nem állíthatjuk azt, hogy helyes vonalunkat mindig végrehajtottuk, alkalmaztuk a napról napra felmerülő kérdésekben, vagy azt, hogy a legjobb taktika alkalmazásával betöltöttük élcsapat-szerepünket a mindennapi élet harcai során.

Igaz, hogy ezen a téren is komoly haladást értünk el. De még ha tekintetbe is vesszük a jelen időszak által felvetett sok nehézséget, be kell ismernünk, hogy kádereink bolsevizálási folyamatában a legfontosabb teendőnk egyike a taktikai kérdésekben való tisztánlátásunk fokozása.

Itt két dologról van szó: harcolni az ellen a baloldali szektáns irányzat ellen, amely túlságosan előreszalad és elszakad a tömegektől és a tömegmozgalmaktól, valamint az ellen a jobboldali opportunista irányzat ellen, amely a tömegek után kullog. A helyes taktikai módszernek lehetővé kell tennie számunkra *a tömegek* megnyerését és ezeknek a *Párt vonala és célkitűzései mögé való felsorakoztatását.*

A TAKTIKÁNAK KONKRÉTNAK KELL LENNIE

Pártunkban túlságosan elterjedt a taktikai kérdések semmibevétele. Vannak hajlamok egy más helyzet-

ben bevált taktika lemásolására és változott helyzetekben való gépies alkalmazására. Nem vagyunk elég hajlékonyak taktikai megfontolásainkban. Nem mindig tartjuk szem előtt, hogy a taktika egyrészt a Párt általános politikájából, másrészt a konkrét helyzetből adódik. A taktikának nem általánosságban kell kifejezni a Párt vonalát, hanem biztosítani kell ennek a vonalnak leghatékonyabb alkalmazását az adott körülmények között. Egy általános politikai célkitüzés és vonal nem sokat ér, ha megvalósításánál alkalmazott taktika nem megfelelő és így kudarcra ítéli azt.

Általában túl lassan és bátortalanul alkalmazunk új taktikai megoldásokat és változtatunk taktikát ahhoz, hogy megfeleljünk egy új helyzet adta követelményeknek. Ez különösen olyan esetekre vonatkozik, amikor azért kell megváltoztatni taktikánkat, mert egy kudarc folytán ideiglenesen rosszra fordult a dolgok állása.

Ennek következtében nem áll egész Pártunkra az, hogy állandóan új megoldásokat alkalmaz a taktikai kérdésekben. Túlsok elvtárs fél attól, hogy hibát követ el és ennélfogva kis túlzással azt mondhatnánk, hogy bénultság, tehetetlenség vesz erőt rajtuk. A taktika alkalmazásánál mindig fennáll a tévedés lehetősége, a kipróbálás és ellenőrzés állandó folyamata. Ha egy taktika helytelennek bizonyul, habozás nélkül el kell vetni.

Döntő fontosságú az erőviszonyok helyes felbecsülése minden adott időben és helyen. Ezen túlmenően, tisztában kell lennünk azzal, hogy a taktika általános szempontjainak megértésében mutatkozó gyengeségek vagy azt eredményezik, hogy ölbetett kézzel várjuk az események bekövetkeztét, vagy úgy viselkedünk az új helyzetben, mint elefánt a porcellánboltban.

A taktika fontosságának lebecsüléséből származik a tömegek véleményével szemben tanúsított közömbösség, a tömegek fejlettségi színvonalának figyelmen kívül hagyása adott időben és helyen. Ha egyszer valakit nem érdekel a taktika, az rendszerint az iránt sem

érdeklődik, hogy mi foglalkoztatja a tömegeket, mi ellen akarnak harcolni, vagy miként akarnak harcolni. Őszintén szólva, némely esetben a mi munkánk kissé hasonlít a Szocialista Munkáspárt működéséhez, amely már több mint 30 éve minden május 1-én kibocsátja ugyanazt a röpiratot, anélkül, hogy a dátum kivételével bármit is változtatna rajta.

TAKTIKAI HIBÁK

Hadd szolgáltassak néhány példát az általánosságban kifejtett kérdésekre vonatkozóan. A két régi párt jelöltjei az 1950-es általános választásokon két csoportba oszthatók — azok, akik demagógiával és reformista ígéretekkel igyekeznek félrevezetni a tömegeket és azok, akik nyiltabban intéznek reakciós felhívásokat a fasiszta és háborús propaganda által megzavart és befolyásolt emberek felé. A legutolsó választások folyamán két taktikai hibát követtünk el. Egyesek ugyan helyesen állapították meg a két párt jelöltjeiről, hogy alapjábanvéve nincs különbség köztük, de ennyiben hagyták a dolgot és nem vették tekintetbe azt, hogy a tömegek illúziói továbbra is fennmaradtak. Mások nem láttak jobb megoldást, mint vagy támogatni az első típusú jelöltet, vagy félrehúzódni és csendes szemlélőként figyelni a választási harcot. Világos, hogy nem alkalmazhatjuk ugyanazt a taktikát a jelöltek mindkét csoportjával szemben. Világos, hogy a mi munkánk nem szünik meg azzal a megállapítással, hogy mindketten a reakció jelöltjei. Nekünk olyan taktikát kell kidolgozni, amely egyrészt szem előtt tartja ezt az alapvető kiértékelést, másrészt a tömegek illúzióit egyik vagy másik jelölttel kapcsolatban. Nem tudjuk majd leleplezni a „kisebbik rossznak" minősített jelöltet, ha e két taktikai hiba közül bármelyik is megvan.

Másik példa: nemrégiben történt, hogy országos munkáskonferenciát hívtak össze. A konferencia ren-

dezői felhívást bocsátottak ki. Elemi szabálynak számít, hogy az ilyen felhívás elökészítésekor fel kell merülnie annak a kérdésnek, miként befolyásolhatjuk legjobban a szakszervezeti mozgalmat és úgy kell megfogalmazni a felhívást, hogy azzal minél több szakszervezeti tagot hozzunk el a konferenciára. Azt lehetne hinni, hogy a felhívást az alapiparokban dolgozó milliókhoz, helyi alapszervezeteikhez és vezetőikhez intézték.

E felhívás megszövegezése fontos taktikai kérdés volt. Magától értetödönek tünne, hogy a szakszervezeti tagokat konferenciára hívják össze, hiszen érvényben van a munkásellenes Taft—Hartley-törvény, az árak emelkednek és a bérrögzítés veszélye fenyeget. Azt várná az ember egy ilyen felhívástól, hogy mindenki felé fordul, aki érdekelve van ezekben és más, hasonlóan égető kérdésekben. Az ember azt hinné, hogy egy ilyen felhívás úgy fordul a dolgozók felé, hogy azt mondja: gyerünk, üljünk össze és legalább beszéljük meg, mi a teendőjük a munkásoknak ezekkel a kérdésekkel kapcsolatban.

Ez azonban túlságosan egyszerű lett volna. A felhívást erre a konferenciára egészen másfajta taktikai elgondolás alapján fogalmazták meg. A konferenciát, úgymond, azért hívták össze, mert a CIO és az AFL bürokratikus vezetői ilyen meg olyan bitangok, akik semmit sem tettek a munkásság kérdéseinek megoldása érdekében.

Sok munkás ezt úgy vette, mint felhívást távolmaradásra.

Ez a felhívás becsapta az ajtót azok előtt, akik még nem értették meg a CIO-t és az AFL-t irányító áruló vezetők szerepét. Ilymódon a haladó üzemi munkások és szakszervezetiek számára majdnem lehetetlenné vált a dolgozók mozgósítása a jobboldaliak által vezetett szakszervezetekben.

Azt hiszik, hogy ez a felhívás és a konferencia se-

gített leleplezni a szakszervezeti bürokráciát? Csak igen korlátolt mértékben — ha egyáltalán segített! Hogyan tehettek magukévá egy ilyen rossz taktikát? Hiányzott talán a jószándék? Természetesen nem! Nekünk azonban azt a következtetést kell elsősorban levonnunk, hogy hiányzott minden komoly igyekezet a megfelelő taktika kidolgozására. Másodsorban pedig meg kell állapítanunk, hogy a felhívás szerzői nem bíztak abban a képességükben, hogy a jobboldali szakszervezetekben dolgozók közül bárkit is sikerül befolyásolniok. Végül, nem hitték komolyan, hogy egyáltalán lehetséges leleplezni a bürokratikus jobboldali és szociáldemokrata munkásvezetőket.

De ennek a történetnek van még folytatása is. A szakszervezetiek egy igen fontos városban úgy készítették elő az országos konferenciát, hogy helyi konferenciát hívtak össze. Egyszerüen újranyomták ezt az országos felhívást, anélkül hogy akárcsak céloztak volna a helyi kérdésekre, körülményekre. Ez hatványozta az eredeti hibát, mivel még a legjobb országos konferenciára szóló felhívás is használhatatlan, ha nem alkalmazzák úgy, hogy tekintetbe vegye a helyi kérdéseket és az ottani helyzet sajátosságait.

Így tehát ebben az esetben az egységes szakszervezeti akció általánosan helyes vonalát és célkitüzését elgáncsolta a sajátos körülményeknek meg nem felelő taktika.

Vajjon ez azt jelenti, hogy jelenleg helytelen leleplezni a munkásbürokráciát? Korántsem. Itt arról van szó, hogy mindaddig nem sikerül leleplezni ezeket a munkáscsalókat, amíg nem tanuljuk meg mi a helyes taktika és hogyan kell a taktikát helyesen alkalmazni.

Azt jelenti ez talán, hogy a munkásárulás e nagymestereit sohasem szabad igazi nevükön nevezni? Erről, elvtársak, szó sem volt. A taktikai kérdések alapvető megértése és az ezekkel való beható foglalko-

zás határozza majd meg, hogy kit minek nevezzünk és mikor kell ezt megtennünk.

Vegyünk más példát más munkaterületről. Mi helyesen szögeztük le, hogy olyan embereknek, mint Sampsonné és Dr. Bunche fontos helyre való kinevezése egyik jele annak, hogy az uralkodó osztály felismerte a néger nép harcainak új fellendülését. Van azonban egy olyan irányzat, hogy ezeket a néger vezetőket lépten-nyomon megbélyegezzük ilyen kijelentésekkel: „Látjátok, ezek az amerikai imperializmus kiszolgálói. Ők a néger nép árulói, ők a háborús uszítók szószólói és így tovább."

Ez mind igaz, azonban aki ilyen nyers és egyoldalú kijelentéseket tesz, az gyakran nincs tekintettel a néger tömegek nemzeti érzéseire. Érvelhet-e valaki komolyan azzal, hogy a néger nép kommunista párton kívül álló tömegei ugyanúgy megértik, akárcsak mi, mit jelentenek ezek az imperialisták által foganatosított kinevezések? Én azt hiszem, sokkal sikeresebben leplezhetjük le ezeket az árulókat, ha megmagyarázzuk, hogy az uralkodó osztály megfelelően értékeli a néger nép harcos mozgalmát, és többek között ilyen eszközökkel igyekszik azt elfojtani. Azt mondhatnánk nekik: „Ez csak azt bizonyítja, milyen komoly eredményeket és győzelmeket érnénk el, mint nép, soraink további megszilárdításával — azzal, hogy egyesítjük erőinket az amerikai munkásosztállyal és az egész haladó mozgalommal. Így a néger nép tömegei számára megszerezhetjük azt, hogy elismerésben részesüljenek és megnehezíthetjük az uralkodó osztály számára, hogy néger bábfigurákat használjon fel saját céljaira. Ezáltal megkönnyíthetjük mind nagyobb számú néger vezetőnek, hogy azonosítsák magukat népük érdekeivel és harcaival."

STRATÉGIA ÉS TAKTIKA

Alaposan áttanulmányoztam a kongresszust megelőző vitát, valamint az államokban megtartott kongresszusok beszámolóit, hogy további példákat szemelhessek ki taktikai munkánk fogyatékosságaival kapcsolatban. Nagyon tanulságos volt az a felfedezés, hogy milyen keveset foglalkozunk mi konkrét taktikai problémákkal.

A taktikai problémák megoldásához időre és alapos megfontolásra van szükség. Megoldásuk megköveteli a tömegek álláspontjának és véleményének ismeretét és természetesen a Párt stratégiai vonalának és politikájának világos megértését. Van egy régi mondás: „Kis híjával eltalálta." Az olyan taktikával, ami „kis híjával" eltalálta a helyes irányzatot, sohasem sikerült szervezni és vezetni a tömegeket.

Egy röpirat, brosúra vagy beszéd nagyon jó benyomást kelthet majd száz év mulva egy múzeumban, mikor már mindenki elfelejtette azt a helyzetet, amelyben írták. Ez azonban nem jelenti azt, hogy ma ez az írásmű hatásos irodalmi termék — vagy megérdemli, hogy az utókor számára megőrizzék. A taktika próbaköve: megfelel-e ennek a sajátos helyzetnek, elősegíti-e legfőbb célkitűzéseink előbbrevitelét ennek a sajátos időszaknak és helynek feltételei között?

Ismeretes, hogy bizonyos elvtársak hajlamosak rövid idő leforgása alatt átlendülni a jobboldalról a baloldalra, az opportunizmusból a szektánsságba és megint vissza. Ez gyakran azzal magyarázható, hogy nem voltak képesek a Párt fő irányvonalát megérteni, de sok esetben a magyarázatot a taktika megbecsülésének hiányában, a taktika elhanyagolásában találhatjuk. Helyes taktikai megoldás hiányában nem lehet a Párt célkitűzéseit a való életbe át-

vinni és így ezek akadémikusak és elvontak lesznek. A stratégia és taktika egysége nélkülözhetetlen. A helyes irányvonalat csak a helyes taktika alkalmazásával lehet megvalósítani.

HARC MIND A KÉT FRONTON

A taktika fontosságának ilyen értelmezése alapján kell harcolnunk két fronton — mind a „baloldali" szektáns álláspont, mind a jobboldali opportunizmus ellen. Mind a két elhajlás a kapitalista ideológia alapján jön létre — az erőviszonyok helytelen értékelése világméretekben, országos és helyi viszonylatban, közömbösség és hanyagság a taktikával szemben. Véget kell vetni minden olyan irányzatnak, amely ezek ellen az elhajlások ellen egyenként veszi fel a harcot. Nekünk egyformán éberéknek kell lennünk mindkét fogyatékossággal szemben, minden időben. Ez semmiképpen sem mond ellent annak a közismert ténynek, hogy bizonyos időszakokban egyik vagy másik ezek közül az elhajlások közül a nagyobbik veszélyt képezheti, ahogy ez jelenleg a legtöbb területen a jobboldali opportunizmusra áll.

Nekünk tényleg meg kell birkóznunk a taktika kérdésével, ha le akarjuk küzdeni hiányosságainkat s a széles népi koalíció és Pártunk céljai, kilátásai, harci kérdései és harci formái összezavarását fel akarjuk számolni. Ki kell küszöbölnünk a részletkérdések és Pártunk teljes programjának összekeverését.

Meg kell szabadítanunk gondolkodásmódunkat az összes hamis nézetektől. Azoktól, melyek a taktikát valami titokzatos dolognak minősítik, amiről csak suttogva szabad beszélni, vagy úgy vélik, hogy a taktika a tömegekkel való kalandorjátékot, azok becsapását jelenti. A taktika fogalmával azokat a

módozatokat és eszközöket jelöljük meg, amelyekkel a tömegeket harcba visszük a kapitalista rendszer átkos következményei ellen; a taktika fogalmával azt a sajátos módszert jelöljük meg, amely egy adott helyen és időben hozzásegíti a tömegeket a harc magasabbrendű formáinak lehető leggyorsabb eléréséhez, végcéljuk eléréséhez — a társadalom szocialista újjászervezéséhez. Igen, a taktika valóban manőverezést jelent, de nem a szó vulgáris értelmében, hanem osztályunk, népünk, nemzetünk ellenségei elleni hadmozdulatok kivitelezését.

EGYSÉGFRONT-TEVÉKENYSÉG

Ebből a szempontból kell tehát egységfront-munkánk kérdésével foglalkozni. Mint a határozat megállapítja, sokat tanultunk, de még jókora utat kell megtennünk ahhoz, hogy teljesen elsajátítsuk és helyesen alkalmazzuk a tömegek irányításának egységfrontos módszerét. Valójában ez még mindig egyik gyönge oldala munkánknak. Hadd foglalkozzam ezzel konkrétan az Egyesült Államokat fenyegető fasizmus elleni harccal kapcsolatban.

Úgy hiszem, felesleges hangsúlyozni, hogy a fasizmus veszélye igen nagy, de ugyanakkor ismételten ki kell jelenteni, hogy ami ezt a fasiszta veszedelmet mindeddig fékentartotta, az az amerikai nép volt. Az amerikai nép mélységes hittel ragaszkodik a demokráciához. Az uralkodó osztálynak nem sikerül belesulykolni a népbe azt, hogy elfogadja a fasizmust.

Ez a tény döntően fontos. Ha ezt teljes jelentőségében felfogjuk, kezünkben tartjuk a fasiszta veszedelem legyőzésének kulcsát és egyben a győzelembe vetett hitünk tárgyi alapját. Nincs semmi objektív körülmény, mely indokolttá tenné azt a hiedelmet, hogy „ennek nálunk be kell következnie".

Ez azonban alapjában különbözik attól a felfogástól, mely szerint ez nálunk lehetetlen. Vagy hogy a reakció kénytelen várni és várni is fog mindaddig, míg sikerül meggyőzni az amerikaiakat a fasizmus bevezetésének szükségességéről. A reakció igyekszik előkészíteni a tömegeket arra, hogy tétlen nézői legyenek a fasizmus bevezetésének, mialatt egy fanatikus kisebbséggel nyomul előre.

Nem volnánk realisták, ha letagadnánk, hogy a fasisztabarát reakció veszedelmesen halad előre — annak ellenére, hogy az amerikai nép becsben tartja demokratikus hagyományait.

A reakciónak sikerült bizonyos eredményeket elérnie a tömegekre gyakorolt ideológiai befolyás terén. Bizonyos mértékig sikeresen igyekszik átalakítani az államapparátust, hogy ezáltal megkönnyítse a fasizmus uralomrajutását. A nemzeti szükségrendeletek által Trumanra ruházott új diktatórikus hatalom is lépés a fasizmus felé. A fasisztapárti reakció eredményeket ért el egy fanatikus kisebbség megszervezéséért folytatott próbálkozásaiban.

A szociáldemokraták és a szakszervezeti bürokraták még mindig meglévő befolyása is a fasiszta veszedelem jele. A néger nép elleni támadások fokozódása, az antiszemitizmus növekedése, a nem amerikai születésűek terrorizálása a fasizmus előretöréseit jelzik.

Az amerikai tömegek, a tények, a mult minden tanulsága, sőt az antifasiszta háborúban való részvételük ellenére, még mindig túlkeveset tudnak a fasizmusról. Nem ismerik fel teljes mértékben a fasiszta veszély legkülönbözőbb formákban való megnyilvánulásait. Nem fogják fel egészében a fasizmus felé tett minden lépés kihatását, sem azt, hogy hová juttatja őket ez.

A tömegek megértésénél tekintetbe kell venni

ezeket a fogyatékosságokat. De a legfontosabb szem előtt tartani azt, hogy népünk gyűlöli a fasizmust, elítéli erőszakos és barbár uralmi módszerét. Az amerikai gondolkodásmódnak népünk történetéből és demokratikus tradícióiból táplálkozó irányzatait kell tanulmányoznunk, hogy ezekre építhessünk.

Népünk a Függetlenségi Nyilatkozat, az Alkotmány és annak az emberi jogokról szóló része szellemében nevelődött. Alapjábanvéve féltékenyen őrzik egyéni és kollektív szabadságjogaikat. Irtóznak az önkényuralomtól és a zsarnokságtól. Tisztelik az erkölcsi és politikai bátorságot és megvetnek mindent, ami sérti igazságérzetüket.

Az amerikai nép demokratikus beállítottsága nagyon sok fejtörést okoz az amerikai imperialistáknak, akik állandó harcot folytatnak ennek leküzdéséért. Az imperialisták így kénytelenek azt a szerepet játszani, mintha ők volnának azoknak a szabadságoknak a védelmezői, amelyek megsemmisítésére összeesküvést szőnek. Időnként pedig kénytelenek lelassítani fasiszta hajszájukat, hogy ezzel félrevezessék vagy kiengeszteljék a szabadságszerető amerikai népet.

A monopolistákon és politikai kiszolgálóikon kívül vajjon ki van még Amerikában, aki nem szállna síkra a szólásszabadság megvédéséért, ha meggyőződik arról, hogy az veszélyben forog. A Polgári Jogok Kongresszusának növekedése és felhívásának visszhangja választ ad erre a kérdésre. Ha mindezideig nem jött létre egy hatalmas tömegmozgalom az alkotmányos jogok megvédésére, ennek az a magyarázata, hogy a tömegek még nem ismerték fel, milyen komoly veszély fenyegeti szabadságjogaikat.

Ezen túlmenően, az amerikai nép mindjobban felismeri, hogy a polgári szabadságjogok kérdése nem elvont dolog. Tudja, hogy a demokratikus jogok

és a nép életszínvonala szorosan összefüggnek — együtt növekszenek, együtt csökkennek.

Munkánkat, mellyel a fasizmus felé vezető minden lépés elleni harc egységfrontját építjük, egyrészt a nép demokratikus szellemére kell alapoznunk, másrészt arra, hogy megértik jogaik és életszínvonaluk közötti összefüggést. Csak így vethetjük meg a tömegek tartós, antifasiszta szövetségének alapját.

Ez nem jelenti azt, hogy ennek az antifasiszta frontnak minden részvevőjétől megköveteljük, hogy a fasizmus természetét illetően teljes egészében ossza a mi felfogásunkat. Mint ahogy azt sem jelenti, hogy az egységfront-harcban való részvétel feltételeként az Egyesült Államok demokráciájának megvédését és kiterjesztését szolgáló teljes programunk elfogadását kössük ki.

Ellenkezőleg, a lakosság különböző rétegeit sokféle, változatos és sajátos módon kell megközelíteni. Nekünk a helyi egyes konkrét kérdések körül létrejövő kampányok egész sorára van szükségünk — valamint országos méretű mozgalmak létrehozására és megerősítésére olyan kérdésekkel kapcsolatban, mint a McCarran- és Taft—Hartley-törvény visszavonása, a Smith-törvénynek a legfelsőbb bíróság által való megszüntetése, a nemzeti szükségrendelet elleni harc stb.

Természetesen helyes és szükséges megbírálni azokat, akik úgy igyekeznek magukat megvédeni, hogy csatlakoznak a kommunisták ellen uszítókhoz, vagy kísérletet tesznek a mccarthyizmussal* való megbékélésre. Ugyanakkor, azt hiszem, némely esetben hajlamosak voltunk arra, hogy alábecsüljük olyan mozgalmak jelentőségét, mint amilyen Jean

---

* McCarthy szenátor kommunistaellenes törvényjavaslatok szerzője.

Muirnak a rádiótól való eltiltásakor jött létre a *Red Channels* című fasiszta újság ellen és általában kézlegyintéssel jelentéktelennek minősítsük azokat a tömeges tiltakozásokat, amelyek a boszorkányüldözések áldozatainak védelmében jönnek létre, de nem felelnek meg teljes egészükben a haladó mozgalmakról alkotott fogalmainknak. Ez szintén taktikai kérdés. Nálunk elsősorban a fasizmus elleni harc során kell alkalmaznunk azokat a taktikai lépéseket, melyek a demokratikus tömegekkel való együttműködést és azok vezetését legjobban elősegítik.

A hatalmas tömegszervezetek vezetőit és tagjait egyaránt be lehet vonni az emberi jogokról szóló törvény megvédéséért folytatott egységfront-harcokba és ezek így a nagy tömegeket átfogó antifasiszta szövetség részévé válnak. Ezeknek a vezetőknek az egyéni tetszése vagy nemtetszése nem az egyedüli tényező, mely meghatározza azt, hogy mihez csatlakoznak és mihez nem. Azok a vezetők, akik ma elutasítják az egységfront-akciót, megváltoztatják a véleményüket, ha holnap szervezeteik egyszerű tagjait megnyerjük az egység és az antifasiszta harc ügyének. Azok a vezetők, akik továbbra is ellenállnak majd minden alulról jövő nyomásnak, távolmaradnak az ilyen egységakcióktól, vagy igyekeznek azokat szabotálni, ténylegesen lelepleződnek. Végeredményben ez az egyetlen útja annak, hogy a tömegek megtanulják felismerni ezen vezetők igazi mivoltát.

VII. A PÁRT MUNKÁJA

Pártunk Kongresszusa fényes bizonyítéka annak, hogy a Párt él és dolgozik, noha négy év óta buzgólkodnak azon, hogy megsemmisítsék és törvényen kívül helyezzék. Maga a Kongresszus is jóval többet jelent,

mint a Párt hatékony önvédelmi harcát. A munkásosztály élcsapatát nem lehet elszigetelni az amerikai néptől, a jelenlegi amerikai politikai eseményektől. Éppen ezért ez a Kongresszus hozzájárulás a mi részünkről ahhoz a sikeres küzdelemhez, amelyet népünk az Alkotmánynak és a világbékének, valamint a munkásosztály életbevágó közvetlen érdekeinek és a néger nép jogainak védelmében folytat.

Pártunknak kemény megpróbáltatásokban volt része. Ámde a Párt győzelmesen került ki ezekből a nehézségekből. És mint a harcokban tapasztalatokat szerzett győzök, sokkal edzettebbek lettünk, mint négy évvel ezelőtt. Megtanultuk, hogyan kell kitérni a nyílt csapások elől. Elsajátítottuk a támadás és a védekezés művészetét. Megtanultuk azt, hogy csapásainkat oda irányítsuk, ahol azoknak a legnagyobb hatásuk van. Ennek következtében megtanultunk bízni a saját erőnkben és tudjuk, hogy sokkal kevesebb ingadozással nézhetünk szembe a jövőben bennünket fenyegető minden megpróbáltatással és ellenfeleinkre sokkal érzékenyebb csapásokat mérhetünk.

A LIKVIDÁTORSÁG ELLEN

Egy nagy feladatot kellett megoldanunk ebben az időszakban. Fel kellett vennünk a harcot a likvidátori irányzatokkal. Ezek, valamint a fehér sovinizmus voltak az osztályellenség befolyásának legveszedelmesebb megnyilvánulásai a Pártban. Ezek a likvidátori törekvések csak a legutóbbi hónapokban kerültek nyiltan felszínre. De tény, hogy egyidő óta aláásták Pártunk marxista-leninista alapjait.

Ezek az irányzatok különbözőképpen nyilvánultak meg. Legutóbb a tagság ezévi regisztrálása időszakában jutott ez legélesebben kifejezésre. Általában ennek a hiányosságnak jellemzője a Pártért, a Párt marxista-leninista jellegéért és szervezetéért való harc

hiánya. Voltak olyan irányzatok, amelyek fel akarták számolni Pártunk marxista-leninista jellegét. Nekünk a legélesebben fel kell vennünk a harcot ezek ellen az opportunista irányzatok ellen. A küzdelem legfőbb szakasza jelenleg a jobboldali veszély leküzdése, amely pillanatnyilag a legnagyobb veszély.

A likvidátorság elemei világosan felismerhetők Pártunk tömegmunkájában. Voltak határozott törekvések, melyek arra irányultak, hogy alapszerveinket és szervezeteinket egyszerű vitakörökké változtassák. A baloldali elhajlók veszélye ellen is állandóan küzdenünk kell. Tömegmunka, tömegharc a kommunista párt alapvető lenini jellegzetessége. Egy alapszerv, amely megvitatja például a béke kérdését, de semmit sem tesz, hogy tömeges küzdelmet szervezzen a béke érdekében, felszámolta Pártunk alapvető és megkülönböztető jellemvonását.

Vagy vegyük példának a Párt nyilvános tömeggyüléseit. A nehézségek és a nyomás hatására néhány fontos kerület önként felhagyott minden tömeggyülések megtartására irányuló kísérlettel. Nos, igaz az, hogy a körülmények szükségessé tehetik, hogy lemondjunk a taggyülések tartásáról. De lemondani, mielőtt erre a körülmények kényszerítenek bennünket — ez irányzat a Párt egy fontos funkciójának felszámolására.

Nézzük a sajtót és az irodalmat. A sajtó- és irodalmi termékek terjesztése minden körülmények között a tömegmunka szükséges és elengedhetetlen módszere. Kommunista párt nem lehet meg marxista sajtó, marxista irodalom nélkül. Amilyen mértékben mi megengedtük a sajtó és irodalmi termékek forgalmának visszaesését — az már azt jelenti, hogy a likvidátorság hibájába estünk, abba a hibába, hogy feladtuk Pártunk egyik fontos tanítását. Egyetlen alapszerv, egyetlen pártbizottság, Pártunk egyetlen funkcionáriusa sem mentesülhet az alól a kötelezettség alól, hogy minden nap ne tegyen valamit Pártunk sajtója és irodalma terjesztése

érdekében. A terjedelmes, végtelenbe nyúló viták a terjesztés módszereiről bizonyítják legjobban, hogy pártvezetőségünk nincs politikailag tisztában a sajtó szerepével általában és a most folyó sajtókampánnyal különösen.

Megkezdődik a kerekasztal-konferencia. „Gyüjtsünk-e előfizetéseket? Lesznek-e előfizetőink? Ha igen, az ipari munkásság köréből kerülnek ki?" És így tovább, hasonló változatokban. Igen fontos kérdések ezek. De a kerületek, amelyek a sajtókampányt végzik, már megoldották őket. Csak azok a kerületek rágódnak tovább ezeken a kérdéseken, amelyek nem vesznek részt a kampányban.

Helyesen igyekeztünk az új nehézségek miatt új terjesztési módszereket találni. De semmiképen sem volt helyes a sajtóterjesztést teljesen a posta kénye-kedvének kiszolgáltatni és az ujságárusokra bízni. A mai helyzet lassanként arra kényszerít bennünket, hogy mindenkori régi terjesztési módszerünkhöz folyamodjunk. A régi terjesztési módszer folytán megszakadt a Párt közvetlen kapcsolata a helyi vezetőkkel. Ez sokat ártott szervezési munkánknak.

E pillanatban a *Daily Worker* és a *The Worker* jobb munkát végeznek, mint fennállásuk óta bármikor, nemcsak azért, mert politikailag helyesen dolgoznak, hanem azért, mert sokkal érthetőbbek a nagy tömegek számára. A politikai tisztaság, a szerkesztés élénk és népszerű stílusa ennek az időszaknak az egyik fontos eredménye. Meg kell szüntetnük azt az ellentmondást, hogy javult a marxista sajtó formája, stílusa és tartalma, de ugyanakkor lanyhult a Pártnak az a törekvése, hogy a sajtóterméket eljuttassa a tömegekhez.

Minden pártszervezetnek évi tervet kell készítenie a sajtótermékek terjesztésére, olyan tervet, melyet hetenként, havonként ellenőrizhetünk. Jelenlegi sajtókampányunkat ki kell egészítenünk, de ezentúl nem szabad a sajtó jövőjét az évi sajtókampánytól függővé

tenni. Életbevágó, hogy a Párt a sajtótermékek terjesztését mindennapi feladatainak részévé tegye; éppannyira életbevágó, mint az, hogy a lap maga elkészüljön.

Vannak a likvidátori törekvéseknek egyéb bizonyítékai is. Így például a négerek jogaiért folytatott küzdelemben mutatkozó fogyatékosságaink és a néger kérdésre — a néger nemzet elnyomása a fekete-övezetben — vonatkozó marxista álláspont megértése körül. Ez Pártunk politikájának egyik döntő kérdése. Azok a pártszervezetek, amelyek nem mutatnak elég megértést ebben a kérdésben, likvidátori irányzatot árulnak el a Kommunista Párt alapvető jellegzetessége tekintetében.

Más természetü figyelmeztetések érkeznek hozzánk néhány szakszervezeti káderünktől és Pártunk olyan müködési területeiről, ahol a Párt — mint szervezeti rendszer — szükségessége nem annyira szemmellátható. Ezek az elvtársak azt mondják: „Miért van szükség alapszervre vagy körzetre? Mi, mint vezetők, mindenre ügyelni fogunk." A likvidátor irányzatok nyilvánvalók itt is, pártonkívüli bizottságok foglalták el a pártbizottságok helyét, amint a nemzetiségi csoportok területén megtörtént.

Amint tudjuk, ez az irányzat a legélesebb formában mutatkozik meg abban, hogy nem harcolnak a pártszervezetekért, az alapszervek, a pártbizottságok müködéséért, hogy nincs tervezés és ellenörzés abban, ahogyan a tagdíjfizetést és pártlajstromozást kezelik.

Ki kell szabadulnunk az ilyen ellenséges befolyás és nyomás alól. Több figyelmet kell fordítanunk Pártunk szervezeteire éppúgy, mint Pártunk taktikájára, politikájára és ideológiájára. Úgy kell harcolnunk a Pártért, hogy harcolunk a magasabb színvonalú, a szorosabbra fogott szervezetért. Nem kerülhetjük meg ezt a felelősséget azzal, hogy a taglétszám és a tevékenység csökkentéséhez folyamodunk.

A NAGYÜZEMEKRE VALÓ KONCENTRÁLÁS POLITIKÁJA

A Kongresszust megelőző vitákban sokat beszéltek Pártunknak a nagyüzemekre való koncentrálás politikájában föllelhető fogyatékosságairól. Összes pártszervezeteinkben az a fő követelés merült fel, hogy komolyan kell foglalkozni ezzel a kérdéssel és ahogy azt néhány elvtárs kijelentette, többet kell tennünk annál, mint hogy újévi határozatokat fogadunk el a jövőévi munkánk megjavításáról. S ha teljes mértékben fölismerjük a multban elkövetett hibáinkat, akkor kiküszöbölhetjük ezeket a fogyatékosságokat.

Gyakran beszélünk arról, hogy képtelenek vagyunk elég gyorsan reagálni az eseményekre. Ez igaz, de keveset mond. Azt mondjuk, hogy a legkisebb ellenállás vonalán haladunk és kitérünk a koncentrálás politikája során fölmerülő nehézségek elöl. Ez szintén igaz, de csak részben magyarázza meg hibáinkat. Azt mondjuk, hogy bűvös körben vagyunk, mert Pártunk szociális összetételében a munkásság nem szerepel megfelelő súllyal és emiatt nem tudjuk minden erőnket az alapiparokra koncentrálni. Ez szintén igaz, de ez nem mutatja meg számunkra a bűvös körből kivezető utat. Mi azt mondtuk és újra ismételjük, hogy a pártszervezetekben folytatott politikánkban nem mindig támaszkodtunk az amerikai munkásosztály főerőire. Ez igaz, jóllehet maga ez az állítás egyedül még nem ad választ a kérdésre. Összerakjuk ezeket a részleges válaszokat és hozzáteszünk még néhány döntő tényezőt.

Különösnek tűnhet fel, hogy egy olyan Pártban, mint a miénk, olyan helytelenül értelmezhetik a munkásosztály szerepét. Sok párttag nem mindig a munkásosztályban látja azt a döntő erőt, azt az egyetlen osztályt, amely az összes progresszív és demokratikus erők élén országunkat a háborúhoz és a fasizmushoz vezető jelenlegi útról át tudja vinni a béke és a szo-

cializmus útjára. Sőt akadnak némelyek, akik olyan „elméleteket" is kezdenek összeeszkábálni, hogy talán nem is a munkásosztály, hanem a lakosságnak valamilyen más csoportja hivatott a döntő szerepre.

A nagyüzemekre való koncentrálás hiánya bizonyítja legjobban ezt a fogyatékosságot.

Ezek az irányzatok abból a fogyatékosságból erednek, amelyek jellegzetesek az amerikai munkásosztályra fejlődésének mai fokán. Beszámolóm elején már foglalkoztam ezekkel a fogyatékosságokkal. Remélem, egyetértenek velem abban, hogy mindaz, amit beszámolóm ezen részében elmondottam, különösen a munkásosztályra vonatkozóan, komoly bizonyíték arra, hogy az alapiparokban folytatott munkánkat nagyon is meg kell javítanunk.

AZ OSZTÁLYSZEMPONT ÉRVÉNYESÍTÉSE

Most szeretnék néhány szót szólni arról, amit a munkásosztály felé való „orientálódásunk"-nak szoktak nevezni. Ezt az „orientálódást" gyakrabban találjuk meg jelentésekben és beszámolókban, mint az életben. Ha komolyan hisszük, amit mondunk — és ezt mi valóban így is hisszük — akkor minden problémát egyenesen, egyszerűen, osztályszempontból kell megközelíteni. Röpiratainkat és beszédeinket elsősorban a munkásokhoz kell intéznünk. Káderpolitikánkban mindenekelőtt a munkásosztályhoz tartozó elemeket kell előrevinnünk. Pártunk kádereinek együtt kell élniök a munkásokkal, közel kell jutniok a problémákhoz és közvetlenül kell tudomást szerezniök arról, amit a munkások gondolnak és mondanak. Igen sok esetben kádereink az értelmiségi és középosztálybeli elemek felé fordulnak. Vannak elvtársak, akik nem érzik otthon magukat a munkások között. És túlságosan gyakran a munkások nem érzik jól magukat kádereink körében. Fontos és nem véletlen körülmény, hogy ve-

zetőkádereink erősen hajlamosak arra, hogy társaséletüket és szoros baráti körüket a népesség más rétegeivel építsék ki — nem pedig a munkásosztállyal.

El kell tanulnunk, s magunkévá kell tennünk a munkásosztály erős és egészséges jellemvonásait s egyidejüleg el kell vetnünk fogyatékosságait. Ez az igazi orientálódás a munkásosztály felé.

El kell kerülnünk a mechanikus közeledést, amikor igazában belemerülünk a nagyüzemekre való koncentrációs munkába. A koncentráció politikája nem jelenti azt, hogy minden egyebet sutba dobunk. Nem jelenti, hogy szétszaggatjuk, megcsonkítjuk Pártunk munkáját más területeken. Azokat az elvtársakat, akiket nem a koncentrációval kapcsolatos munkára osztunk be, nem szabad úgy kezelni, hogy Pártunk másodrendű tagjainak érezzék magukat. Amikor a nagyüzemekre való koncentrálást állítjuk aktivitásunk központjába, ki kell terjeszteni munkásságunkat minden területre, a népesség minden más rétegére is. Mert a munkásosztály döntő szerepét akkor értékeljük helyesen, ha felfogjuk, mennyire fontos, hogy megnyerjük a szövetségeseit.

Még ez sem magyarázza meg azonban teljesen, miért nem tudtuk véghezvinni az üzemekre való koncentráció politikáját és miért mutatkoztak likvidátori irányzatok. Hozzátehetem, hogy igen közeli rokonság áll fenn a likvidátori és az olyan irányzat között, amely azt akarja elérni, hogy forduljunk el az üzemekre való koncentrálástól.

Mélyebbre kell tekintenünk, kissé tovább kell vizsgálódnunk.

1937-ben, 1938-ban és 1939-ben a munkásosztály alapvető rétegei közt fejtettünk ki munkát és segítettünk a munkásság szervezetlen rétegeit bevonni a szakszervezetekbe. De már ezekben az években is fedeztünk föl revizionista áramlatokat, amelyeknek az volt a céljuk, hogy üzemi szervezeteink megszüntetése útján szün-

tessük meg Pártunkat is. Ilyenformán az üzemi szervezetek megszüntetése többet jelentett, mint azt az egyszerű kérdést, hogy együtt haladjunk-e előre a munkásság tömegeivel, vagy szakadjunk el tőlük. Lényegében véve ez a kérdés Pártunk, az újtípusú párt szerepe és jellege marxista-leninista értelmezésének kérdése. Amilyen mértékben a nagyüzemekre való koncentrálás politikájának megvalósítása során megmutatkoznak hiányosságaink és a likvidátorság elemei, olyan mértékben csúszunk hátra a régi típusú párthoz. Mihelyt szem elől tévesztjük Pártunk fő jellegét, szem elől tévesztjük a koncentrálás fontosságát is és lábrakapnak a likvidátori irányzatok.

AZ ÜZEMEK: PÁRTUNK LEGFONTOSABB ALAPJAI

Az újtípusú pártnak elsősorban az üzemekre és a gyárakra kell támaszkodnia, mert a munkás csak ott kezdi felismerni saját osztályhelyzetét. Az osztályviszonyok kialakulása a termelésben, a termelés folyamatában veszi kezdetét. Az üzemekben és a gyárakban a mi segítségünkkel kialakul a munkásokban a szocialista öntudat. Ha mindezt megértjük, akkor megértjük a nagyüzemekre való koncentrálás politikáját, megértjük Pártunk szervezeti megerősítésének szükségét is.

Az újtípusú pártnak irányítania kell a munkásokat mindennapi harcukban. Csak ez segít fokozni a munkások gyülöletét a kapitalizmus iránt és elmélyíteni bennük a szocializmus szükségszerűségének tudatát.

Az újtípusú párt többet jelent mint a haladó tradeunionizmus, többet mint a választási és a törvényhozási küzdelem, mint az előadások és viták. Ha megértjük ezt, tudatára ébredünk nemcsak ama politikánk szükségességére, hogy minden erőnket a nagyüzemekre koncentráljuk, hanem tudatára ébredünk a pártsajtó,

a pártirodalom, az üzemi és gyári újságok, röpiratok szükségességének és mindenekelőtt a mi pártszervezeteink fennállásának szükséges voltára.

Ha teljes mértékben belátjuk, hogy Pártunk szervezeti felépítése, munkájának és a munkásosztály vezetésének módszerei főfeladatunkból és forradalmi céljainkból következnek, abból, hogy a monopoltőke uralmát és a kapitalizmus gazdasági rendszerét megdöntsük és helyére szocialista rendszert építsünk, amelyben az uralkodó és vezető erők a munkásosztály és szövetségesei lesznek, akkor megértjük Pártunknak a nagyüzemekre való koncentrálási politikáját és üzemi szervezeteink, sajtónk, irodalmunk szerepét.

Így tehát láthatjuk, hogy fogyatékosságaink leküzdéséhez elsősorban el kell mélyítenünk annak a megértését, milyen párt vagyunk, mi a szerepünk, célunk, milyen a szervezeti felépítésünk és munkamódszerünk, mert mindez elengedhetetlen egy újtípusú pártnál.

Kerületi pártszervezeteinkben a vezetőség munkáját aszerint értékeljük, hogyan harcol, milyen szervezeti lépéseket tesz a Párt építésére a nagyüzemekben. Üres szófecsérlés a Párt élcsapat-szerepéről beszélni, ha nem értjük meg, hogy ez elsősorban az üzemekre való koncentrálás politikájának megvalósítását jelenti, olyan párt felépítését, mely a munkásosztályon, az üzemeken alapul.

ÚJ MUNKAFELTÉTELEK

Pártunk ma lényegesen megváltozott körülmények között dolgozik. Vezetőségünk kötelessége, hogy ezt megmondja és tisztában legyen mindazzal, amit ez jelent. De ez még nem minden. Vezetőségünk feladata pontosan tanulmányozni, mit jelentenek ezek az új körülmények egy üzemi pártszervezet, egy üzemi munkás számára. Vessünk egy pillantást egy üzemi pártszer-

vezet munkájára. Ma számolni kell a Taft—Hartley-törvénnyel, a Smith-törvénnyel, a McCarran-törvénnyel. Mégpedig nem csak általánosságban, hanem különös tekintettel azokra a szakaszokra, amelyek a párttevékenység törvényen kívül helyezésére vonatkoznak, továbbá arra, hogy az iparban elbocsátják állásukból a kommunistákat az úgynevezett „védelmi" rendelkezésre való hivatkozással. Az üzemi pártszervezetnek számításba kell venni az FBI provokációit, a gyárak besúgóinak új legális státuszát, a jobboldali munkásvezérek provokátori munkáját és egyéb rendőri fogásokat. További tényező a szociáldemokraták és reformisták közvetlen nyomása, az erőltetett munkatempó nyomán bekövetkezett kimerültség, az egyre nehezebb munka, a gyülekezési hely problémája és a háromnégy műszakban dolgozó munkásokkal való foglalkozás problémája.

Igen sok dolgot nem említettem, de vázoltam valamennyire, hogyan festenek az új problémák a valóságban. Pártunk vezetőségének legsürgősebb feladata e problémák minden részletével megismerkedni, együttműködni üzemi pártszervezeteinkkel és közösen kikovácsolni a problémák megoldását, amelyekkel üzemi szervezeteinknek szembe kell nézniök. Általánosságok és régi formulák nem érnek semmit. Az egyes eseteket, a konkrét részletkérdéseket kell megvizsgálnunk.

A VEZETŐSÉGRŐL

Most egy szót a vezetőség munkájáról és különösen Országos Bizottságunk munkájáról. Lehetetlen felbecsülni a vezetőség munkáját, ha nem említünk sok rendkívüli fontosságú tényt. Elsősorban azt, hogy milyen időszakon mentünk keresztül. Nem közönséges időszak volt ez. Pártunk ellen intézett éles ideológiai, politikai és fizikai támadások időszaka volt. Az események gyors kifejlésének korszaka volt, amely a tak-

tika állandó változtatását és munkánk hatékonyabbá tételét követelte meg. Másodszor igen fontos és jelentös körülmény, hogy Foster elvtárs beteg volt és egy ideig nem adhatta meg teljesen a mély marxista-leninista ismereteken és egy életen át gyüjtött tapasztalatokon alapuló irányítást és útmutatást, hogy szembenézhessünk a bonyolult napi problémákkal. Nagyon hasznos lett volna az irányítás és útmutatás. Nem kell mondanom, mert Önök is látják írásaiból, hogy Foster elvtárs betegen is nagy segítséget nyujt Pártunknak. Monumentális müve, új könyve jelképezi azt, hogy Foster elvtárs állandóan, fáradhatatlanul munkálkodik az amerikai munkásosztály és a nép ügyében.

Az elmúlt nyolc hónapban megfosztottak bennünket főtitkárunk, Gene Dennis elvtárs bölcs és avatott vezetésétöl. Távolléte olyan veszteség, amely súlyos károkat okozott. A börtön rácsa mögül, bizonyos korlátok között, Dennisnek módjában állott a legkülönbözöbb kérdésekben közölni inspiráló elgondolásait és véleményét. De a legnagyobb jelentöségü hozzájárulása az volt, hogy segítette a Pártot és vezetöségét abban, hogy kitartson, napi munkánktól kényszerü távolléte alatt.

Egy évig nélkülöztük Jack Stachel elvtárs segítségét és egész életének gazdag tapasztalatán alapuló tanácsait. Ugyanakkor meg kell említenünk Minor, Pat Toohey, Amter, Pop Mindel, Rose Wortis elvtársak hosszas távollétét.

Végül számba kell vennünk, hogy én nem voltam felkészülve arra, hogy az országos titkári teendöket ellássam, különösen akkor, amikor Foster és Dennis elvtársak nem vehettek teljesen részt Pártunk tényleges vezetésében. Nagy elismerés illeti ezért kollektív vezetöségünket, az Országos Titkárságot, a Politikai Bizottságot és az Országos Bizottságot, amelyek kollektív módon betöltötték az idöleges hiányokat.

Mindent megfontolva, azt hiszem nagyon pozitív

módon értékelhetjük Pártunk vezetőségének munkáját. A vezetőség harcolt irányvonalunkért és politikánkért — és keresztülvitte. Vezetőségünk egyre erősödik politikailag és megtanulta, hogy taktikájában rugalmasabb legyen, ugyanekkor elvi kérdésekben megtartja szilárdságát. De természetesen van sok fogyatékosság is, amiről meg kell emlékezni.

Ezek közé sorolnám, hogy nem minden esetben fogalmaztuk meg megfelelően élesen és világosan politikánkat vagy álláspontunkat. Túlságosan sok homályos szögletet hagytunk, ami félreértésekre ad alkalmat. A munka bizonyos területein nekünk, a vezetőségnek nem volt meg a kellő merészségünk, határozottságunk. Azt hiszem, különösen áll ez a választások területén.

Helyesen vettük fel a harcot különösen a szakszervezeti kádereinknél megnyilvánult jobboldali opportunizmus ellen. De nem vettük fel a harcot teljes erővel addig, míg az események ránk nem kényszerítették. A vezetőség csak későn ismerte fel, milyen mélyen és milyen mértékben hatolt be ez a méreg a Párt soraiba.

Voltak fogyatékosságaink a békéért és a növekvő fasiszta veszedelem ellen folytatott harcban. Bár a béke vagy a háború kérdése és a fasizmus veszedelme helyesen került 1948. évi pártkongresszusunk elé, mégsem javítottuk meg vagy hajtottuk végre a kellő gondossággal békepolitikánkat és a fasizmus ellen folyó harcunkat a bekövetkező fejlemények minden fázisának megfelelően. Egészen a legutóbbi hónapokig elmulasztottuk, hogy állandóan és következetesen a békeharcot állítsuk munkánk középpontjába.

ŐRIZZÜK MEG PÁRTUNK EGYSÉGÉT

Egy szót Pártunk egységéről és a kollektív vezetésről. A szóbanforgó időszakban sokszor olyan helyzettel kellett számolnunk, amely veszélyeztethette volna

Pártunk egységét. Voltak bizonyos problémák a pártszervezetek vezetésének kérdésében Ohióban, Pittsburghban, Kaliforniában, New Englandben és Texasban éppúgy mint az országos vezetés terén. Az a fontos, hogy megoldottuk, kiküszöböltük ezeket a nehézségeket. Pártunk és pártvezetőségünk egységes.

Vezetőségünk megtanulja, hogyan kell kikovácsolni a kollektív politikát, mégpedig a kemény bíráláton és önbíráláton keresztül. Pártunk egységes, de éppen mert éles támadásnak van kitéve, ezt az egységet sokkal féltékenyebben kell őriznünk mint ezelőtt bármikor. Az egység megőrzésének legjobb módja megóvni a kritika és önkritika szabadságát Pártunkon belül, állandóan küzdeni a fogyatékosságok és helytelen irányzatok ellen, különösen pedig a bürokratikus munkamódszerek ellen.

Minthogy Pártunkat támadások érik, jelentékenyen fokoznunk kell éberségünket, nehogy az ellenséges ügynökök bármilyen formában is behatoljanak sorainkba. Mélyen átérzett önkritikával kell tekintenünk arra a tényre, hogy az ellenség sok ügynökének sikerült Pártunk soraiba befurakodnia és így módjukban volt a Pártunk ellen indított különböző bírósági tárgyalásokon beugrató tanúként szerepelni. Ezt csak az elégtelen éberséggel és a lanyha ideológiai munkával lehet megmagyarázni.

Hadd szóljak még egy szót a munka stílusáról. Azelőtt a szocialista mozgalomban, amikor tanácskozások, előadások, választási tevékenységek és ötórai tea volt a divat, kialakult egy magatartás azok irányában, akiket mi Jimmy Higginseknek neveztünk. Ennek a magatartásnak a csökevénye ma is megvan Pártunk soraiban. Ezekre az úgynevezett Jimmy Higgins elvtársakra mint alsóbbrendű lényekre tekintenek, akik az elméleti tudás fénye nélkül tapogatóznak, akik le tudnak küzdeni nehézségeket, de nem értik a magas politikát. Ez eszembe juttat egy régi mondást a posz-

méhről. Azt mondják, hogy a tudósok megállapítása szerint a poszméh nem tud repülni, mert szárnyának terjedelme túlságosan kicsi testéhez képest. A poszméh azonban nem tud erről a felfedezésről és változatlanul tovább repül.

Meg kell valósítanunk azt, hogy Pártunk minden egyes kádere kifejlesszen valamit önmagában, ami a Jimmy Higginsekben megvan. Elöre kell vinnünk azokat az elvtársakat, *akik tető alá hozzák a dolgokat.* Le kell hüteni azokat az elvtársakat, akik nagy hühót csinálnak, tesznek, vesznek, de keveset végeznek.

Pártunk elött sok nehézség áll. Meg vagyok győződve róla, hogy létrehozhatunk pártszervezeteket ott, ahol munkánk fogyatékosságai és hibás módszerei eddig gátolták megszervezésüket. Olyan városokra gondolok, mint Pittsburgh, Youngstown, Toledo, Philadelphia és Gary. A munkások most majd belépnek a Pártba, mert bebizonyítjuk nekik, hogy tudjuk, miként kell dolgozni, hogy munkájukat el ne veszítsék és ugyanakkor megvédjük érdekeiket.

VIII. POLITIKAI FELADATOK

Tanácskozásainknak és ennek a kongresszusnak a sikerét nemannyira aszerint fogjuk értékelni, hogy mi hangzik itt el, hanem inkább annak alapján, hogy mától kezdve mennyivel visszük elöre munkánkat a tömegek vezetése terén. Nemcsak azon múlik ez, hogyan javítja meg munkáját az egész Párt, hanem azon, hogy minden egyes párttagnak sikerüljön saját munkáját hatékonyabbá tenni. Ezt tartom szem elött, amikor leszögezem a legfontosabb feladatokat és azokat a politikai irányelveket, amelyeknek valamennyiünket vezetniök kell.

1. FELADATOK MÁRA, HOLNAPRA, A JÖVŐ HÓNAPRA ÉS AZ ELKÖVETKEZENDŐ HÓNAPOKRA ELŐRE:

a) Minden lehetőt el kell követnünk, hogy mozgósítsuk Pártunkat a világbéke megvédésére, mint központi feladatra. Konkrétan: minden erőt meg kell mozgatnunk, amely segítségünkre lehet a békemozgalom kiszélesítésében, fel kell használnunk minden utat e cél eléréséhez. Minden férfi és női erőt be kell vonnunk a már meglévő békemozgalomba és meg kell gyorsítanunk új békebizottságok és csoportok alakulását. Különleges mozgalmakat kell szerveznünk a következő jelszavak körül: *Tüzet szüntess Koreában. Kivonni minden amerikai csapatot Koreából. Vegyék fel Kínát az ENSz-be. Beszüntetni a náci hadseregek felállítását Németországban. Egységes, független, demokratikus Németországot!*

b) Kezdeményeznünk és segítenünk kell a mozgalmak kialakulását a hadigazdálkodásból következő problémák körül — a bérrögzítés ellen és az árak csökkentéséért, a heti bérből levont 20 százalékos adó eltörléséért, a nép adózás útján történő további kirablásának megállításáért.

Elő kell mozdítanunk és meg kell erősítenünk a magas házbérek, ifjúságunk és iskoláink militarizálása ellen megindult mozgalmakat. Teljes erőnkkel bele kell vetnünk magunkat a munkahajsza ellen és a béremelés érdekében folyó mozgalmakba.

c) Óriási mértékben kell fokoznunk aktivitásunkat, és elsősorban egységfront-munkánkat kell megjavítanunk a fasizmus felé való rohanás meggátlására, az emberi jogok törvényének megvédésére. Ezen a téren a lényeg, a McCarran-, Smith- és Taft—Hartley-törvények ellen kell fordulnunk. És ebben a tizenegyedik órában, még mindig tehetünk valamit annak érde-

kében, hogy az amerikai nép közölhesse véleményét a legfelsőbb bírósággal a Smith-törvényt illetően. A fasiszta veszedelem ellen folyó harc legfontosabb frontszakasza a Kommunista Párt és mindazok megvédése, akik a kapitalista bíróság működésének estek áldozatul. Dennis elvtárs fogvatartásának megrövidítése akár csak egy héttel vagy egyetlen nappal is, hatalmas győzelmet jelentene Pártunk számára, és ugyanakkor nagy kudarcot a fasisztabarát reakciónak.

Minden amerikai állampolgár vagy nem állampolgár érdekében segítenünk kell a McCarran-törvény külföldi születésű áldozatai védelmére megindult mozgalmat, véget kell vetnünk a deportálásoknak és a koncentrációs tábor fenyegetésének.

A békéért folyó harcot egy sokkal elszántabb harccal kell megerősítenünk a háborús gyujtogatók elnémítására; szembe kell szállnunk a fehér sovinizmus és az antiszemitizmus imperialista mérgével.

d) Vessük bele végre igazán magunkat a négerek jogainak kivívásáért folyó harcba. Kezdeményezzünk akciókat és indítsunk mozgalmat minden foglalkoztatásbeli megkülönböztetés ellen. Szélesítsük ki a mozgalmat Gilbert hadnagy, William McGee, Mrs. Ingram és fiai és a Martinsvillei Hét kiszabadítása érdekében. Élesszük fel az FEPC-mozgalmat, a szövetségi lincsellenes törvény érvényesítéséért és a fejadó eltörléséért folyó harcot. Ez néhány olyan módszer, amellyel fellendíthetjük a megkülönböztetés és elkülönítés mindenféle formájának eltörléséért vívott küzdelmet.

e) A legrövidebb időn belül fokoznunk kell a sajtókampányt. Azonnal be kell fejeznünk a párttagság lajstromozását, a Párt átszervezését kisebb alapszervezetek alapján.

2. NÉHÁNY SZÓT AZ ÁLTALÁNOSABB FELADATOKRÓL

a) Amint nő és erősödik széltében-hosszában a békemozgalom, úgy alakul ki és szilárdul meg az amerikai szervezett békefront is. Mindent el kell követnünk e fejlődés meggyorsításáért. Nem kell most elhatároznunk azt a pontos formát, ahogyan ki kell alakulnia vagy ki fog alakulni. A lényeg, hogy egyetértsünk a cél kérdésében. Tervbe kell vennünk és határozottan kell haladnunk egy országos békelista bevezetése felé az 1952-ben megtartandó választásokon. El kell ismernünk, hogy a megindult női békemozgalom a békefront fontos része — ugyanígy az ifjúsági, egyházi, értelmiségiek körében megindult stb. békemozgalmak is.

b) Számos tényező összetevődése megerősíti azt a meggyőződésünket, hogy a helyzet megérik és ki fogja kényszeríteni egy széles népi koalíció kialakulását a békéért, demokráciáért és gazdasági biztonságért. Ezek közé a tényezők közé tartoznak az Egyesült Államok imperializmusa elé tornyosuló növekvő nehézségek: a békeharc állandóan fokozódó hatása az ország politikai életére, a négerek jogaiért, a négerek nemzeti felszabadulásának kivívásáért folyó egyre erősödő mozgalom a fekete-övezetben; és utoljára, de semmiképp sem utolsósorban a munkásosztály növekvő osztályöntudata, magasabb politikai érettsége és mozgalma a független politikai cselekvés érdekében.

A Wall Street uralma alatt álló kormány mai politikájának meggátlására létre kell hoznunk a népi koalíciót, amelynek, ahogy mi elképzeljük, az lesz a feladata, hogy a kormány többségét megnyerje a demokrácia, a biztonság, a béke politikája számára. Fel kell ennek ölelnie nemcsak a munkásosztályt, hanem a négereket, a szegényparasztokat, a középosztály rétegeit és a kapitalista osztály elemeit is.

c) A munkásosztály érlelődő osztályöntudata ered-

ményeként, a néger népi mozgalom szélesedésével és Pártunk egyre erősebb új kezdeményezései nyomán új politikai pártnak kell kialakulnia — és ki is alakul. Ez olyan párt lesz, amely legfőbb erejét a munkásosztályból meríti, a szegényparasztokból, a négerekből, a nemzetiségi csoportokból stb.

d) Pártunk nyilvánvalóan nem maradhat meg változatlan állapotban akkor, amikor ilyen hatalmas változások történnek politikai életünkben és a munkásosztály helyzetében. Az Amerikai Kommunista Pártot három-négy-ötször akkorára kell fejlesztenünk, mint amilyen ma — olyan sajtó és irodalomterjesztő szervezettel, amely százezres, sőt milliós példányszámokat ér el.

Ezek a következő időszak legfontosabb feladatai — ezek a legfontosabb célok, ennek megvalósítására kell törekednünk.

Célunk — a szocializmus

Tudjuk, hogy e pozitív kilátás csak a kezdet. De miközben elmerülünk a jelen munkájában, soha, egy pillanatra sem szabad elfelednünk történelmi, végső célunkat — végetvetni ennek a barbár kapitalista rendszernek és felépíteni helyébe a szocializmust.

Nem rakhatjuk naftalinba a szocializmusért folyó harcot, arra számítva, hogy olyasmi az, amivel majd a jövőben fogunk törődni. Minden cselekvésünk szerves része ennek a harcnak és sietteti vagy késlelteti a végső győzelmet. A szocializmusért folyó harcnak tehát meg kell nyilvánulnia vezetőségünk napi munkájában; Pártunk szervezeti felépítésében; minden beszédben, röpiratban, költeményeinkben és dalainkban. Nem mondhatjuk meg előre, hogyan halad Amerika a szocializmus felé. Azt azonban tudjuk, a menetet a munkásosztály vezeti — ez az egyedüli osztály, amely úttörő lehet és lesz — amely vezethet.

Ma Amerika népe előtt az a központi feladat áll, hogy létrehozzon egy népi koalíciót, amely elég erős lesz arra, hogy megtörje a profitra éhes, háborús őrületbe esett trösztök és monopóliumok hatalmát és lefogja a háborús gyujtogatók kezét. Ma nemcsak a legégetőbb szükségesség ez a háború és a fasizmus meghiúsítására, hanem elkerülhetetlen állomás is a szocializmus felé való haladásban. Ezen az úton halad a munkásosztály előre a szocializmusért folyó harcában a proletárdiktatúra és szocialista demokrácia felé.

Nincs már messze az idő, amikor az amerikai munkásosztály szövetségeseivel együtt nemcsak meg fogja törni a trösztök és monopóliumok erejét, de végetvet a fasizmusra és háborúra törő uralmuknak is. Ennek helyébe megteremti az amerikaiak túlnyomó többségének uralmát, élén a munkásosztállyal — létrehozván az új, szocialista társadalmat.

Hatalmas feladat áll előttünk és súlyos felelősséget vállalunk magunkra. De meg vagyunk győződve róla, hogy az amerikai nép Pártunk segítségével és irányításával készen áll a kemény megpróbáltatásokra. Bizakodásunkat népünk forradalmi és demokratikus hagyományaiból merítjük.

Az amerikai nép átvészelte az 1776-os és az 1861-es válságokat. Az amerikai munkásosztály átvette a tapasztalatokat és barátian befogadta az európai munkásosztály számos kiváló harcosát, megedződött a haymarketsquare-i, homesteadi, seattle-i, riverrouge-i kemény harcokban, a chicagói vérfürdőben.

Reményeinket igazolja, hogy igaz ügyért harcolunk, hogy az idő, a történelem alakulása nekünk kedvez és a földkerekség lakosságának túlnyomó többsége velünk van.

Meggyőződésünk a marxizmus-leninizmus mindent legyőző tanításának szilárd alapján nyugszik. Mi tudjuk, merre tartunk. Tudjuk, hogy az amerikai munkás-

osztály és az amerikai nép feltétlenül a mi útunkat fogja követni. Tudjuk, milyen úton kell haladnunk a boldog, demokratikus és békeszerető Amerika megteremtése felé — azon az úton, amely a tartós béke beláthatatlan távlatait megnyitó szocialista, kommunista világhoz vezet.

WILLIAM Z. FOSTER

AZ AMERIKAI KAPITALISTA HEGEMÓNIA, A NEMZETI SZÜKSÉGÁLLAPOT ÉS „IZOLACIONIZMUS"

(Üzenet a Kongresszushoz)

Határozati javaslatunk és Gus Hall elvtárs beszámolója, amellyel javaslatunkat a Kongresszus elé terjesztette, határozott és helyes politikai irányvonalat képvisel. Remélem, hogy a Kongresszus részéről mindkettő szívélyes és egyhangú helyeslésre talál. Megjegyzéseimben csak a határozat és a beszámoló három pontjára szeretnék kitérni.

Ez a három pont a legutóbbi jelentős politikai fejleményekkel foglalkozik. Lenin gyakran tanított arra bennünket, hogy a biztos kommunista vezetés egyik alapvető követelménye: gyorsan felismerni a jelentősebb új politikai fejleményeket, elméletileg kielemezni őket, kidolgozni és alkalmazni a megfelelő gyakorlati politikai irányvonalat. A fontosabb új politikai fejlemények nagy jelentősége abban áll, hogy döntő előjelei azon eljövendő általános irányzatoknak, amelyek kezdenek már formát ölteni. Ha nem tudjuk elég gyorsan felfogni az ilyen fejlemények jelentőségét, fennáll számunkra az a veszély, hogy komolyan elmaradunk a politikai események alakulása mögött.

A három kérdés, amelyről szeretnék néhány általános megjegyzést tenni, a következő: először, az Egyesült Államok uralkodó helyzete vagy hegemóniája a világkapitalizmusban; másodszor, a jelenlegi „nemzeti szükségállapot" az Egyesült Államokban; és végül harmadszor, az úgynevezett „izolacionizmus" növeke-

dése országunkban. Megjegyzéseimben nem teszek kísérletet arra, hogy részletesen foglalkozzam e rendkívül fontos kérdésekkel. Rendkívüli fontosságuk hangsúlyozásán túlmenően csupán néhány fontosabb pontra fogok rámutatni, amelyekre különös figyelmet kell fordítanunk.

AMERIKA URALKODÓ HELYZETE A VILÁGKAPITALIZMUSBAN

Először, ami az Egyesült Államoknak a világkapitalizmus feletti hegemóniáját illeti. Az Egyesült Államok uralmának ez a kérdése különösen a koreai háború fejleményei során lett nyilvánvalóvá. Szeretnék most rámutatni néhány döntő pontra, amelyekre tekintettel kell lennünk. Ilyenek például a következők:

a) Amerika hegemóniája a kapitalista világban a kapitalizmus általános válságának terméke. Az Egyesült Államok még a világkapitalizmus feletti jelenlegi korlátolt mértékű uralmát sem hozhatta volna létre, ha a többi nagy kapitalista hatalmak egy része nem semmisült volna meg, mint Németország, Japán és Olaszország, vagy a háborús pusztítások és a kapitalizmus általános válsága következtében nem gyöngült volna meg nagymértékben, mint Nagybritannia és Franciaország.

b) Az amerikai imperializmus viszonylagos uralkodó helyzetét a világkapitalizmusban nem az amerikai kapitalizmus „kivételes" vagy természetétől fogva felsőbbrendű tulajdonságainak köszönheti — amint azt a Wall Street szócsövei hangoztatják. Szó sincs róla. Az amerikai kapitalizmus jelenlegi, viszonylag szilárd pozícióját elsősorban azért érte el, mert földrajzi fekvése következtében elkerülhette a két világháború okozta pusztítást, sőt még hasznot is húzhatott ebből a világégésből. Az amerikai imperializmus maga szervezetileg ugyanaz, mint a kapitalizmus világszerte, alá

van vetve a kapitalista rendszer valamennyi fejlődési és rothadási törvényének. Valóban, az amerikai imperializmus egészségtelen gazdasági helyzetével, kétségbeejtő nemzetközi politikai helyzetével máris reménytelenül belesüppedt az általános kapitalista válság feneketlen mocsarába.

c) Az amerikai imperializmus kapitalista hegemóniájának fejlődése nem jelenti azt, hogy megjelent az „ultraimperializmus", a „szervezett kapitalizmus" vagy „haladó kapitalizmus", amelyet a renegát Kautsky, Buharin és Browder hirdetett. Az amerikai kapitalista hegemónia éppen ellenkezőleg, maga is az általános válság egyik terméke, és nagymértékben kimélyíti ezt a válságot azzal, hogy kiélezi a különböző kapitalista ellentéteket, sőt újakat is létrehoz. Ez nem az általános válság orvoslását, hanem annak súlyosbodását jelenti. Az amerikai kapitalista hegemónia által létrehozott vagy kiélezett számos kapitalista ellentét közül legsúlyosabb az, amely az Egyesült Államok azon kíméletlen kísérletében jut kifejezésre, hogy Európa háborútól megtört és a háborút ellenző népeit akaratuk ellenére háborúba kényszerítse. E népek ellenállása következtében olyannyira kiéleződött ez az ellentét, hogy felrobbanthatja az egész szovjetellenes katonai szövetséget, amelyet az amerikai imperializmus oly szívósan épít ki.

d) Azok a súlyos körülmények, amelyeket az amerikai imperializmus világuralma más országok népeire kényszerít, erős ellenállási mozgalmat váltottak ki valamennyi országban. Az amerikai imperializmus háborús terjeszkedésre törő kíméletlen politikájának hatására ugyanis szerte a kapitalista világban megmozdulnak a tömegek, hogy megőrizzék fenyegetett életszínvonalukat, megóvják polgári szabadságjogaikat, megvédelmezzék nemzeti függetlenségüket és megvédjék a világbékét. Valamennyi kommunista párt — köztük a mi Pártunk — egyik alapvető feladata, hogy az egység-

front alapján összefogjon ezekkel a felriasztott és megmozdult tömegekkel, szerte a kapitalista világban.

e) Különösen tudatára kell ébrednünk annak, hogy az amerikai kapitalista világuralom súlyos háborús veszélyt jelent, amely ellen világszerte határozott harcot kell vívni. Ez a hegemónia — maga is az általános kapitalista válság egyik terméke — a válság további fokozására irányul, amennyiben kiélez sok ellentétet a kapitalista hatalmak között és hatalmas népi tömegeket serkent arra, hogy tevékenyen bekapcsolódjanak a fasizmus és a háború ellen vívott harcba. Súlyos hiba lenne azt hinni, hogy a nemzetközi szovjetellenes szövetség, amelynek élén ma az Egyesült Államok áll, nem számottevő tényező és belső gyengeségei következtében önmagától szét fog hullani. Ez a szövetség, éppen ellenkezőleg, minden gyengesége és rozoga jellege ellenére, a reakciós kapitalista erők veszélyes háborús megszilárdulását jelenti. Meg kell értenünk ezt.

A „NEMZETI SZÜKSÉGÁLLAPOT"

Másodszor, néhány megjegyzést arról az általános kérdésről, hogy az Egyesült Államokban kihirdették a „nemzeti szükségállapotot". Ez is egy alapvető fontosságú tény, amelyre igen közelről és sürgősen rá kell irányítani figyelmünket. A legfontosabb pontok közül szerintem a következőket kellene megfontolás tárgyává tennünk:

a) Világosan tudatára kell ébrednünk annak, hogy az úgynevezett nemzeti szükségállapot azzal, hogy lefektette egy hadigazdaság alapjait és példa nélkül álló hatalommal ruházta fel az elnököt, minőségileg megváltoztatta az általános politikai helyzetet. A bérekért és az árellenőrzésért, a néger nép jogaiért, a Kommunista Párt legalitásának megvédéséért, a fasizmus és a háború ellen stb. folyó harc, egyszóval a nép minden harca érezni fogja ennek a megváltozott politikai álla-

potnak a súlyát. Ugyancsak döntő hatással lehet a következő országos választásokra. Éppen ezért gondosan fel kell mérnünk az egész bonyolult helyzetet. Ennek végrehajtásakor óvakodnunk kell egyrészt a jobboldali veszélytől, amely semmi, vagy csak nagyon kevés új vagy fontos dolgot lát meg a „nemzeti szükségállapot" által létrehozott politikai változásokban, másrészt a „baloldali" veszélytől, amely arra fog következtetni, hogy ez az úgynevezett szükségállapot ténylegesen fasizmust teremt ebben az országban, noha nyilvánvalóan nem ez a helyzet.

b) Ami magát a „nemzeti szükségállapotot" illeti, fontossága abban áll, hogy határozottan növeli a háborús veszélyt. Ennek az az oka, hogy hatalmasan megnövelt diktátori hatalommal ruházta fel a háborús uszító Truman elnököt; megháromszorozta a háborús előkészületekre előirányzott kormánykiadásokat; a háborús monopoltőke számára még fokozottabb ellenőrzést biztosított a kormány és az egész ipar felett; megkönnyítette a dühödt háborús hisztéria elterjesztését a burzsoázia számos propagandaszervén keresztül. A szükségállapot a hadigazdaság kezdete. A „nemzeti szükségállapot" abból az országos megrázkódtatásból keletkezett, amelyet az amerikai haderő Koreában elszenvedett súlyos kudarca váltott ki. A nép tömegeit (beleértve magukat a kapitalistákat is) felizgatták és megzavarták a Koreából érkező váratlan hírek. A Wall Street ravasz vezetői a szakszervezeti bürokrácia teljes beleegyezésével előnyükre tudták kihasználni ezt a helyzetet és nagy mértékben tudták növelni az amerikai imperializmus támadásának intenzitását az országon belül valamennyi szakaszon azzal, hogy az egész országot a szükségállapot alapjára helyezték.

c) A Wall Street politikusai, újságírói és munkásvezérei az amerikai népet arra akarják kényszeríteni, hogy a jelenlegi úgynevezett szükségállapotot és annak velejáróját, a reakciós szellemet és a háborús veszély

megnövekedését, mint természetszerű dolgot, mint a „hidegháború" logikus fejleményét fogadja el. De nekünk kommunistáknak és a néptömegeknek — amilyen mértékben módunkban áll, hatást kell gyakorolni rájuk — a szükségállapot kérdésében teljesen ellenkező álláspontra kell helyezkednünk. Annak kell tekintenünk, mint ami a valóságban — a nép szabadságjogainak szörnyűséges megsértése, veszélyes lépés a fasizmus felé és súlyos háborús provokáció. Ennek teljes felismerésével támadó harcot kell vívnunk ellene. Mi szembeszállunk az imperialista háború valamennyi előkészületével és mindezen háborús előkészületek közül a „nemzeti szükségállapot" kihirdetése volt a legjelentősebb, mivel hatalmas mértékben ösztönözte a háborúra törő eröket.

d) Nagyonis tudatában kell lennünk azon messzeható diktátori hatalomban rejlő mély politikai veszélynek, amelyet Truman elnök sajátított ki magának, amikor kihirdette az úgynevezett nemzeti szükségállapotot. Ennek az önkényes lépésnek általános hatása a kongresszus hatalmának megnyirbálása, az alapvető emberi jogok védelméről szóló alkotmánypontok meggyengítése, a végrehajtó hatalom növelése volt. A jelenlegi helyzetben Truman úr diktátori hatalmának néhány fontosabb megnyilvánulása az alábbiakból tünik ki:

Az elnök valamilyen cár-félévé nevezte ki magát az ipar fölött; hatalmában áll a termelést háborús vágányokra állítani, ritka anyagokat kiutalni, árellenörzést elrendelni és általában felülvizsgálni a mezögazdasági és ipari termelést. Ugyancsak rögzítheti a béreket, meghosszabbíthatja a munkanapot és a munkahetet, betilthatja a sztrájkokat és ezen túlmenöen is elöírhatja azokat a feltételeket, amelyek között a munkásoknak dolgozniok kell.

Kezében tartja a hatalmas gondolatellenörzö gépezetet, amelyet a háború befejezése óta országszerte ki-

építettek — az FBI-t, a „hűségvizsgáló" szerveket, az amerikaellenes bizottságokat és a többit. A Taft—Hartley-törvény értelmében bebörtönöztetheti a „makacs" sztrájkolókat és a Smith-, valamint a McCarran-törvény értelmében koncentrációs táborokba és fegyházakba vetheti a béke szószólóit.

Ő ellenőrzi a hatalmas nemzeti költségvetés kiadásait, amelyek 1951-ben el fogják érni a 70 milliárdon felüli csillagászati számot. Maga ez a tény is rendkívüli hatalommal ruházza fel.

Joga van kinevezni a háborús előkészületeket szolgáló új hivatalnokseregét, amely a hadigazdaságban fog működni. A Kongresszus alig tehet mást, mint hogy ellenállás nélkül jóváhagyja az elnök önkényes kinevezéseit.

Az elnök az amerikai diplomácia parancsura. A szenátus csak akkor avatkozhat bele közvetlenül a külpolitikába, ha egy formális szerződés elfogadásáról van szó. Ami a többit illeti, Truman úr személyesen irányít mindent, engedelmes külügyminisztériuma segítségével. Veszedelmesen egyeduralmi hatalmát jelenleg ezen a téren — egy új világháború siettetésének kockázatával — olymódon gyakorolja, hogy szemtelenül visszautasítja a kínaiak és oroszok rendkívül méltányos javaslatait a koreai háború rendezésére.

És ami a legfontosabb — magához ragadta ténylegesen, ha nem is formálisan, a háború siettetésének hatalmát. Truman úr, saját felelősségére a szerencsétlen koreai háborúba taszította az Egyesült Államokat, anélkül, hogy a Kongresszus erre előzetesen a legkisebb mértékben is felhatalmazta volna. Diktátori hatalma értelmében joga van ledobni az atombombát Koreára és Kínára és így a végtelenségig elhúzni ezt a harcot. Sőt, mi több, módja van kifejleszteni egy harmadik világháborút, amikor azt ő és wallstreeti gazdái helyesnek látják. Ebből a célból teljesen elegendő, ha diplomáciai szemtelenségével olyan feszült nemzetközi

helyzetet teremt, amelyben a Kongresszus csak annyit tehet meg — ha egyáltalán megteszi — hogy miután Truman úr kész. helyzet elé állította, a háborút egy formális hadüzenettel hagyja jóvá. Ez a háborús hatalom rendkívül veszélyes egy olyan harcos imperialista kezében, mint amilyen az elnök.

e) Mindez a példátlan hatalom, bármennyire fenyegető is, nem változtatja Truman elnököt fasiszta diktátorrá. Mindenesetre nagy lépést jelent országunkban a fasizmus felé, mint az elmúlt évek számos intézkedésének egyike, amely egy amerikai rendőrállam megteremtésére irányult. A legdiktatórikusabb hatalmat jelenti, amelyet az Egyesült Államok bármely elnöke valaha is gyakorolt. Azon reakciós kapitalista klikk, amelyet Truman képvisel és amelynek engedelmeskedik, megtestesíti ezt a diktatórikus hatalmat. A diktátori hatalom ezen veszélyes bitorlásával szemben erélyesen fel kell szólítanunk a népet, hogy harcoljon a demokratikus jogok helyreállításáért és megszilárdításáért. Ez döntő fontosságú politikai feladat.

f) A „nemzeti szükségállapot", akárcsak a kapitalista világuralom és a koreai háború feletti kiábrándulás, fel fogja rázni a béke erőit ebben az országban. A munkásosztály és általában a dolgozók nem fognak kezesbárányként beletörődni életszínvonaluk csökkentésébe, a már eddig is nagyon megnyirbált szabadságjogok újabb fasisztaízü korlátozásába — és egy olyan háborús programba, amelyért nyilvánvalóan nem igen lelkesednek. Nem fogják elfogadni azt a programot, mely betiltja a sztrájkokat és szájkosarat kényszerít rájuk. A szakszervezeti felső vezetőség és a kormány minden fojtogató kísérlete ellenére harcolni fognak, hogy megvédjék közvetlen érdekeiket. A mi feladatunk nemcsak az, hogy minden lehető támogatást megadjunk nekik ezekben a mindennapos harcokban, hanem az is, hogy politikailag felvilágosítsuk őket és bekapcsoljuk a békeharc széles frontjába.

AZ ÚJ „IZOLACIONIZMUS"

Harmadszor, néhány megjegyzést az utolsó kérdésről, vagyis az „izolacionizmus" legutóbbi növekedéséről az Egyesült Államokban. Erre a fejleményre különösen jellemzőek Kennedy volt nagykövet és Hoover volt elnök nemrégiben tartott beszédei. Ezzel az irányzattal kapcsolatosan a következő fontosabb pontokat kell figyelembe vennünk:

a) a Kennedy—Hoover-féle „izolacionizmus" feltűnésének az amerikai külpolitika legutóbbi súlyos vereségsorozata volt az oka. Másszóval, az úgynevezett „Mindenekelőtt Ázsia"-imperialistákat súlyos csapás érte a koreai vereséggel. A gögös MacArthur kétségtelenül azt érezte, hogy már útban van Peking, ha ugyan nem Moszkva felé, amikor szembetalálta magát a kínai forradalmi önkéntesekkel. A „Mindenekelőtt Európa"-imperialisták nem kisebb kudarcot vallottak: a kapitalista kormányok ugyanis népeik békeerőinek nyomására, egyre inkább vonakodnak attól, hogy a mértéktelenül harcias amerikai imperializmus irányítását kövessék. És végül, az atombomba megszállottaira ugyancsak súlyos csapást mért az a világszerte felhangzó tiltakozó kiáltás, amely azután hangzott el, hogy Truman fenyegetőzni kezdett: felhasználja az atombombát a koreai háborúban. Ez a háromszakaszos vereség nagyon megzavarta az amerikai soviniszta háborús uszító militaristákat.

b) A Kennedy—Hoover-féle „izolacionisták" úgy szeretnék alkalmazni e súlyos vereségek kemény leckéit, hogy valamennyire megrövidítenék az imperialista vonalakat. Kiürítenék Koreát, legalábbis egyidőre; segítségüket Európára korlátozzák és — amint arra Hoover célzott — kevésbbé támaszkodnának az atombombára. Javaslataik egyik fontos jellegzetessége: kísérlet arra, hogy Európát zsarolással, az amerikai gazdasági és katonai segély teljes megvonásával fenyege-

tözve, a fegyverkezés tevékenyebb folytatására kényszerítsék.

c) Ez a Kennedy—Hoover-féle „izolacionizmus" nem jelenti azt, hogy az amerikai imperializmus felhagy agresszív, terjeszkedő, világhódításra törő politikájával. Ennek épp az ellenkezője igaz. Hoover éppolyan imperialista, mint Truman vagy MacArthur. Noha tekintetbe veszi az elmúlt hónapok súlyos vereségeit, ez nem jelenti azt, hogy kizárólag a nyugati félteke úgynevezett védelmével foglalkozik — bár szeretné, ha a hiszékenyek ezt hinnék. Az Egyesült Államokkal kapcsolatos politikája továbbra is az Európa és Ázsia felé irányuló agresszív terjeszkedés marad, a legfőbb cél pedig — általános háború Európában és Ázsiában a Szovjetunió és a népi demokratikus országok ellen.

d) A burzsoá politikusok között jelenleg lezajló heves viták nem jelentik tehát azt, hogy a republikánus párt békepolitikára tért át, míg a demokrata párt politikája háborús politika maradt. Ezek a viták csak taktikai kérdések, nem pedig az amerikai imperializmus fő irányvonala körül zajlanak le. Mindenesetre rámutatnak az amerikai külpolitika növekvő csődjére és az azt követő zavar, pesszimizmus és kétségbeesés érzésére, amely az amerikai kapitalista táborban uralkodik. Ezek a kapitalista táboron belüli viszályok — még ha csak másodlagos fontosságú kérdésekben is — igen fontosak és nagy figyelmet kell szentelnünk nekik.

e) A Kennedy—Hoover-féle úgynevezett „izolacionizmus" feltűnésével kapcsolatban azonban a legfontosabb megértenünk azt, hogy ez kísérlet a néptömegek között egyre jobban erősödő békeérzelmek demagóg felhasználására. A koreai háború, rendkívül kiábrándító katonai vereségével és súlyos veszteségeivel igen nagy mértékben megrázkódtatta az amerikai népet. Elsőízben érzik annak a gyilkos és hiábavaló háborúnak keserű ízét, amelyet a Wall Street szervez és ez egy-

általán nincs ínyükre. Cseppet sem lelkesíti őket az a gondolat, hogy amerikai fiúk halnak meg a világ távoleső részein, olyan célokért, amelyekben nincsenek érdekelve. Kétségtelenül örömmel üdvözölnék az amerikai csapatok visszatérését abba az országba, ahová tartoznak és olyan hangulatban vannak, hogy támogatják az erre irányuló jelszavakat. Éles választóvonalat kell húznunk tehát a tömegek békevágya és Hoover, valamint a hasonszőrűek hamis, imperialista „izolacionizmusa" között. A tömegek növekvő háborúellenes szelleme kiszélesíti a békemozgalom alapját. A békéért vívott harcunkban minden körülmények között komolyan számításba kell vennünk ezt a tényezőt.

A közelmult fentemlített három nagyobb politikai fejleménye: az amerikai hegemónia a kapitalista világban, a „nemzeti szükségállapot" kihirdetése az Egyesült Államokban és az új amerikai „izolacionizmus" növekedése — nem egymástól elszigetelt jelenségek. Egy általános politikai irányzatban fonódnak össze, hatással és kölcsönhatással vannak egymásra. Az amerikai kapitalista hegemónia elmélyíti a kapitalizmus általános válságát és növeli a háborús veszélyt. A „nemzeti szükségállapot" — magábanvéve is a riadalom és pánik terméke — ugyancsak mélyíti a válságot, kiélezi a háborús veszélyt. A tömegek békemozgalmának növekedése a nép természetes válasza arra a meddő és kalandor katonai politikára, amelyet most az amerikai imperializmus folytat.

AZ AMERIKAI KÜLPOLITIKA LÉNYEGE

Az amerikai külpolitika jelenlegi kulcsát a nagykapitalisták és az uszályukban kullogók kudarcában és kétségbeesésében találhatjuk meg, amit a világkapitalizmus reménytelen hanyatlása és a világszocializmus ellenállhatatlan felemelkedése idézett elő. A kapitalizmus szószólói, noha elvetik a kapitalizmus általá-

nos válságának marxista-leninista elemzését, tudják, hogy saját rendszerük menthetetlenül beteg és nem tudják meggyógyítani. Nagy riadalmat és pánikot váltanak ki belőlük az olyan fejlemények, mint a Szovjetunió nagy győzelmei a második világháborúban és hatalmas háborúutáni újjáépítése, a keleteurópai népi demokratikus államok kialakulása, a Kínai Népköztársaság történelmi győzelme, a kapitalizmus idült betegsége számos országban és most — a kapitalizmus gyöngeségének riasztó feltárulása Koreában és egész Ázsiában.

A Wall Street kapitalistáit pánikuk és riadalmuk arra kényszeríti, hogy egy újabb nagy háború végzetes tétjére tegyék fel kártyájukat. A világháborúval szeretnék megvalósítani azt, amit eddig a gazdasági behatolás politikájával, a politikai megfélemlítéssel, az atomdiplomáciával, s Kínában, Görögországban és Koreában a polgárháború szításával nem érhettek el. Ezért próbálják az Egyesült Államokat a „nemzeti szükségállapottal" oly lázasan fasizálni és militarizálni, ezért akarják az Egyesült Nemzetek Szervezete feletti uralmukkal a világ kapitalista országait egy szovjetellenes háborúba taszítani.

De ez a világháború — ha a Wall Street ki tudná robbantani — még végzetesebb lenne a kapitalizmusra nézve, mint a „hidegháború", amelyet az amerikai imperializmus a második világháború óta olyan kedvezőtlen eredményekkel folytat. A háborúra törő kapitalizmus sohasem mozgósíthatná a népeiben rejlő harci erőt olyan mértékben, mint a létéért és növekedésének jogáért küzdő szocializmus. A négerüldözés, a Taft—Hartley-féle rabszolgatörvény, a McCarran-féle rendőrállam-törvény, a General Motors többmilliárd dolláros osztalékai, a Wall Street világuralmi törekvése — bármilyen demagóg módon is álcázzák, a béke és demokrácia ürügyével — nagyonis silány program, hogy szenvedni, harcolni és elpusztulni tömörítsék köréje a

dolgozó tömegeket. A pusztuló kapitalizmusért küzdő, ideológiailag elkötelezett katonák — bármilyen fegyverekkel látják el őket — nem állnak meg a sarat, ha szerencsétlenségükre szembekerülnének a szocializmus forradalmi katonáival, akik világos fejjel harcolnak egy új és szabad társadalomért. Egy szocialistaellenes harmadik világháború végetvetne az idejétmúlt kapitalista rendszernek.

A szocializmus egyaránt elkerülhetetlen és legyőzhetetlen. El kell jönnie, akár lesz háború, akár nem lesz. Mi, kommunisták fáradhatatlanul védjük a békét és rendíthetetlenül harcolunk a háború ellen. Azért tesszük ezt, mert ellentétben a kapitalistákkal, célunk érdekében nincs háborúra szükségünk. Ellene vagyunk a háborúnak, mert az szükségtelenül és brutálisan a dolgozók tízmillióit mészárolná le és rombadöntené a világ városait és iparát. A háború összehasonlíthatatlanul megnehezítené a szocialista újjáépítés munkáját. A háborút nem tekintjük elkerülhetetlennek. A békeszerető és demokratikus amerikai népnek hatalmában áll megfékezni a Wall Street háborús uszítóit, ha éreztetni akarja békeakaratát. Szilárdan meg vagyunk győződve a kapitalizmus és a szocializmus békés együttélésének lehetőségéről.

ERŐS KOMMUNISTA PÁRTRA VAN SZÜKSÉG

Fő határozatunk és a Kongresszusunk elé terjesztett beszámolók, amelyek részletes politikai irányvonalakat fektettek le, kiértékelték a mult sikereit és kudarcait, világos utat jelöltek ki Pártunk előtt, hogy végrehajthassa központi, döntő feladatát, a békéért vívott harcot. A sikerek fő kulcsa egy erős kommunista párt. Soha még nem volt olyan égető szükség egy nagy és fegyelmezett marxista-leninista tömegpártra, mint éppen ma. Ez annyit jelent, hogy építenünk és erősítenünk kell Pártunkat, bármilyen nehézségekkel járjon is. Kü-

lönösképpen harcolnunk kell minden, a Párt gyöngítésére irányuló kísérlet ellen, akár kívülről jövő dühödt támadások, akár belső, romboló, likvidációs irányzatok formájában jelentkezik. Miközben kétszeresen éberéknek kell lennünk a sorainkban megbújó kémekkel és mindenfajta egyéb pártellenes elemekkel szemben, fő figyelmünknek arra kell irányulnia, hogy behozzuk Pártunkba azokat a nagyszerű munkásokat, akik harcolni akarnak a békéért és növeljük Pártunk tagságának ideológiai színvonalát.

Pártunk jelenlegi történelmi kongresszusát a reakciós erők pergőtüzében tartjuk meg; a burzsoázia és szociáldemokrata lakájai félelemtől és riadalomtól szükölnek világszerte és különösen a világkapitalizmus fő fellegvárában, az Egyesült Államokban. A kizsákmányolók halálos félelemben élnek, hogy szeretett kapitalista rendszerük, amelynek keretei között oly sokáig rabolták ki és nyomták el a világ népeit — pusztulásra van ítélve. Nagyon helyesen vonják le ezt a következtetést. A kapitalizmus útban van a történelem lomtára felé.

A civilizáció azonban nem hal meg, ahogyan azt a kapitalizmus szócsövei szeretnék elhitetni a néppel. Éppen ellenkezőleg, új és magasabbrendű civilizáció születik. A kapitalizmus, a kizsákmányolás, nyomor, tudatlanság, babona és háború émelyítő szennyével végzetes válságba került és a szocializmus új rendje lép a helyére, amely az emberiség soha nem látott felemelkedését valósítja meg. A jelenlegi korszak hatalmas válságai és harcai a kapitalizmus végvonaglásait és a közeledő szocializmus születésével együttjáró fájdalmakat jelképezik. A világ népei gigászi ugrást tesznek előre. Mi, kommunisták, a történelem oldalán harcolunk. Ezért nyugodtan, világos fejjel és félelem nélkül nézünk szembe a helyzettel, az örjöngés, félelem és kétségbeesés kapitalista vihara közepette. A népeké és az őket vezető kommunistáké a jövő.

GUS HALL

KONGRESSZUSI ZÁRSZÓ

Azt hiszem, fenntartás nélkül kijelenthetjük, hogy ez a Kongresszus elérte a célját. Sok tekintetben egészen kiváló eredményeket ért el. Nem áll szándékomban összefoglalni Kongresszusunk valamennyi kiemelkedö jellegzetességét, csak néhánnyal foglalkozom.

Elöször is, figyelembe kell vennünk néger elvtársaink, valamint elvtársnöink részvételét ezen a Kongresszuson és azt. hogy milyen sokkal járultak hozzá Kongresszusunk sikeréhez. Kongresszusunkon egy új jellegzetességet tapasztaltunk — egész sor néger elvtársnönk részvételét, amelyre jó példa Johnne Ellis buffalói elvtársnönk nagyszerü beszéde. Egy másik kiemelkedö jellegzetesség délröl jövö küldötteink részvétele és hozzájárulása. Tizenhat déli elvtársunk közül tizenegy „börtönviselt", mivel aláírásokat gyüjtöttek a stockholmi békefelhívásra. A déli küldöttségben a néger és fehér elvtársak között három elvtársnönk vett részt, mindhárman szakszervezeti vezetök, két küldött a vidékröl, köztük a camphilli csatákban résztvett egyik harcos.

Különösen figyelemreméltó a világ kommunista pártjaitól kapott elvtársi üdvözletek példátlanul nagy száma. Rendkívül büszkék vagyunk a nagy Bolsevik Párttól, Lenin és Sztálin pártjától, a Szovjetunió Kommunista Pártjától kapott üdvözletre.

A kongresszusi vita igen magas színvonalon mozgott és kétségtelenül elmélyítette bennünk a sok felvetett probléma megértését. Henry Winston, John Wil-

liamson, Ben Davis, Claudia Jones, Carl Ross, Pettis Perry, John Gates, Jim Jackson, Betty Gannett, V. J. Jerome, Bob Thompson és a többi elvtársak beszámolói Pártunk felbecsülhetetlen értékű dokumentumai. Meg kell találnunk annak legjobb módját, hogy ezeket a dokumentumokat ismertessük Pártunkkal és a Pártunkon kívül álló tömegekkel.

Biztos vagyok abban, hogy egész Pártunk érzéseit fejezem ki, amikor kijelentem: rendkívüli öröm volt, hogy Foster elvtárs meg tudta látogatni Kongresszusunkat (hacsak egy rövid órára is) és döntően fontos nyilatkozatával, amelyet Gates elvtárs olvasott fel önöknek, hozzájárulhatott munkánkhoz. Mondanom sem kell, hogy a Kongresszusról nagyon hiányzott Dennis elvtárs. Kétségtelen: ha Dennis elvtárs személyesen itt lett volna köztünk, ahogy lélekben velünk van, Kongresszusunk még jobb lett volna.

Most szeretnék néhány szót szólni a Kongresszus gyengeségeiről.

A BÉKÉÉRT VÍVOTT HARC — DÖNTŐ FELADAT

Fel kell említenünk azt, hogy mindannak ellenére, amit a gyülésen a békeharc szükségességéről mondottunk, e kérdést még mindig nem értjük meg teljes egészében. Bizonyíték erre maga a Kongresszus. Sürgősen szükség van arra, hogy felrázzuk egész Pártunkat. Elsősorban saját magunkat, a Párt kádereit kell felráznunk, hogy megértsük: a békéért vívott harc a *döntő*, a *központi* kérdés. Ennek megértésével, harcos szellemmel kell áthatnunk Pártunk valamennyi tagját, hogy energikusan és fáradhatatlanul szervezzék az embereket mindenütt a béke érdekében. És erre nincs sok idönk, elvtársak. Elszalasztjuk az alkalmat, elvtársak, ha a mostani lassú ütemben közelítjük meg ezt a központi kérdést. Elszalasztjuk az alkalmat, elvtársak és ez ebben az esetben súlyos mulasztás lesz.

Hosszú időbe telik, míg egyenesbe jutunk, ha továbbra is ilyen lassan ismerjük fel a békemozgalom kiépítésének új lehetőségeit. Ma nem az *ár ellen*, hanem az *árral*, a milliókkal haladunk; igen, az amerikai nép többségével — mert az amerikai nép többsége békét akar és most akarja a békét.

De a mi erőfeszítéseink nem felelnek meg ennek az új helyzetnek és ezt a gyöngeséget tükrözte vissza Kongresszusunk.

Az *elsőszámú* feladat számunkra, kommunisták számára, kétségtelenül az, hogy felkutassunk minden lehetséges módszert és formát, minden egyént és szervezetet, amely segítségünkre lehet a békeharc kiszélesítésében és minél több ember bevonásában. Ez az *elsőszámú feladat* minden kerületi vezető számára. Konkrétan új módszereket kell kidolgoznunk, hogy a lakosság új rétegeit és új szervezeteket aktivizáljunk, hogy további békekampányokat fejlesszünk ki. Biztos vagyok abban, hogy önök olvasták a ma reggeli *New York Times*-ban az „Olvasók levelei" országos szemléjét. Ez a szemle mindenben megerősíti azt, amit itt mondottunk.

Vegyük például ezt a pár mondatot:

„Mainetól Kaliforniáig a háziasszonyok, diákok, gyári munkások és üzletemberek növekvő, országos méretű vitát folytatnak és a szabad véleménynyilvánítás régi, amerikai kiváltságát gyakorolják."

„Mindez arra mutatott, hogy egész Amerika felriadt és a helyes válasz után tapogatózik."

Igen, az amerikai nép szabadon kinyilvánítja véleményét, de vezetésre van szüksége. Meg kell találnunk annak útját-módját, hogy a lehető leggyorsabban megadjuk neki a „helyes választ".

A békéért vívott harcban figyelembe kell vennünk, hogy van két tűzfészek — ahol tovább terjedhet a háború és a harmadik világháború kiindulási pontjává válhat.

Először is, ott van a Távolkelet — Korea, Formoza és a kínai szárazföld. Ez a terület tűzfészek marad és éberen kell figyelnünk, ameddig az Egyesült Államok imperialista erői ott tartózkodnak; ameddig a nemzeti felszabadító mozgalmakat megakadályozzák abban, hogy a szabadság felé haladjanak, ameddig a Kínai Népköztársaságot nem ismerik el és képviselőinek nem adnak helyet az Egyesült Nemzetek Szervezetében.

De az eddiginél sokkal világosabban kell meglátnunk a másik háborús tűzfészket — azaz Németországot és Nyugat-Európát. Valószínűleg ez lesz a harmadik világháború kirobbantására irányuló háborús provokációk központja és fő területe. Számos jel mutat erre a lehetőségre és meg kell találnunk a módját annak, hogy az amerikai népet figyelmeztessük erre a veszélyre. Egyesek azt mondják, hogy „Európa egy újabb Korea lesz!" Véleményem szerint ez helytelen kijelentés. Az imperialista agresszió bármely megnyilvánulása bárhol Európában világháborúhoz vezetne. Ezt meg kell érteni. Nem hagyhatjuk figyelmen kívül a Szovjetunió és a népi demokratikus országok külügyminisztereinek alig egy hónappal ezelőtt tett nyilatkozatát, amelyben kijelentették, hogy nem fognak karbantett kézzel ülni, míg az amerikai háborús uszítók fegyveres tábort terveznek és létesítenek Európában és míg újra felfegyverzik Nyugat-Németországot. Most már lezajlott a brüsszeli konferencia, amelynek célja a fasiszta hadsereg újjáélesztése Európában, kinevezték Eisenhowert, akit a háborús tábor a legalkalmasabb tábornoknak tekint a támadásra kész csapatok vezetésére. Ez, véleményem szerint, a legveszélyesebb helyzetté fog fejlődni. A legszélesebb alapokon kell kifejleszteni a harcot a náci hadsereg újjáélesztése ellen.

Az amerikai nép ellenzi a háborús lépéseket Európában. Felriad, ha azon terv teljes adatainak

birtokába jut, amely szerint újra felfegyverzik Hitler és Göbbels hadseregét, az új „Führer" — Eisenhower vezérlete alatt. Mindenekelőtt ott van a zsidóság, a néger nép és a háborúban résztvett katonák, akik közelről megismerték a náci hadseregeket; ott vannak a nemzetiségi csoportok, amelyek nagyon is jól tudják, milyen a megszállás egy náci hadsereg alatt.

Az amerikai és angol háborús profitvadászok a multban kétszer felfegyverezték a német hadseregeket, két háború céljaira és az amerikai ifjak életükkel fizettek ezért a gaztettért. A Wall Street európai provokációi újból felvetik a világháború, az atomháború súlyos veszélyét. Nyugat-Németország újrafelfegyverzésének veszélyét Amerikát fenyegető veszélynek kell tekintenünk.

A béke erői vonalán e két központi tűzfészek körül kell azonnal akcióba lépnünk. Teljes támogatást kell biztosítanunk annak a kampánynak és mozgalomnak, amely követeli fiaink visszahívását Koreából és a Távolkeletről, valamint a Kínai Népköztársaság elismerését. Ugyancsak támogatást kell nyujtanunk Nyugat-Németországnak az Egyesült Államok által való felfegyverzése elleni legszélesebb körü célkitüzéseknek és akcióknak.

A békeharccal kapcsolatban végülis teljes támogatást kell nyujtanunk mindazon konferenciáknak, amelyeket az eljövendő hónapokra terveznek vagy tervezni fognak. Meg kell találnunk annak módját, hogy bekapcsolódjunk a mélyenszántó országos vitába és azokba a széleskörü mozgalmakba, amelyek az amerikai külpolitika újraértékelése céljából próbálják felvenni egymással a kapcsolatot.

Még egynéhány szót a békéről. Tegnap levelet kaptam egy elvtárstól, aki hosszabb ideje dolgozik a mozgalomban és ezért jobban kellene ismernie a kérdést. Arról ír, mennyire szükséges, hogy a Kon-

gresszus kiszélesítse a békéért vívott harcot és felveti Herbert Hoover „szerepének" kérdését ebben a békemozgalomban. Idézek a levélből:

„Truman politikája az amerikaiak millióit fogja megölni. Hoover politikájának érvényrejutása esetén élni fognak."

Óvakodnunk kell az ilyen helytelen és fantasztikus következtetésektől és óvnunk kell tőle elvtársainkat. Hoover és Taft beszédei a Wall Street külpolitikájának válságát tükrözik vissza. E két beszéd beismerése annak, hogy a két párt háborús politikája csődbe jutott. Kísérletek, melyek arra irányulnak, hogy tőkét kovácsoljanak az amerikai nép növekvő békeérzelmeiből. Az effajta beszédek új kapukat tárnak fel a békemozgalom előtt. Ezek az emberek azonban a háborús táborhoz tartoznak. Nem táplálhatunk illúziókat Herbert Hoover, Kennedy vagy a háborús tábor bármely más tagjával kapcsolatban.

Miközben megtárgyaljuk ezeket az ujsághíreket és Hoover, valamint a többiek beszédeit, biztos vagyok abban, hogy önök látták, miként vett részt John Foster Dulles a Kongresszusunk előtti vitában. *(Nevetés.)* Be akart jutni ide, mielőtt végetér a Kongresszus és a következő, szerintem igen érdekes mondanivalója van:

„Kapitalista társadalmunk a progresszív jövedelem- és földadóval, a társadalombiztosítással és a nyugdíjtervekkel inkább megközelítette a képességnek megfelelő termelés és a szükségletnek megfelelő elosztás eszményét, mint a kommunista világ."*

Oly sokan tették magukévá a világon a szocializmus eszméjét, hogy Dulles kénytelen a kapitalizmust „szocializmusnak" feltüntetni. Ugyanezt tette előtte Hitler is.

---

* *New York Times*, 1950 december 30.

FÜGGETLEN POLITIKAI AKCIÓ

Most néhány szót a független politikai akció kérdéséről. A határozatokat előkészítő bizottság nem jelentett be módosítást a határozathoz és a vita során igen kevés szó esett a politikai akció kérdéséről. Úgy hiszem, ez arra mutat, hogy folytatjuk a várakozás politikáját és csak a választások napja előtt néhány héttel nyúlunk hozzá e problémához. Meglátják — egy hónappal a választások előtt majd mozgolódni kezdünk, megvitatjuk a jelölteket stb. Tény, hogy a községi választások már küszöbön állnak. Ezt fel kell használnunk arra, hogy gyakorlatban alkalmazzuk a beszámolóban kifejtett választási politikát. Már nincsenek messze az 1952. évi választások. El kell határoznunk, hogy már most elkezdünk dolgozni az 1952. évi lehető legszélesebb körű békeprogramért — olyan programért, amellyel minden államban különböző módon lehet fellépni. Így Kaliforniában a Független Haladó Párt jelöltlistájával, ha azt a Haladó Párt is úgy óhajtja; New Yorkban az Amerikai Munkáspárt jelöltlistájával; más államokban független listával — ami a politikai helyzettől és az egyes államok sajátos választási törvényeitől függ. Javaslom, hogy tanulmányozzuk át újra a határozatot és a beszámolónak ezzel a kérdéssel foglalkozó részét és tegyük meg a független politikai akciót jelenlegi munkánk gyakorlati kérdésévé.

Egy szót a munkásosztály és a néger nép egységéről. Biztosítanunk kell, hogy nem teszünk semmit, ami hátráltatná a néger felszabadító mozgalmat. Ha ezen a téren vannak is akadályok, le kell küzdenünk őket. Ezt a kérdést azonban nem lehet olymódon feltenni, hogy így következtethessenek belőle: a munkásosztály és a néger nép egysége a néger felszabadulás akadálya. Ez a következtetés

tagadná a munkásosztály történelmi szerepét és azt a marxista eszmét, mely szerint a munkásosztály és a néger nép egysége elengedhetetlenül szükséges mindkettőjük előrehaladása és győzelme érdekében. A szövetségben részvevő feleket éppen ezért nem állíthatjuk akadályként szembe egymással. Azért említem meg ezt, mert a vita során megnyilvánult egy bizonyos hasonló jellegű irányzat.

NÖVEKEDETT A FASISZTA VESZÉLY

Néhány szót a fasiszta veszélyről. Attól tartok, hogy az a lélekzetvételnyi szünet, amelyhez most jutottunk, néhány szempontból rossz irányok felé terel bennünket. Nem hiszem, hogy már most az ellenkező végletbe csapunk át; de emlékeznünk kell a vihar előtti csendre. Riadókészültségbe kell helyeznünk a Pártot. További reakciós támadások veszélye fenyegeti Pártunkat. A jelenlegi lélekzetvételnyi szünet csak arra mutat, hogy további támadásra mozgósítják az erőket. A jövő hónapban megkezdődnek a McCarran-törvénnyel kapcsolatos kihallgatások és egész sorozat más kihallgatás, per és deportálási eljárás. És természetesen jövő héttől kezdve mindennap várhatjuk a legfelsőbb bíróság döntését.

Külön szeretnék rámutatni arra, hogy a fasiszta veszély egy további irányból, a Truman-kormány „nemzeti szükségrendelete" irányából is fenyeget. Truman, mint a különböző háborús szervek és a háborús előkészületeket szolgáló gépezet vezetője kezdi maga köré tömöríteni az ország legdühödtebb, fasiszta beállítottságú erőit. Az a diktátori hatalom, amellyel Truman a „szükségrendelet" értelmében rendelkezik és ezek a köréje tömörülő reakciós négerfaló-militarista-vaskalapos elemek csak a népre zúduló fasiszta támadások növekedésére vezethetnek. Példa erre a Polgári Védelem és az a

tény, hogy Florida volt kormányzóját, a rabszolgapiac bajnokát nevezték ki az élére. Nem felejthetjük el, hogy a Polgári Védelem még Roosevelt idején is a második világháború történetének egyik legszégyenteljesebb lapja volt. A Polgári Védelem osztagai délen összeszűrték a levet a Ku Klux Klannal és résztvettek az éjszakai lovaglásokban a néger nép ellen. Most Florida volt kormányzója áll a Polgári Védelem élén és nemsokára hivatalos jóváhagyással és az ilyen szervezetek támogatásával nyeregben látjuk a reakciót.

HARC A LIKVIDATORI IRÁNYZATOK ELLEN

Hadd foglalkozzam röviden a Davidow-féle vitával és a likvidátori irányzatok elleni harc kérdésével. Davidow elvtárs beszédéből erősen kiérződik az, hogy kitalált ellenséggel viaskodik. Davidow szerint „a Párt felhígította a párttagságot illető marxista-leninista felfogást". Mi ez, ha nem egy képzelt veszély? Jogunk van arra, hogy megkérdezzük: hol, hogyan, mikor? Mikor tette ezt a Párt? A Párt a tagság színvonalát nem csökkentette és nem hígította fel az 1945-ös Kongresszus óta, amikor elvetettük a Browder-féle revizionizmust és helyreállítottuk a Párt marxista-leninista fogalmát.

Elmondhatja-e azt Davidow elvtárs, hogy az elmúlt két és félév tagtoborzási kimutatásai azt bizonyítják, hogy felhígítottuk a tagsággal kapcsolatos felfogást? Aligha mondhatja el. Vagy talán a tagságról készített statisztika tanúskodik erről? Azt hiszem, ennek a kijelentésnek sincs sok alapja.

Davidow elvtárs egy másik képzelt veszéllyel hozakodik elő és kijelenti, hogy a Párton belül laza szervezeti felfogások uralkodnak. Újra jogunk van arra, hogy megkérdezzük: hol, miben? Talán ilyen felfogások vannak Winston elvtárs kongresszusi be-

számolójában, vagy az elmúlt néhány évben tartott beszámolóiban, amelyekben azt a kérdést taglalta, hogy a vezetést az alapszerveknek és a pártszervezeteknek kell átadni és ki kell építeni a pártszervezetek rendszerét? Ezekben a beszédekben talán ilyen laza szervezeti felfogásokról olvashatunk? Azt hiszem. nem. Azt hiszem, jobb lenne Davidow elvtárs számára, ha önkritikus módon, ferde okoskodás és képzelt ellenségekkel vívott harc nélkül vizsgálná meg téves nézeteit; akkor arra a következtetésre jut, hogy Pártunk álláspontja helyes és ebből is indul ki. Ennek természetesen semmi köze ahhoz, hogy magasabb színvonalra kell emelnünk munkánk minőségét, állandó harcot kell vívnunk a jól működö alapszervekért és állandó kampányt kell folytatnunk Pártunk ideológiai színvonalának emeléséért.

Figyelembe kell vennünk egy egész sor közvetlen pártfeladatot. Először is itt van a párttag-regisztrálás befejezésének kérdése. A sok nagy probléma miatt nem értünk rá részletesen megvitatni ezt a kérdést. Most azonban valóban neki kell látnunk és Foster elvtárs születésnapjáig újjá kell szerveznünk, be kell fejeznünk a regisztrálást.

Most, hogy a Kongresszus végetért, nem mondhatjuk többé: a kongresszusi munkák elvonnak bennünket a többi feladattól. Térjünk a lényegre, kezdjük el mindjárt holnap, szervezzük újjá erőinket, fejezzük be a regisztrálást. Ugyanez vonatkozik a sajtókampányra. A Kongresszus végetért, nem szolgálhat ürügyül arra, hogy ne fejezzük be a tagnyilvántartási munkát és a sajtókampányt. Amikor körzeti és kerületi szervező voltam és felkészültem egy tömeggyűlésre, mindig reméltem, hogy egy kicsit esni fog az eső, vagy legalább is esővel fog fenyegetni az időjárás és kijelenthetjük: „Nos, a gyűlés jobb lehetett volna, de — az eső". Most már nem mentegetőzhetünk a Kongresszussal.

Kezdjünk neki a sajtókampánynak és azzal az elhatározással lendüljünk bele a munkába, hogy teljesítjük előirányzatunkat.

Ezután foglalkoznunk kell a Foster elvtárs 70. születésnapjával kapcsolatos tevékenységgel. Ez nagy politikai esemény lesz Pártunk életében, olyasvalami, amit most kell megszerveznünk és megterveznünk minden kerületben. Ezekben a tervekben Foster elvtárs új könyvének, amely Thompson elvtárs beszámolójának tárgya volt, jelentős szerepet kell játszania. Foster elvtárs születésnapjának Pártunk számára fontos politikai eseménynek kell lennie.

Egy szót a káderkérdésről. Winston elvtárs helyesen vetette fel a kérdést — Pártunkban az új káderek ezreire van szükség. Azt mondhatnám, hogy a legnagyobb hiányosság a merészség hiánya a káderek előléptetése terén; tétovázunk és oly sokáig vizsgálgatjuk a dolgokat, hogy gyakran hónapokig sem mozdulunk. Ez különösen igaz a munkáskáderek előléptetése terén. Sztálin elvtárs egyik megállapítása kiválóan ráillik a mi munkánkra: ezernyi új alapszerv, amelynek alapszervi elnökre van szüksége. Sztálin elvtárs ezt mondotta:

„Voltak esetek az OK(b)P életében, amikor a nagy kerületi szervezetek vezetését elégtelen ideológiai és politikai felkészültséggel rendelkező munkásokra bízták. És ezek a munkások mégis jobb vezetőknek bizonyultak, mint sok értelmiségi, akikben nem volt meg a szükséges forradalmi érzés. Lehetséges, hogy az új vezetőkkel eleinte nem mennek nagyon símán a dolgok, de ez semmi — egyszer-kétszer megbotlanak, azután megtanulják vezetni a forradalmi mozgalmat. Kész vezetők sohasem hullnak alá az égből. Csak a harc folyamán kovácsolódnak ki.“*

---

* *Sztálin* Művei. VI. köt. 271—272. old. (oroszul).

FEL KELL SZAMOLNI A SZUBJEKTIVITÁST ÉS A BÜROKRÁCIÁT

Erre az álláspontra kell helyezkednünk, amikor új elvtársakat alapszervi vezetőkké, a körzeti bizottságok stb. tagjaivá léptetünk elő.

Még egy szót Pártunk vezetőségéről. Általánosságban beszélek és nem szükségképpen az országos vezetőségről, vagy bármely speciális kerületi vezetőségről. Vezetőségünkben az érettség továbbra is megnyilvánuló hiányának, ennek az alapvető gyengeségnek egyik jele szerintem az a szubjektivitás, amelyet elvtársaink körében tapasztalunk. Beszélnünk kell erről a gyengeségről. Felszínre kell hoznunk és ki kell égetni magunkból. Túlságosan nagy mértékben nyilvánul meg sorainkban. Ez a szubjektivitás Pártunkban a kritika és önkritika helyes gyakorlásának a legnagyobb akadálya. Pártunkban félnek attól, hogy szubjektíven fogadják a kritikát. A szubjektivitás Pártunk kollektív vezetősége kiépítésének egyik legnagyobb akadálya, a kispolgári befolyás megnyilvánulása. Ez az egyénnek a Párthoz, a munkásosztályhoz való viszonya marxista megértésének hiányáról tanúskodik. A Kongresszusnak el kell határoznia, hogy állhatatos és erőteljes harcot folytat a szubjektivitás ellen, a bírálat munkásokhoz és kommunistákhoz illő fogadásáért, az egyénnek a Párthoz való helyes viszonyáért. Ez nem egy újfajta gyengeség, hanem már több éve kísért közöttünk. Van egy egész sor tehetséges és jóképességű elvtárs, némelyikük sokévi tapasztalattal rendelkezik, akik éppen e gyengeség következtében nem tudják legjobb tehetségükkel szolgálni a Pártot. Gyakran gondolkoztam így: „Ez talán valamilyen amerikai jellegzetesség". Most már nem gondolkodom így, noha a „dacos individualizmusról" terjesztett speciális amerikai tőkés ideológia bizo-

nyára sok elvtársunkra hatással van. Ha megbirkózunk ezzel a komoly kérdéssel, bizonyára jelentősen felemelhetjük vezetésünk színvonalát.

A szubjektivitás gonosz ikertestvére a bürokrácia, amely az önteltség formájában jelentkezik. Egyes elvtársak időnként inkább öszvérnyúzóként viselkednek, nem úgy, mint a nép vezetői. Ezzel a viselkedéssel általában gyengeségeiket leplezik, a vezetés képességének hiányát. Az ilyen irányzatoknak nincs helye a mi Pártunkban.

Azt hiszem, még néhány szót szólhatnánk egy másik, a káderekkel kapcsolatos kérdésről. Önök tudják, hogy szerte az országban, csaknem valamennyi államban van egy csomó olyan elvtárs a Párt körül, akiket a „zsémbeskedő fajtának" nevezhetnék. Ez szintén azoknak a súlyos időknek megnyilvánulása, amelyeken Pártunk az elmúlt években ment át. Azt hiszem, más hangon kell ezekkel az elvtársakkal beszélnünk, mint eddig. Aligha lesz elég, ha „egy kis feljegyzést" készítünk arról a tényről, hogy egyes elvtársak zsémbeskedő elvtársak lettek, akik mintha kívülállók volnának. A Párt nevében beszélnünk kell ezekkel az elvtársakkal meg kell mondanunk nekik, hogyha segíteni akarnak a Pártnak, nem érhetnek célt zsémbeskedő fecsegésükkel és vitatkozgatásukkal, amelyet a Párton kívül folytatnak. Másodszor, meg kell mondanunk ezeknek az elvtársaknak, hogy az ellenség igen buzgón munkálkodik soraikban, az ellenség előretör és előnyére használja ki ezt a helyzetet. Így kell szólnunk ezekhez az elvtársakhoz: „Ha becsületesek vagytok, ha segíteni akartok a Pártnak és van valamilyen sérelmetek, jöjjetek fel a Párt vezetőségéhez és vitassátok meg őket". A „zsémbeskedés" az osztályellenség befolyása, olyan ék, amelynek segítségével az ellenség közibénk akar hatolni.

Fegyver az ellenség kezében. Különösen a mai időszakban nem kezelhetjük liberálisan az ilyen befolyást.

A SZOCIALIZMUS KORSZAKÁBAN ÉLÜNK

Befejezésül, elvtársak, azt hiszem elmondhatjuk, hogy Kongresszusunk több tekintetben történelmi kongresszus volt. Már maga a Kongresszus megtartása is történelmi tett, tekintettel a mai időkre. Ennek a ténynek visszatükröződése volt az a sok üdvözlet, amelyet a testvérpártoktól kaptunk. Míg az újságok elhatározták, még mielőtt megkezdődött volna a Kongresszus, hogy a hallgatás falát vonják köré, tudjuk, hogy az ellenségre meglepetésszerűen és zavaróan hatott a bejelentés: meg fogjuk tartani a Kongresszust. Ez természetesen azt mutatja, hogy sem Pártunkat, sem osztályunkat nem értik meg. Meg kell mondanunk azt is, hogy még saját sorainkban is volt némi tétovázás a Kongresszus megtartásával kapcsolatban — nem is olyan jelentéktelen tétovázás. Ez nagyrészt érthető, mivel a politikai helyzetben előre nem látható elemek is voltak. De végeredményben történelmi tény az, hogy mindennek ellenére megtarthattuk ezt a Kongresszust. A Kongresszus jó hatással lesz a békéért, a fasizmus ellen, a négerek jogaiért stb. vívott harcokra.

Nekünk, az Egyesült Államokban, tekintettel arra a helyzetre, amelyben dolgozunk, tekintettel a velünk szembenálló sok nehéz problémára — nagyon nagy szükségünk van, hogy egy általánosított képet nyerjünk erről a helyzetről, különösen azért, mivel ez az általános kép olyan bátorító! Mindenkor tudatában kell lennünk annak a kornak, amelyben élünk és dolgozunk. Ezt a korszakot a kapitalizmus összeomlása és a munkásosztály, a szocializmus dia-

dalmas előretörése korszakának nevezhetjük. Ez jellemzi a mi korszakunkat — általánosságban.

Ha tekintetbe vesszük, mi történt a *mi korunkban* — nem emberöltök alatt, hanem a *mi korunkban*, azóta, amióta eléggé felnöttünk ahhoz, hogy megértsük — milyen óriási léptekkel halad előre a történelem! Először, a Szovjetunió megszületése — milyen világrengető történelmi esemény! A Szovjetunió harminchárom éve növekszik, az elmaradottság és a cári elnyomás állapotából felemelkedve elvitathatatlanul a világ első országává lett, acélos erkölcsi-politikai egységével, politikailag és katonailag s minden egyéb szempontból a leghatalmasabb. És ez a hatalmas esemény a mi életünk folyamán következett be! Gondoljunk például az európai népi demokratikus országok keletkezésére. Ezekről az országokról — így Lengyelországról és Bulgáriáról — még néhány éve a börtönök, a feudalizmus és az elmaradottság jutott eszünkbe. Ma mindennek már vége és ezek az országok a szocializmust építik! A 475 milliós kínai nép a *mi korunkban* számolta fel az ősi feudális rendszert és a gyarmati elnyomást és hozta létre a Kínai Népköztársaságot. Ez egy hatalmas történelmi előrehaladás. És azóta megalakult a Német Demokratikus Köztársaság — szintén a mi korunkban. Ma már szerte Ázsiában és az egész világon fellendült a gyarmati felszabadító mozgalom. A világ valóban megváltozott és a történelemnek ez a hatalmas szakasza — a mi korunkban játszódott le. Ez jellemzi azt a kort, amelyben élünk. Hozzá kell tennünk azt a tényt, hogy Franciaország és Olaszország munkásosztálya a kommunista pártot követi. A mi országunkban is új ébredés nyilvánul meg ma a békéért vívott harcban.

Ezt a képet kell a mi korunkról magunk előtt látnunk, amikor előrehaladunk és meg kell értenünk, hogy Kongresszusunk munkája meggyorsíthatja ezt

a történelmi folyamatot. Ha kongresszusi határozatunkat élettel töltjük meg, ha a határozat, a beszámolók és a viták nem maradnak meg papíron, hanem levisszük őket a Párthoz, a munkásosztályhoz — ha továbbépítjük a békemozgalmat — akkor Kongresszusunk valóban segítségünkre lesz a folyamat meggyorsításában és a munkásosztályt közelebb viszi a szocializmusért vívott harchoz.

TARTALOM

Gus Hall: Beszámoló az AKP XV. kongresszusán 5
Willam Foster: Az amerikai kapitalista hegemónia, a nemzeti szükségállapot és „izolacionizmus“.. 127
Gus Hall: Kongresszusi zárszó 141

E[illegible] EGYETEM
[illegible] INTÉZET
Old. 94 Marx

Felelős lektor: Gellért Zsuzsa.

„Fűzött könyv 4.21. MNOSZ 5602.“

3500. Franklin-nyomda Budapest, VIII., Szentkirályi-utca 28.
Felelős: Janka Gyula.

5.— Ft

„NEMZETKÖZI KÉRDÉSEK"

A sorozat megjelent számai:

1	Malenkov: Új diadalok felé	1.—
2	A felszabadult Kína	1.50
3	Kadar János beszéde a Tájékoztató Iroda határozatáról	1.—
4	A Német Demokratikus Köztársaság	2.—
5.	Visinszkij: Harc a békéért	4.50
6.	A francia nép a győzelem útján	2.—
7.	A Tito-banda az imperialisták komszervezete	1.50
8.	Albánia	1.50
9.	A Szovjetunió az új, hatalmas fellendülés útján	1.—
10.	A Szovjetunió és a Kínai Népköztársaság barátsági szerződése	1.—
11.	Korea	2.—
12.	A vietnami nép harca	1.50
13.	Reimann—Dahlem: A Nyugatnémet Kommunista Párt harca	2.—
14.	Zaharidesz: A görög kommunisták új feladatai	1.50
15.	Szmirnov: Vádbeszéd a japán háborús bűnösök baktérium-perében	2.—
16.	Kuhne: A Német Szociáldemokrata Párt az imperialisták kémügynöksége	2.50
17.	Molotov—Révai—Duclos: A béke védelméről	1.50
18.	Maszlenyikov: A Mongol Népköztársaság nagy átalakulása	1.—
19.	A Szovjetunió Legfelsőbb Szovjetjének választása — 1950 március 12	2.—
20.	Indonézia	2.—
21.	Komjat: A Francia Kommunista Párt harci programja	1.—
22.	Togliatti—Secoccmarro: Az Olasz Kommunista Párt új harci feladatai	1.50
23.	Asztafjev: Kína gazdasági kérdései	1.50
24.	Fidusz: Az amerikai imperializmus gyarmatosító politikája Japánban	1.50
25.	Szegal: A skandináv államok az angol-amerikai imperializmus halálában	2.—
26.	Ilinszkij: Finnország	1.50
27.	Jakovlev: A Benelux államok — az amerikai imperializmus csatlósai	2.—
28.	Liszovszkij: Olaszország az amerikai monopolhumok rablancán	2.50
29.	Az értelmiség legjobbjai a békéért harcolnak	1.50
30.	A Szovjetunió és a koreai kérdés	2.—
31.	Arturov: Európa katolikus pártjai az amerikai imperializmus szolgálatában	1.20
32.	Vasziljeva: Délkelet-Ázsia népeinek szabadságharca	1.—
33.	Jermasev: Az „Európai Tanács" az amerikai imperializmus támadó terveiben	1.50
34.	Damlevics: Latin-Amerika munkásosztálya harcban a függetlenségért és a demokráciáért	1.—
35.	Grigorjev: Ausztria a Marshall-terv harapófogójában	2.—
36.	Arroyo: Franco Spanyolországa	2.—
37.	Pieck—Grotewohl: A Német Szocialista Egységpárt helyzete és feladatai	7.—
38.	A nagytőkés Vatikán	1.50
39.	Bondarevszkij: Malajföld	1.50
40.	Boriszov: A francia nép harca a Marshall-terv ellen	4.—
41.	A Szovjetunió és az amerikai intervenció Koreában. (Okmányok)	4.—
42.	Lemin: Anglia gazdasági élete és a Marshall-terv	3.—
43.	Kajngar: Nyugat-Németország az angol-amerikai imperializmus igájában	3.50
44.	Gyakov: India a második világháború alatt és után (1939—1949)	2.—
45.	Bulganyin: A Nagy Októberi Szocialista Forradalom 33. évfordulója	1.—
46.	Tibet	1.—
47.	Milov: Irán a második világháború alatt és után	1.50
48.	Zaboclajeva: A fulopszigeti nép függetlenségi harca	2.—
49.	A harmincéves Francia Kommunista Párt	2.—
50.	Az Ausztrahai Államszövetség	1.—
51.	Taivan — a Kínai Népköztársaság elvalaszthatatlan része	1.50
52.	Az Angol Kommunista Párt harci programja	1.50
53.	Harc a német egységért	2.50
54.	Teheran—Jalta—Potsdam. 1942—1945. (Hivatalos közlemények)	1.—
55.	Gonczol: A békeharc és az Egyesült Nemzetek Szervezete	3.—
56.	Visinszkij: A békéért és a népek biztonságáért, az új háború veszélye ellen	4.50
57.	Foster—Hall: Az Amerikai Kommunista Párt harca a békéért	5.—

SZIKRA